

Dr. JANINE FONTAINE

MEDICINA CHAKRELOR

Chakre, corpurile noastre subtile, Al Treilea Ochi, aură

EDITURA

DHARANA

De același autor:

**Medic de trei corpuri
Medicina corpului energetic
Cele trei corpuri cele trei lumi
A patra noastră lume
Cuvintele disprețuite
Medic de trei corpuri după douăzeci de ani
Viața vine din afară**

Dr. Janine Fontaine

MEDICINA CHAKRELOR

INTRODUCERE

„Omul este un punct de lumină divină, ascuns în interiorul nenumăratelor învelișuri, așa cum lumina este ascunsă într-o lanternă... Ea poate fi stinsă și obscură, ori aprinsă și radiantă.”

Alice Bailey¹

Lucrarea de față, chiar dacă începe ca un roman, este o carte foarte serioasă. Ea urmărește același scop ca și precedentele: explorarea corpului nostru invizibil. Acestui studiu i-am consacrat tot timpul meu, începând din 1970. De aceea, rămânând credincioasă stilului meu, folosesc un instrument pe care uităm să-l dezvoltăm: hipersensibilitatea, și un obiect de experiență pe care îl avem cu toții: propriul nostru corp. În privința protocolului experimental, acesta îmi este oferit de împrejurările pe care le creează viața, făcându-ne să trecem prin anumite experiențe... cel mai adesea penibile și pe care le putem folosi în scopul unor cercetări individuale. Situațiile sunt cu atât mai bogate în motivații cu cât experiențele sunt mai dureroase și mai greu de rezolvat.

Datorită încercărilor prin care am trecut în viață, cred că am putut să fac un pas înainte în cunoașterea fiziologică² și fiziopatologică a acestui corp invizibil, fiind capabilă să-i descriu forma, atât când organismul este sănătos cât și atunci când este bolnav.

Pacienții mei, mărturisindu-mi suferințele și senzațiile

¹ *De l'intellect à l'intuition (De la intelect la intuiție)*, ed. Lucis Genève

² Fiziologia studiază modul de funcționare a organismului normal și sănătos, în timp ce fiziopatologia studiază modul de funcționare a organismului bolnav, în scopul corectării acestei disfuncționalități.

lor, m-au ajutat în munca mea, întrucât numai cu ajutorul lor am putut să compar primele impresii trăite de mine în-sămi.

În această carte mă voi ocupa de explorarea chakrelor, pentru că așa a hotărât destinul și, fără îndoială, aici sunt stabilite pentru prima dată fiziologia și fiziopatologia sistematică a chakrelor pornind de la cazuri clinice.

Nu voi ascunde cât de important a fost, în cadrul acestui studiu, faptul că sunt un medic cu experiență în tehnica cercetării clinice, datorită unei vieți petrecute în mediul spiritualicesc.

Acest corp, pe care majoritatea oamenilor nu îl pot zări din cauza anatomiei retinei și a sistemului vizual¹, se manifestă totuși permanent. Recunoscut ca atare din cele mai vechi timpuri de către grupările esoterice, deși oamenii de știință raționaliști nu îi admit existența, așa cum vom vedea, a fost recunoscut și folosit de un număr mare de savanți.

Trebuie să cunoaștem cât mai repede acest corp invizibil și legile care reglementează funcționarea sa, întrucât el are un rol preponderent în influențarea stărilor noastre de confort sau de disconfort în viață. Viitorul medicinei, ca și costurile ei, depind de acest lucru.

Am slăbiciunea să cred că cea mai importantă parte a acestei cărți se referă la studiul chakrelor în timpul stărilor modificate de conștiință. Specialiștii de avangardă încep să intuiască faptul că această conștiință nu se naște în creier. Dar ei caută în zadar originea stărilor modificate de conștiință (evident, în afara celor provocate de o alterare neîndoielnică a creierului).

Această întrebare și-au pus-o și etnografii, iar Philippe

¹ Cu toate că aria de proiecție a cortexului vizual ocupă 20% din ansamblul cortexului cerebral.

Mitrani scria¹: „Răspunsul la întrebarea dacă șamanul este un individ dezechilibrat (nevrozat, psihotic, schizofrenic) sau, dimpotrivă, un subiect înzestrat cu har, echilibrat, perfect adaptat... constituie una din cele mai vechi controverse antropologice.” Aceeași întrebare se pune și în legătură cu geniile.

În precedentele mele lucrări am descris atât stările inițiatice² cât și fenomenele care se pot diferenția de stările patologice, dar studiul chakrelor, așa cum le abordez în această carte, ne permite să înaintăm mult în cercetarea stărilor modificate de conștiință, pregătindu-ne să găsim un răspuns la toate aceste întrebări.

Este deci o lucrare în întregime originală, care vrea să abordeze dintr-o nouă perspectivă studiul conștiinței. expus aici în dinamica unei trăiri cotidiene.

¹ *Diogene*; aprilie, iunie 1992

² Această problemă este evocată în legătură cu unele observații precise în diferitele mele lucrări, dar este tratată în mod deosebit în *A Patra Noastră Lume*, plecând de la experiențele mele brazilene.

Partea întâi

1.

INVITAȚIA

Într-o dimineață, mi-a fost adusă o scrisoare cu următorul antet:

Research Foundation: Fondator: Henry X

Scientific studies of the inner man ESP and Religious Psychology.

Correspondenți: Pr. Motoyama și Rev. Martin.

Scumpă Doamnă,

I-am făcut o vizită Gerdei¹ Mc G. la Washington și am văzut Medic de Trei Corpuri în biblioteca sa. Vorbesc franceza de la invazia Oranului de către armata Statelor Unite, în 1942. Avem un prieten comun, pe Jack B. din Paris. Mă interesează Filipinele din 1965 și l-am cunoscut foarte bine pe Antonio Agpaoa. Cred că în prezent reverendul Martin² este cel mai bun³. Va sosi aici peste câteva zile. Pot să cumpăr un exemplar al cărții dumneavoastră? Am două mii de cărți despre parapsihologie, pasiunea mea de când l-am întâlnit pe dr. Rhine la Duke University. Suntem pe punctul de a capta interesul medicilor în legătură cu vindecătorii paranormali, aici, la C. Puteți să-mi spuneți cu ce vă ocu-

¹ Despre Gerda vorbesc în această carte. Am cunoscut-o în cursul celei de a doua călătorii la Baguio. Soțul ei era neamț, Hans, un om fin și cultivat, care avea un cancer într-o fază avansată.

² Este inutil să fac reclamă acestui vindecător filipinez, numele este inventat.

³ Așa credea el atunci...

puți? *L-am întâlnit pe Arigo în Brazilia în 1963 împreună cu André Puarish etc.*

Acest domn o cunoștea deci pe Gerda, o nemțoaică elegantă, care trăia acum în America și pe care o cunoscusem în cursul primei mele călătorii solitare la Baguio. Era împreună cu soțul ei, bolnav de cancer cu metastaze.

M-am simțit bine în compania ei și de atunci am rămas în foarte buni termeni epistolari.

Știam și despre existența lui Motoyama a cărei activitate am evocat-o în *Medic de Trei Corpuri*, dar nu auzisem niciodată vorbindu-se despre reverendul Martin, nici despre Jack, ce nu se numărase niciodată printre cunoștințele mele și cu atât mai puțin printre prietenii mei. Dându-mi seama că bărbatul care îmi scria avea aceleași preocupări ca ale Gerdei și ca ale mele, i-am dăruit primele mele patru cărți.

Câteva săptămâni mai târziu, sosea ca răspuns o scrisoare cu același antet, scrisă de data aceasta nu de Henry, ci de prietenul său, Jack, deci în franceză. El îmi spunea că încercase să mă vadă în timpul unui voiaj la Paris, dar eu îi răspunsesem că eram ocupată.

Correspondentul meu îmi mulțumea pentru cadoul pe care îl făcusem lui Henry, îmi spunea că vindecătorul Martin venise în orașul său, tratându-l pentru durerile sale lombare. Preciza că Henry îl cunoscuse pe Agpaoa pe când era foarte tânăr și că finanțase cercetările referitoare la puterea sa; de atunci, încercau amândoi „să demonstreze științific faptul că vindecarea psihică practică de filipinezi era reală și repetabilă; *vrem* - scria el - *ca medicii să-i interneze în spitalul C, construit de familia lui Henry, pe pacienți înaintea unei operații psihice, să stabilească starea bolnavului, să supravegheze vindecarea și în cele din urmă să constate în mod științific rezultatul pozitiv al operației.*

Și eram invitată cu amabilitate în Statele Unite ca să văd cele două mii de lucrări despre parapsihologie. Puteam

să mă întâlnesc acolo cu Puarish și cu alte persoane cunoscute în domeniul parapsihologiei.

Dorința de a-mi forma o vedere de ansamblu asupra literaturii americane referitoare la aceste subiecte care mă interesau m-a făcut să accept invitația.

Scrisoarea următoare avea însă alt antet: „Henry X Brothers Company”, scris cu litere auri. Probabil că Henry era unul dintre frații care conduceau acea companie ale cărei mari magazine se întindeau în 18 state (după cum se afirma într-un anunț publicitar care însoțea scrisoarea)!

Dacă spitalul făcea parte din aceeași avere familială, acest domn ar fi putut să supravegheze intrările și ieșirile, ar fi avut puterea necesară care să-i permită să trateze problema cu toate mijloacele de control de care dispunea medicina oficială. De ce, din 1965, data la care începuse să fie preocupat de acest subiect, nu rezolvase problema și nu adusesese dovezi de necontestat despre eficacitatea acestor vindecători? Dacă Martin rămăsese mai multe luni acolo, așa cum îmi scrisese Jack, beneficiind de acest anturaj format din oameni de știință, care depindeau mai mult sau mai puțin de averea familiei, din ce motive se afla încă în stadiul cercetărilor? Într-adevăr, un anumit număr de cazuri de vindecare puteau fi verificate foarte rapid, chiar dacă în aceeași măsură erau constatate și eșecurile.

Așa cum am scris în *Medic de Trei Corpuri* apărut în 1980, puteau fi observate trei feluri de situații: în primul caz, tulburările de care suferea bolnavul proveneau din lipsa sau din blocarea energiei și intervenția vindecătorului avea efect rapid. În al doilea caz, perturbările energetice erau însoțite de tulburări în funcționarea celulei, iar recuperarea se făcea într-un timp mai îndelungat. În al treilea caz, celula organului bolnav era distrusă și atunci nu mai era nimic de făcut, cel mult se putea ameliora starea generală și atitudinea bolnavului în fața acestei încercări pe care i-o scotea

viața în cale.

Concepuseră ei oare protocolul unui examen corect? Știuseră să interpreteze rezultatele? Colaborarea medicală fusese elaborată corect? Mă gândeam că aș fi putut să intervin și să orientez această cercetare care, în mod ciudat, părea că bate pasul pe loc, în pofida mijloacelor pe care bănuiam că le au la dispoziție.

Știam că dacă „vindecarea” pacienților tratați de Agpaoa nu era întotdeauna definitivă, aflându-se la voia întâmplării și a timpului, cel puțin, în unele cazuri, era suficient de perceptibilă și de durabilă ca să fie verificată cu ușurință. Mă gândeam la Hans, soțul Gerdei, transportat la Baguio, cu metastaze diseminate și un abdomen enorm plin de lichid canceros, îngrijit apoi de Agpaoa, și care plecase pe propriile-i picioare, cu un pântec plat, într-o formă excelentă și un moral de fier. Dar vai, întors în Germania, luptându-se cu aceleași probleme psihologice, supus fără vreun suport energetic unui tratament chimioterapeutic, boala a revenit ; mă gândeam la prietena mea Gisele, care sosise la Baguio cu un cancer de stomac cu metastaze, dar care a trăit mulți ani într-o stare excelentă, întorcându-se în fiecare an la Agpaoa, iar între timp aflându-se sub supravegherea mea, aceasta până în ziua în care o grevă la întreprinderea soțului ei, urmată de faliment, a dus la pierderea întregii lor averi. Șocul psihologic a fost cauza revenirii bolii.

Alt semn de întrebare: de ce acele câteva fraze negative referitoare la Lucy Agpaoa, stabilită în Statele Unite împreună cu copiii ei studenți, sau la Agpaoa, acuzat că murise pentru că își folosisese în mod exagerat puterile? Cum de nu știa că nu numai Agpaoa, ci toți vindecătorii cunoscuți muriseră prematur, nu pentru că își folosiseră în mod exagerat puterile, în sens peiorativ, ci pentru că dăruiseră din sănătatea lor, din compasiune, absorbind energiile patologice ale

pacienților. Într-adevăr, rari sunt marii vindecători întâlniți în 1977 care să mai lucreze sau care să mai fie astăzi în viață.

Singurul mod de a evita neplăcerile meseriei sunt acele perioade de odihnă dintre tratamente și grija de a nu depăși un anumit număr de îngrijiri acordate bolnavilor, dar solici-tările sunt atât de mari, încât toți sunt obligați să depășească pragul admis.

Cu cât vindecătorul este mai puternic, cu atât mai mare este diferența de potențial dintre bolnav și el și cu atât mai mult „dăruiește” din el însuși. În plus, Agpaoa, conducătorul unei organizații ce nu a fost capabilă să supraviețuiască fără el, așa cum s-a văzut în continuare, era obligat prin forța lucrurilor să fie prezent mai mult decât ar fi trebuit. El a fost și ținta unor invidii și critici greu de îndurat de către un om cu o astfel de sensibilitate. Câți nu îi reproșau, lăsând la o parte procesul și notorietatea sa (care a îmbogățit Baguio), faptul că participa la acea tradiție a țării sale - luptele cu co-coși. Doar pentru că el și colegii săi sunt vindecători, nu în-seamnă că nu sunt și ei oameni, integrați în civilizația țării lor. Însuși faptul de a ști să păstrezi legătura cu pământul întreține sănătatea corpului electromagnetic al vindecătoru-lui.

Pe scurt, în această scrisoare, ca și în cele ce au urmat, el îmi propunea în mod limpede să mă întâlnesc la C. cu medici și chiar să țin una sau mai multe conferințe. Henry nu avusese încă timp să-mi lectureze cărțile, fiind ocupat cu Martin, iar cunoștințele sale de franceză diminuându-se cu timpul, lectura devenise astfel greoaie, dar se pare că Jack îi rezumase situația.

Martin trebuia să se întoarcă pentru o perioadă de optzeci-nouăzeci de zile, iar noi am fi putut să-l însoțim în timp ce acorda îngrijirile necesare și să facem împreună

cercetări.

Propunerea mi se părea interesantă, deși cam îndrăznească, pentru că eu îmi asumam riscul de a face să recidiveze o pericardită pe care o avusesem în urmă cu trei ani.

Tonul scrisorilor creștea, devenind din ce în ce mai entuziast și mai plin de căldură. După ce am acceptat invitația fără să țin seama de cele câteva semne de întrebare, am devenit „prea scumpă doamnă doctor Fontaine” și mi-a propus să vin la începutul lunii februarie, recomandându-mi cea mai ieftină companie aeriană. Îmi punea la dispoziție parterul casei format din salon-cameră de zi, pe care trebuia să-l împart cu pisica White-Light care avea obiceiul să doarmă lângă Henry. Mulți dintre prietenii lor doreau să-mi arate împrejurimile.

În ultima scrisoare, scrisă de Jack pe o hârtie fără antet, eram „scumpă prietenă”; eram așteptată și puteam să rămân oricât aș fi dorit, dar mă anunța că, vai, vindecătorul Martin care trebuia să sosească în același timp cu mine își amânase călătoria până la 1 martie din rațiuni de ordin politic.

Șederea mea acolo își pierde o parte din interes, dar aveam deja în buzunar biletul de avion, nerambursabil, pe care îl cumpărasem la sfatul lui Henry. Programul meu se va reduce deci, în primele zile, la întâlnirea cu cei doi bărbați, poate chiar și cu soțiile lor, despre care nu fusese vorba în nicio scrisoare, și cu cele două mii de cărți ale lui Henry, la toate acestea adăugându-se plăcerea de a vizita C.

Pentru prima dată zarurile fuseseră aruncate.

Plecarea era prevăzută pentru sâmbătă 10 februarie 1990, la orele 14 și 20, sosirea tot pe 10 februarie, la orele 20 și 20, ora locală, din cauza decalajului de fus orar.

Peripețiile unei călătorii

Pe atunci mă consideram o persoană încă fragilă, dependentă de o boală care se agravase: o pneumonie înlocuită de o pericardită și de o peritonită, survenite într-o perioadă de mare surmenaj dublat de un tratament dentar îngrozitor... al cărui scop inițial se dorise a fi preventiv!, doborâtă brutal de pneumonie, tratată agresiv pentru pericardită prin metodele convenționale, la care consimțiseră cei care mă înconjurau, dar pe care trupul meu le respingea. Abia o dată cu trecerea timpului am devenit conștientă de răul pe care mi-l făceau unele medicamente. De asemenea nu am uitat să-mi iau în poșetă remediile homeopatice care îmi salvaseră viața sau mă însoțiseră în proaspăta mea convalescență.

Această lună pe care urma să o petrec în Statele Unite părea binevenită, făcându-mă să uit momentele dificile, sustrăgându-mă solicitărilor prea insistente ale unor bolnavi ce se aflau într-o stare mai gravă decât a mea.

Soțul meu, care nu s-a simțit niciodată atras de cercetările mele, a dorit să mă conducă la aeroport. Bagajele mici erau așezate lângă el, eu fiind instalată pe bancheta din spate a mașinii. Conducea cu prudență spre aeroport, pe un drum umed, sub o ploaie mărunță și deasă, demnă de Brest. Soțul meu, prudent, s-a oprit la culoarea galbenă, în timp ce îmi vorbea despre riscurile unui accident pe aceste drumuri alunecoase. Tocmai când pronunța acest cuvânt, parcă indusă de un fenomen de rezonanță, cu un zgomot infernal de tablă, s-a produs catastrofa! Mi-am simțit capul proiectat cu brutalitate spre scaunul din față, cu senzația că mi se frângea coloana vertebrală. Partea din față a unei alte mașini se înfipsea în portbagajul nostru.

Mă loviseam la cap de scaunul din față, un cucui creștea pe fruntea mea. O senzație de amețală mă înăbușea. Am

mai avut timp să văd cum scaunul șoferului era smuls sub efectul forței de apăsare a adversarului, dar el era în viață, capabil să iasă din mașină. Bătăile inimii mele se accelerau deja într-un mod alarmant, repetând vechile crize de tahicardie. Voi face o tahiaritmie riscând să fiu internată în spital?

Dar măsurile de precauție fuseseră luate de-a lungul lunilor de boală, prin formarea gesturilor reflexe salvatoare. Așa că am scos din poșetă Arnica, Magnolia, Bryonia, care mă ajutaseră deja, și acele de acupunctură, mi-am restabilit rapid echilibrul energetic și am rămas prăbușită pe scaunul meu, incapabilă să gândesc, dar deja calmată.

În acest timp procesul verbal de constatare a fost încheiat. Mașina nu mai putea fi reparată iar portbagajul stricat nu-mi permitea să-mi scot bagajele mari. Să fie acesta oare un semn ca să anulez o călătorie asupra căreia aveam îndoieli, sau erau primele încercări prin care trebuia să trec în cursul acestui voiaj?

Stând în ploaie, soțul meu, deși suferind, se agita, scoțând cu greu, cu ajutorul trecătorilor, valiza din portbagajul stricat. Oprind un taxi, m-a urcat în el fără să mai am vreme să discut și... la drum spre aeroport. Cu bagajele predate, cu tichetul și cu pașaportul vizat, pe jumătate absentă, m-am văzut împinsă spre zona de îmbarcare. Zarurile erau aruncate.

În drum spre America

Instalată în sfârșit în avion, așezată lângă un hublou, speram că voi avea o călătorie liniștită care îmi va permite să-mi revin după acest accident care mă lăsase mai vulnerabilă și mai distrusă decât la plecarea de acasă. Din păcate, nicio altă călătorie n-a fost mai vijelioasă, rafalele de vânt

zgâlțând avionul în permanență. Nu-mi amintisem să mai fi călătorit vreodată în astfel de condiții.

Din fericire, vecina mea, o franțuzoaică stabilită în Statele Unite și care din întâmplare m-a recunoscut pentru că citise una dintre cărțile mele, m-a ajutat, plină de compasiune, să-mi gălesc și să-mi duc bagajele atunci când am schimbat aeroportul, căci, să treci de la un aeroport internațional la un aeroport național într-un timp scurt n-a fost niciodată un lucru ușor.

Partea a doua a călătoriei a fost mai confortabilă, dar, ajunsă la destinație, în sala de așteptare nu se afla nicio persoană care să corespundă descrierilor. Mi-am recuperat singură bagajele, aproape împleticindu-mă, și am așteptat, puțin cam neliniștită, fiindcă nu mai știam unde pusesem adresa corespondentului meu...

Jack a sosit primul, ținând în mână, ca semn de recunoaștere, una dintre cărțile mele. Cu un aer vesel, mi-a explicat că, locuind aproape de aeroport, ei aveau obiceiul să plece de acasă în clipa în care ateriza avionul, ceea ce explica mica lor întârziere. Apoi Jack mi l-a arătat pe Henry care supraveghea mașina parcată în fața aeroportului, într-un loc nepermis. Nu era vorba despre o mașină mare, americană, lucru la care te-ai fi putut aștepta, ci de un model de dimensiuni europene.

Henry era un bărbat înalt, cu o ținută frumoasă, de o eleganță distinsă, îmbrăcat în alb din cap până în picioare, cu o pălărie de bun gust. Pielea, puțin cam congestionată, lăsa să se vadă o ușoară descuamare pe care noi o desemnăm în medicină cu calificativul draguț de „tărățe” și care te lasă să bănuiești un teren alergic.

În timpul celor câteva minute care ne despărteau de casă, mi-au explicat că, deși nu erau medici, dar fiind curioși și sinceri, au încercat, într-o manieră obiectivă, să practice nu numai „un studiu experimental” asupra fenomenului, așa

cum făcusem eu, ci o „expertiză”. Meritul îi revenea lui Henry, pe atunci norocos, care contactase un cercetător japonez ca să-l „exploreze” pe Agpaoa cu ajutorul aparatelor. Mă aflam deci într-o bună companie.

Am ajuns repede acasă. Situată într-un cartier liniștit, cu străzi frumoase și întinse alei laterale mărginite de vile, casa era foarte simplă, în genul caselor de la țară, așezată pe un teren cu pete rotunde de un gri alburii.

Mașina a intrat în garaj și, de acolo, bagajele mele și eu însămi am fost propulsate direct în ceea ce avea să fie camera mea: vastă, la același nivel, cu un pat mare, cu un dulap ascuns în perete, cu un televizor și câteva covoare. În cameră domnea o umezeală rece, stăruitoare, primăvărată. Fereastra era înspre grădină, iar terenul gri alburii explica această stare de lucruri.

Un cuplu de prieteni se afla acolo, așteptându-ne; prea puțin interesați de relatarea accidentului de mașină sau de starea mea de oboseală, ei erau foarte curioși să mă vadă ca să-mi vorbească și să-mi împărtășească experiența lor din Filipine. Am încercat să le atrag atenția asupra confuziei pe care o făceau în legătură cu chirurgia cu mâinile goale, fiindcă ei păreau convinși că era vorba despre autentice operații chirurgicale realizate în condiții cvasi-miraculoase.

Mi s-a părut că Henry începea deja să conteste punctul meu de vedere, care nu era și al lui. Fără îndoială că într-una din zilele următoare trebuia să lămurim unele aspecte. Am reușit să fiu destul de curajoasă și de politicoasă vreo jumătate de oră, înainte de a le spune deschis că accidentul, călătoria și decalajul de fus orar mă epuizaseră. M-am dus în camera mea unde domneau o răcoare și o umezeală ce îmi aminteau de nopțile înghețate din Baguio, fără s-o fi întâlnit pe stăpâna casei, care, dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi încălzit camera și ar fi adus cuverturi de lână.

Am dormit învelită cu haina mea de călătorie.

Fundația

Chiar de a doua zi am întrebat unde se află fundația și mă așteptam să fiu condusă într-o clădire unde se găsea o imensă bibliotecă, aparate, cum ar fi electroencefalograf, electrocardiograf, diferite instrumente de detectare electromagnetică, dar și computere, imprimante, fotocopiatoare și... cercetători.

Jack, puțin cam jenat, mi-a spus că fundația se afla... aici, în casă. Biroul lui Henry, o încăpere modestă, era încărcat cu dosare mari cu numele vindecătorilor, cu câteva rafturi cu cărți și cu un modest fotocopiator. Cât despre camera lui Jack, mică, dar micșorată și mai mult din cauza rafturilor cu cărți, ea nu oferea privirii mele lacome decât o mașină veche de scris. Unde erau computerul și imprimanta promise ca să pot lucra la viitoarea mea carte? Și colaboratorii... erau doi¹. Atunci nu m-a mai mirat faptul că cercetările lor băteau pasul pe loc.

Mă lăsasem amăgită de promisiunile lui Jack, dar și de concepția care există în Franța despre fundațiile americane, așa că eram puțin cam supărată pe el. El, profesorul universitar francez, cunoștea nuanțele limbii noastre. Scrisoarea și convorbirile telefonice fuseseră voit înșelătoare. N-ar fi putut să mă avertizeze care era realitatea înainte să vin la C?

Lucrurile erau clare: eu aveam mai mult echipament pentru scris decât fundația americană la care venisem. Duceam deja dorul confortului meu parizian. Mai rămâneau interesul meu pentru bibliotecă și dorința de a cunoaște această țară.

Am remarcat în grădină o peluză care cobora spre pârâu. În fața casei era o boltă de verdeață sub care se aflau o masă, scaune, broaște din metal, giruete fanteziste care se roteau

¹ Nu este singura fundație de acest fel din Statele Unite.

în bătaia vântului, făcând un zgomot neplăcut. Casa dădea spre o alee care va fi un loc plăcut de plimbare pentru re-confortarea inimii mele. Aveam aer, lumină, spațiu pentru că luna februarie semăna cu o lună de vară. Natura mă făcea să mă împac cu starea de fapt.

În pofida decepției mele, a marii oboseli și a tulburărilor redeșteptate de accident, speram încă să fac față situației.

Mult timp după plecarea sa în lumea de dincolo, am avut brusc senzația că Agpaoa putea să fie mult mai mult decât îmi închipuisem, cheia încercării care abia începea.

Henry a avut amabilitatea să-mi propună să-i telefonez Gerdei, prima persoană cu care mă împrietenisem în Filipine, în cursul celei de-a doua călătorii. Făcusem de atunci unele progrese în studiul limbii engleze și am putut comunica cu mai multă ușurință ca altădată. Ea își continua viața între Washington și Miami, era bucuroasă că mă aflam în Statele Unite și mă invita într-unul din cele două locuri. A adăugat că Henry era la fel de cunoscut pentru bunătatea sa cât și pentru caracterul său. Rămânea să-i descopăr acest caracter.

În cursul primei dimineți, Henry și cu mine am făcut ceea ce mai târziu a devenit o tradiție, plimbarea pe jos de-a lungul aleilor înverzite care înconjurau casa. Am căzut de acord că vom vorbi în franceză în cursul acestor plimbări și că îi voi corecta greșelile. Ne-am ținut de cuvânt, în pofida divergențelor de opinii care erau pe cale să se ivească. În schimb, urma să conversez în engleză o oră, în fiecare zi, cu Jack.

În urma unui infarct, Henry trebuia să facă zilnic o plimbare pentru a-și întreține inima. Am observat imediat, după câțiva metri, că avea o condiție fizică mai bună decât a mea. Inventam, cu răsuflarea tăiată, motive ca să ne oprim: o grădină pe care o descopeream, o casă pe care o admiram.

Întorcându-ne acasă după această plimbare, pe la orele

11, el s-a instalat la masă în fața unui mic dejun ciudat, format din cafea, pâine insuficient coaptă, brânză și o dulceață pe care nu o puteam identifica. M-a invitat să mâncăm împreună. I-am amintit că Jack mi-a promis că va veni pe la orele 13 ca să pregătească un dejun franțuzesc, astfel încât am declinat invitația. Jack a sosit la ora promisă, încărcat cu proviziile necesare ca să pregătească o masă demnă de acest nume. Se lăuda că este un excelent bucătar și era adevărat. Am servit masa separat pentru că Henry avea gusturi foarte diferite de ale noastre. Mi-a fost confirmată părerea că nu exista nicio femeie în casă, unul fiind văduv, iar celălalt divorțat.

Lăsând la o parte starea mea generală precară din cauza accidentului, a decalajului de fus orar, umiditatea de gheață a camerei și greșeala pe care o făcusem în definirea cuvântului fundație, lucrările începeau să se așeze într-un mod satisfăcător.

Biblioteca

Am inspectat rapid biblioteca de care eram interesată atât de mult. Curiozitatea lui Henry în legătură cu OZN-urile era evidentă, cea mai mare parte a rafturilor fiind pline cu cărți despre acest subiect. Avea și cărți pe care le cunoșteam deja, despre tămăduitorii filipinezi. Numele tămăduitorilor erau scrise pe coperta unor clasoare mari care conțineau articole din presă și fotografii. Arigo, marele vindecător brazilian dispărut astăzi, făcea parte din acest lot. Printre altele am descoperit fotografii ale lui Agpaoa aproape adolescent. Aceste documente se refereau la o etapă a vieții sale pe care eu nu o cunoșteam.

Câteva cărți de fizică modernă se aflau de asemenea acolo, ca și cartea lui Becker, *Omul electric*, despre care

auzisem vorbindu-se. Știam că Becker fusese dat afară din laboratorul său în urma unor studii despre corpul electromagnetic al animalelor și al omului. Această lucrare va deveni cartea mea de căpătâi. Henry mai era abonat și la multe reviste de psihologie. Documentele erau clasate, aranjate, repertoriate. Era un om ordonat. Îl vedeam ca pe un pensionar înstărit care își petrecea timpul într-un mod inteligent, cu amintirile sale. Toate aceste documente mă făceau să cred că Henry și cu mine ne aflam pe același drum de cercetare.

Nu exista personal de serviciu care să aibă grijă de casă, fiindcă l-am văzut pe el gospodărimdu-se metodic, dând cu aspiratorul în timp ce se juca cu Light, pisica pe care o iubea foarte mult și care sărea peste tot. Un om care avea grijă de un animal de casă nu putea să fie decât un om bun.

Noaptele mele

Prima mea noapte fusese atât de penibilă încât am rugat să mi se aducă un radiator electric pentru că odaia nu era de fapt încălzită. Din când în când, printr-un orificiu al tavanului, venea într-un mod curios un jet de aer cald, dar insuficient ca să încălzească încăperea.

În vreme ce zilele însoțite îmi procurau destulă energie ca să pot citi sub bolta înverzită și să uit de coloana mea vertebrală agresată în timpul accidentului, noaptea, când energia scădea, necazurile se țineau lanț. Stările proaste, de genul tahicardiei, balonărilor, pe care le simțisem în timpul pericarditei, reveneau acum. La toate acestea se adăugau amețelile, un fel de teamă adâncă, nejustificată, și spaime care mă trezeau din somnul cel mai profund.

Din plexul solar porneau niște senzații înfiorătoare. Parcă pleca ceva din mine lăsând în urmă un gol cumplit. În

funcție de momentul în care se petrecea acest lucru, punctul de ieșire se afla la nivelul abdomenului... sau al inimii... sau al capului care părea învăluit în ceață în acea clipă precisă. Cunoșteam destul de bine astfel de manifestări, recunoșteam toate semnele unei dezorganizări energetice și încercam să reconstitui alcătuirea Corpului meu Energetic¹.

Următoarele nopți au fost identice. Făcând întotdeauna față în timpul zilei, când energia luminoasă mă proteja (și-i mulțumeam lui Martin că nu venise, fiindcă mi-ar fi fost imposibil să-l însoțesc în călătoria sa sau să-l ajut să trateze bolnavii), când venea noaptea mă reduceam încetul cu încetul la ceva mic și dureros. Singura soluție era să mă refugiiez în singurătatea camerei mele umede ca să constat propria-mi neputință în prevenirea acestei stări proaste care mă chinuia toată noaptea, incapabilă să descopăr alt motiv în afară de scăderea energiei ambientale.

Procedând prin eliminare, combătând pe rând durerile dorsale, crizele de tahicardie, durerile de cap, insomnia, experiența mea mă ajuta, dar acest lucru nu era de ajuns. Trebuia, fără îndoială, să las timpul tămăduitor să acționeze. Mă întrebam uneori dacă nu ar fi necesar să-mi fac un control medical într-un spital, fie doar ca să fiu în regulă cu asigurarea contra accidentelor. Dar, temându-mă de riscurile angrenajului medical, m-am abținut. Fiindcă începusem să mă obișnuiesc cu aceste lucruri, speram să-mi dispară anxietatea și temerile care, ascunse într-un ungher al ființei mele în timpul zilei, mă înlănțuiau, înfășurându-mă într-o spirală în cursul nopții.

¹ Janine Fontaine, *Medicina Corpului Energetic*, în curând la Editura Dharana.

Obiceiurile mele franțuzești îl agasau pe Henry: când mă vedea încălzind apa într-o cratiță nu în cuptorul cu microunde, când coceam la foc mic un pui, într-un vechi cuptor obișnuit, când curățăm legumele în loc să iau o cutie cu conserve, toate acestea îl întăreau, dorind să mă educe. Degeaba! În zadar susținea el că un cuptor cu microunde te face să câștigi timp (eu aveam timp), că supa la pachet era bună (nu puteam să sufăr prafurile), că legumele din conserve erau curățate, spălate, cu adaos de vitamine (gustul de proaspăt era superior celui de conservă), că mirodeniile de pe masă sau din dulap puteau să dea gust bun mâncărilor (nu apreciam gustul mirodeniilor, ci al cărnii sau al legumelor)...

În această țară mirodeniile sunt necesare pentru menținerea poftei de mâncare, pentru că nimic nu are gust, pâinea este infectă și nu este bine coaptă, sosurile pentru salate sunt dulci, aromele sunt artificiale.

Eram prea obosită după acel accident, după călătorie și din cauza decalajului orar ca să-mi aplic o pedeapsă gustativă suplimentară: impresia pe care mi-o făcuse prima mea călătorie în Statele Unite, în urmă cu douăzeci de ani, era încă vie și-mi servea drept lecție. Pe atunci, decepțiile provocate de aparențe și de culori mă iritaseră atât de mult încât îmi pierdusem pofta de mâncare și mă întristaseră mai multe săptămâni. Așa că am rămas fermă pe poziția mea, ceea ce l-a făcut să mă considere o înapoiată, o persoană neșlefuită, refractară la progres. Mândră de disprețul său și foarte bătaioasă în fața unchiului Sam, îi replicam că Franța va rămâne întotdeauna țara cu cea mai bună bucătărie și cu cel mai bun gust culinar și că nu era cazul să mă hrănesc cu lucruri „gata preparate”.

Henry și Jack

Îmi venea greu să mă integrez în ritmul de viață al acestor doi bărbați atât de ciudați! Făceau impresia că sunt în același timp doi vechi prieteni și doi vechi dușmani care se cunoșteau de când lumea!

Jack? un ștregar parizian cu voce zeflemitoare, cu mintea vioaie, cu bună dispoziție și cu o uimitoare tinerețe pentru un om de peste șaiszeci de ani. Preda franceza la universitate și la vârsta lui se pregătea să-și dea atestatul. M-a anunțat că nu sunt locuri de distracție în oraș, în afara unui club de dans unde m-a invitat! Am refuzat invitația din mii de motive.

Henry, cu vreo zece ani mai în vârstă decât Jack, bărbat distins, fost P.D.G¹, își păstra silueta și se exprima cu o autoritate tăioasă despre orice subiect. Fusese foarte bogat, acum nu mai era și trăia din renta pe care i-o dădeau frații și sora sa.

Jack mi-a povestit viața lui. Henry era divorțat. Soția îl părăsise, își pierduse fiica, ce se înecase căzând de pe iahtul unde se organizau petreceri fabuloase. Am aflat că a avut mari probleme cu familia, fiindcă se ocupase de Agpaoa. Mi-a devenit simpatic și așa a rămas, deși el mă disprețuia din cauza ideilor mele și a fidelității mele față de amintirea lui Agpaoa.

El avusese ceva de împărțit cu Tony. Nimic mai normal, având în vedere originile și civilizațiile lor diferite! Cunosând puterile psihice ale lui Agpaoa, era ușor să ghicești ce confruntări existaseră între bărbatul care avea puterea banilor și „bărbatul care avea puterea” și nimic mai mult.

Dar care erau adevăratele motive ale acestei agresivități care nu se șterseseră încă? Nu știam și simțeam că este un

¹ Președinte - Director General (n. red.)

câmp minat pe care nu trebuia să mă aventurez decât în vârful picioarelor, altfel aş fi putut declanşa o mare explozie.

Jack ştia care era originea problemelor sale familiale: văzând că risipeşte dolarii familiei ca să-l exploreze „ştiinţific” pe Agpaoa şi pe alţi câţiva, fraţii şi sora sa nu au mai avut încredere în el şi l-au obligat să demisioneze din postul de P.D.G, atunci când, ca fiu mai mare, preluase conducerea afacerilor în locul tatălui său. Am fost emoţionată de aceste întâmplări şi am hotărât să-l iert, orice ar fi făcut în timpul şederii mele acolo.

Mai avea şi un fiu pe care l-am cunoscut atunci când a sosit ca o vijelie acasă pe motocicletă sa. Înalt, blond, cu ochii albaştri, fremătând de viaţă, venea să-şi vadă tatăl şi nu uita niciodată să-mi adreseze câteva cuvinte prieteneşti; mai târziu, când a sosit la Paris, a venit la mine acasă pentru un dejun în stil franţuzesc.

Întrunirea

Cum funcţiona „fundaţia”? Mi-a fost imposibil să nu-i spun lui Jack cum funcţiona în Franţa o fundaţie de cercetări şi că era necesar să aibă o cât de mică activitate. Răspunsurile erau vagi.

Orele şi zilele treceau fără cel mai mic semn de activitate al fundaţiei. Liniştea se instala. Nu m-am putut împiedica să-i spun lui Jack că participase la un abuz de încredere. Nicio vizită din partea vreunei personalităţi. Niciun ecou al vreunei activităţi în curs. Nimic.

Henry a avut totuşi amabilitatea să mă prezinte unor prieteni în timpul unui dejun oferit în prima duminică a sosirii mele, la clubul de golf al oraşului. Dejun remarcabil când, plină de mirare, l-am văzut pe Jack înfruptându-se la bufet ca un copil. Am tras deci concluzia că fusese ceva ex-

cepțional pregătit în onoarea mea. Aveam suficiente cunoștințe de engleză ca să înțeleg că la masă nu se afla nicio persoană specializată în cercetarea științifică.

Îl luam în zeflema pe Jack: erau întruniri? exista un program? Ce făcuse în problema vindecărilor în acest oraș și în acest spital? Ce descoperiseră despre mecanismul materializărilor? Când va sosi Martin? Avea vreo veste de la el?

Toate întrebările mele păreau că-l pun într-o situație din ce în ce mai jenantă. Cu atât mai mult cu cât Martin își amâna mereu data sosirii. După o problemă cu pașaportul avea o problemă politică, era apoi foarte ocupat cu unele treburi care îl rețineau în Filipine, după aceea a fost victima unei deturnări de fonduri de către un văr în cursul ultimei sale călătorii în Statele Unite, probleme din cauza cărora nu se mai putea întoarce aici.

Exista undeva un mister și era mai bine ca în timpul plimbărilor cu Henry să vorbesc vrute și nevrute, despre războiul din 1939, despre simțul comercial al tatălui căruia avusese onoarea să-i urmeze la conducerea afacerilor decât să abordez misterul vindecărilor.

Tatăl se lansase în comerț cu o mică afacere și fusese ajutat de mama sa. Se dezvoltase apoi bazându-se pe un principiu pe care îl aplica în toate satele pe care le cucerise. Construia întâi o băcănie, o biserică și un spital. Oamenii se duceau la biserică¹ duminica, erau botezați, se căsătoreau. Dacă se îmbolnăveau se duceau la spital. Dacă le era foame, cumpărau de la băcănie.

De la prăvălii ajungi la supermagazine, de la sate la orașe, de la orașe aterizezi în capitala regiunii. Aici fondezi o universitate X, cu un monument X, o autostradă X, un

¹ Să nu credeți că aceste biserici erau niște catedrale; erau niște simple lăcașuri unde se adunau credincioșii.

deputat X. Da, Henry avea de ce să fie mândru de familia sa.

Într-o zi, Jack m-a anunțat triumfător că a doua zi, seara, va avea loc o întrunire și că el va ține o conferință despre lucrările mele. Or, el abia dacă citise cărțile mele, nu avea cunoștințe medicale, nu știa nimic despre fizica modernă și de ce trebuia să țină el conferința dacă eu eram prezentă? După nenumărate și surprinzătoare rețineri am căzut de acord că îmi voi susține singură ideile. Dacă se va pune vreo problemă de limbă el va traduce!

A sosit și **acea** faimoasă seară! Vreo douăzeci de persoane erau adunate în salonul de la parter. Erau oare membrii fundației? Mi-am început expunerea informându-i că sunt medic, că mă interesau aceleași probleme ca pe Henry și datorită acestui fapt mă aflam în orașul lor. Necunoscând profesia presupușilor membri ai fundației, am crezut că este necesar să trec repede în revistă activitatea mea ca medic, titlurile și lucrările, condițiile schimbărilor mele în diverse ramuri medicale și am început să evoc cele șapte călătorii ale mele în Filipine, făcute cu scopul de a înțelege acțiunea terapeutică a acestor vindecători filipinezi. În calitatea mea de medic acupunctor și ca fostă elevă a lui Paul Nogier (medic francez care a inițiat o metodă de diagnostic și de tratament prin punșionări la nivelul pavilionului urechii), cercetările mele s-au axat pe modificările energiei bolnavilor provocate de Agpaoa, examinându-i înainte și după tratament. Mi-am susținut ideile cu proiecțiile schemelor existente în lucrările mele.

Cercetările și descoperirile mele erau rodul unui studiu comparativ al corpurilor vibratorii ale vindecătorilor și ale bolnavilor înainte și după tratament. Nu folosisem în nicio situație aparate, care nu erau de altfel suficient de „performante” ca să detecteze ceea ce poate să perceapă mâna unui medium.

În momentul în care am început să explic că nu era

vorba despre „operații” așa cum afirmau unele persoane, ci de o manipulare a energiei și de materializarea energiei bolnave, și, de acest lucru eram sigură, pentru că cei douăzeci de ani pe care îi petrecusem în sala de operații ca anestezist și reanimator îmi permiteau să judec corect faptele, Henry, din colțul său din spatele sălii, a început să emită ricanând diverse zgomote. Neînțelegând ce bombănea, dar văzând privirile mirate ale asistenței cum încremenesc, cum un zgomot confuz de voci se auzea din sală, am înțeles că Henry nu era de acord cu părerea mea și își manifesta într-un mod grosolan dezacordul - comportament exagerat, complet indecent și chiar neliniștitor atât față de persoanele prezente cât și față de mine, invitata sa. Jack încercă să restabilească liniștea. Am încheiat foarte repede expunerea, amintind că noi eram făcuți după modelul atomului descris de Niels Bohr și că orice vindecător putea să acționeze asupra straturilor de electroni care înconjoară corpul nostru fizic, straturi care se supun unei organizări foarte precise (fig.1).

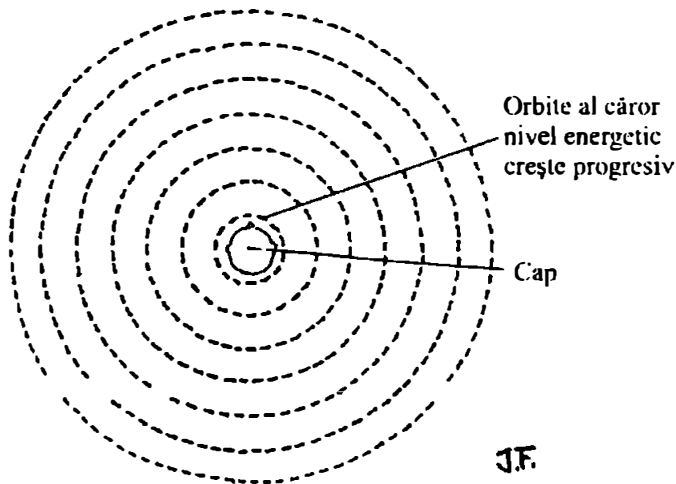

Fig. 1 „Omul-atom al lui Niels Bohr”, vedere superioară

Henry nu credea ceea ce vedea. Pentru el, toate aceste lucruri care nu erau decât o materializare a substanței banale deveneau un ficat, un stomac, un rinichi pe care le scoteai din bolnav. Nu avea putere de abstractizare. Descrierile mele clinice, schemele stării vibratorii înainte și după tratament nu-l satisfăceau. Își clădise o parte a vieții pe speranța că va „demonstra” teoria cu ajutorul instrumentelor științifice, astfel încât raționamentul și soluția pe care i le ofeream îl destabilizau cu brutalitate. Nu-și imaginase niciodată ce înseamnă feelingul vindecătorului și cu atât mai puțin ce ar putea el să devină în mâinile unui medic. În loc ca vorbele mele să-i aducă un plus de informație, ele îl scoteau din sărite. Eu nu aveam o metodă „științifică” pentru că nu foloseam niciun aparat. Atitudinea sa era ca un fel de stăvilă în fața propriilor sale eforturi, iar banii destinați cercetării harului lui Agpaoa fuseseră cheltuiți în zadar. Nu părea să

admită nici teoria mea despre materializarea care se baza pe cunoștințe de fizică cuantică, lucru care mă mira pentru că avea cărți despre fizica modernă. Le citise oare?

Singurul punct asupra căruia ne înțelegeam era ameliorarea sau eventuala vindecare a pacienților.

Acest fost P.D.G-ist, provenit dintr-o familie influentă și bogată, bătea din picior în fața siguranței pe care o afișa o femeie singură, fără avere, și care își făcuse cercetările fără niciun ajutor, fără alt instrument decât mâinile ei... și bunăvoința lui Agpaoa.

Eram descumpănită de această atitudine potrivnică și grosolană, întrebându-mă chiar dacă era conștient de necuviința comportamentului său, el care era președintele întrunirii și al fundației. Se obișnuiește, într-adevăr, ca oratorul să fie lăsat să vorbească până la terminarea timpului ce i-a fost acordat, urmând apoi o discuție între asistență și conferențiar. Președintelui întrunirii i se permite să tragă concluziile și să-și expună părerea la sfârșitul ședinței. Organizase el vreodată o conferință?

Mi se întărea din ce în ce mai mult convingerea că fundația nu era decât o iluzie a minții mele.

Persoanele prezente, dezorientate, au plecat repede, fie aruncându-mi o privire jenată, fie mulțumindu-mi și felicitându-mă cu un aer trist.

După furtună

A doua zi, sculându-mă devreme ca să-mi respect programul, m-am întâlnit cu Jack și am discutat amândoi despre evenimentele din ajun, în timp ce luam micul dejun.

Provocându-l cu răutate, am aflat că nu existase nicio dată vreun grup de cercetare. Henry era singurul cercetător al fundației și grupul de persoane prezente fusese rapid re-

crutat și invitat datorită relațiilor sale. Totul fusese o înscenare care să justifice în ochii mei antetul scrisorilor și să satisfacă cererile și speranțele mele.

Henry, simțindu-se atotputernic pentru că el îi invitase, se lăsase în voia himerelor sale. Nervii îi cedaseră. Reacția era demnă de caracterul său. Fără îndoială că în această dimineață îi era rușine de comportamentul avut, afirma Jack.

M-am întrebat din nou dacă mai era necesar să continuu. Fundația era o vorbă goală. Aveam la mine suficienți bani ca să-mi cumpăr un bilet de întoarcere (experiența filipineză din momentul morții tatălui meu mă transformase într-o femeie prevăzătoare) și nimic nu mă împiedica să iau avionul chiar a doua zi.

Dar, pe la orele douăsprezece, Jack m-a anunțat că o persoană din grupul de ieri îmi va face o vizită chiar în acea după-amiază. Într-adevăr, m-am întâlnit, sub bolta de verdeață, cu o tânără femeie care mi-a spus că era perfect de acord cu afirmațiile mele. Și ea simțea vibrațiile pe care le descriesem și mă sfătuia să plec de la „fundație” ca să locuiesc la ea acasă, afirmând că mă aflu în pericol în acest loc... M-am simțit cuprinsă de neliniște. Locuiam la un psihopat?

Să plec ar fi fost nepoliticos față de cel care mă invitase, jenant față de Gerda care îmi vorbise despre el, prea puțin curtenitor față de acest bărbat care, în definitiv, mă primise de bunăvoie și cu generozitate. Dacă plecam însemna să-i declar război pe față, să nu-l mai întâlnesc pe Martin a cărui sosire se întrevedea și să pierd ocazia de a consulta lucrările puse la dispoziția mea.

Deși eram mișcată de amabilitatea ei și în pofida vibrațiilor agresive pe care le putea emite Henry, am refuzat invitația, spunându-mi, că, la nevoie, era foarte important pentru mine să am un loc unde să mă refugiez în caz de necesitate.

Scena din ziua precedentă îmi lămură originea unor temeri și a anxietății mele. Fără îndoială că puteam să atrag într-un mod mediumic starea de proastă dispoziție a lui Henry, dată fiind susceptibilitatea provocată de propria mea stare de oboseală.

Astfel, invitată de reprezentantul uneia dintre cele mai celebre familii din oraș sub pretextul cercetărilor, iată-mă acum instalată sub această boltă de verdeață, între pitici din ipsos demni de grădinițele de la marginea Parisului, înconjurată de jucării care se învârtesc în bătaia vântului, lângă o femeie care vrea să mă ferească de un pericol, real poate (câci în America nu se știe niciodată!), având sentimentul că trăiesc, dincolo de viața mea, dincolo de drumul meu, o poveste de dincolo de timp. Poate că visam un crâmpei de viață care nu-mi aparținea sau poate că trăiam un vis... Această senzație stranie m-a pus pe gânduri. Întâmplarea îl avea în centru, ca o linie punctată, pe Agpaoa, dispărut astăzi. Dispăruse el oare cu adevărat din viața mea, din viețile noastre, cea a lui Henry și a mea? Orice fenomen care îl făcea să apară pe Agpaoa, prezent sau absent, nu fusese niciodată lipsit de importanță; nu era oare prezent și acum? Nu treceam printr-o încercare, o experiență, nu era oare un episod care lipsea din povestea pe care altădată începuse s-o țeară pentru mine?

Fără să-i neg importanța, mi se părea totuși că m-am eliberat de el, ca și de toți ceilalți care mă învățaseră, ca să-mi urmez „drumul”, felul „meu” de-a fi, cu propria mea concepție despre lucruri. Mi se părea că eram mai curând rodul unor decenii de studiu și de experiențe acumulate decât instrumentul lui Agpaoa. Dar dispăruse el oare din viața mea, plecând de pe acest pământ? Nu dăinuia el în mine decât sub forma unor amintiri pline de recunoștință și de admirație? Sau își păstra încă puterea?

De ce această întoarcere în trecut, la punctul de plecare

al vieții lui Tony alături de Henry? Ce altceva aveam de făcut aici decât să mă întorc în 1965, când nu-l cunoșteam încă, să reînnod firul cu povestea lui? Cu acel fragment din viața sa care îmi lipsea?

Era mult mai bine să aștept urmarea evenimentelor înainte de a pleca din Statele Unite.

După două zile, Henry a venit la mine ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Ținea în mână anunțul publicitar al unui negustor de aparate electrice, televizoare, radiouri, grătare și alte instrumente, anunțându-mă că era timpul să facem cumpărături avantajoase și mă invită să-l însoțesc în oraș.

Am acceptat și am observat că-i plăcea să cumpere. S-a prezentat negustorului. Simțai cât de mândru este că face parte din familia X. Ne-am întors acasă cu un morman de obiecte. Prietenii care au venit după aceea în vizită au plecat cu cadouri pe care le cumpărase în acea zi. Da, avea un suflet bun.

Complicațiile vamale și greutatea bagajului m-au făcut să fiu prudentă, așa că nu m-am lăsat sedusă decât de un aparat de radio portabil care îmi permitea să ascult, în condiții foarte bune, marile concerte și operele difuzate în fiecare săptămână de la New-York. Dar... ne-am certat din nou. „Operele sunt o muzică învechită, nu sunteți deloc modernă”. Apoi nu mi-a dat posibilitatea să închiriez casete cu muzică din opere ca să le ascult la casetofon!

Ca să mă pună la curent cu gusturile sale, ore întregi răsună în casă muzică de jazz. Bietul meu cap, încă sensibil, nu mai putea suporta, bing și bang răsunau în el ca și în inima mea. Chiar dacă mă refugiam în grădină, îmi era imposibil să scap, așa că mi-am astupat urechile cu vată în lipsa unor antifoane.

Totuși relațiile noastre au fost în continuare pline de o ipocrizie curtenitoare, cu singura condiție de a nu vorbi nici

despre Agpaoa, nici despre vindecătorii filipinezi și cu atât mai puțin despre vibrații sau muzica clasică. Viața și-a reluat cursul lăsându-ne mai distanți și mai independenți ca niciodată.

În timp ce ne făceam plimbările matinale, uneori rămânând cu câțiva pași în urma sa, îi observam înălțimea, îmbrăcămintea întotdeauna elegantă, gesturile rigide și încercam să-mi imaginez calitatea schimburilor umane care ar fi putut exista între el și Agpaoa: Henry, închistat în convingerile sale definitive și forma sa de putere, Agpaoa înzestrat cu *puterea* sa, ghicindu-l, pătrunzându-i până în fundul sufletului, știind totul despre el, trecut, prezent, viitor, și continuându-și drumul fără să clipească, senin, rapid, mobil, gata oricând să-i scape.

Ce făceam eu aici, prinsă ca într-o menghină între amintirea unuia și prezența celuiilalt? Aș fi putut să-mi aleg o călătorie odihnitoare, să fac o croazieră, sau chiar, pentru că era vreme frumoasă, să mă duc în căsuța mea din insula Oleron. Dar mă aflu aici dintr-un motiv pe care trebuia să-l descopăr.

Curând mi-a venit ideea să caut numărul de telefon al unei prietene, doctor canadian, care conducea o clinică pentru îngrijirea varicelor într-unul din marile orașe din Statele Unite¹. Îi plăcea să locuiască la West-Palm Beach. Acolo va fi refugiul meu. Mai trebuia să aflu unde este prietena mea. Jack a început s-o caute.

Tot nopțile

Puternicele dureri dorsale din timpul nopții, apărute ca urmare a accidentului, se transformaseră în momente supor-

¹ Specialitate pe care a venit s-o studieze în Franța, care pe atunci se afla înaintea Statelor Unite în acest domeniu.

tabile de anchilozare. Dar, vai! au reapărut, printr-un fenomen de asociere, tulburările din timpul pericarditei: nu numai crizele nocturne de tahicardie de care suferisem, dar și acele senzații despre care îmi pusesem atâtea întrebări cu câțiva ani în urmă. Era vorba despre mișcări de energie pe care eram capabilă să le vizualizez printr-un fenomen de clarviziune. De-a lungul coloanei mele vertebrale se deseneau, se succedau fulgere în formă de Z. Ele alternau cu cele în formă de S înfășurându-se ca niște șerpi, încrucișându-se sub formă de 8, amintind de forma caduceului. Linii verticale paralele încadrau uneori axa centrală a coloanei vertebrale.

Îmi sugerau deci mișcări energetice de ordin electric aparținând acelei familii descrise de yoghini dar și meridianele de acupunctura, mediana, Tou Mo și prelungirile sale laterale, meridianele vezicii. Zigzagurile se sprijineau pe punctele acestui meridian?

Era vorba despre ascensiunea sau coborârea a ceea ce se cheamă Kundalini, a cărei definiție exactă nu o cunoșteam încă? Era vorba despre perturbarea unui meridian chinezesc, Tou Mo, care trece prin mijlocul coloanei vertebrale sau al celui al vezicii care îl încadrează? Era vorba despre distrugerea sau despre refacerea schemei mele energetice? Pe scurt, sufeream și iar sufeream, știind că această coloană vertebrală, afectată de atâtea traumatisme, avea motivele ei să se comporte astfel. Fericită că nu eram nici infirmă, nici cocoșată, trebuia să accept sesizarea tuturor acestor mișcări energetice, a tuturor vibrațiilor care ajungeau la simțurile mele.

Straniu mister al organizării omenești! Asistam, mirată, la acest vals al luminii, la această țâșnire spre suprafață a formelor secrete ale ființei care dansau în spațiu și timp.

Se repetau și acele tulburări pe care le avusesem în timpul pneumoniei cu pericardită din 1987: treziri anxioase cu

senzație de vid, dublate de o balonare gastrică precedând o criză de tahicardie. Toate acestea, tratate la timp, nu se transformaseră în tahiaritmie.

Șocul accidentului fusese violent, urmat apoi de o călătorie cu avionul; era posibil ca aura sau corpul meu energetic să se fi desprins, mai mult sau mai puțin, de corpul fizic iar acum începea să se refacă, să se reorganizeze.

Totuși nopțile mele nu se ameliorau; o forță aspiratoare făcând loc unui abis profund în centrul ființei mele mă deștepta. Aplicându-mi în acele momente metoda mea care ținea de legile acupuncturii și de auriculo-medicină, scăpam de ce era mai grav.

Dar, fără îndoială, un detaliu major de ordin energetic scăpa puterii mele de reorganizare.

În singurătatea fericită a după-amiezilor mele (se întâmpla uneori ca Henry să vină după pisica sa care îmi ținea companie) aveam răgazul să reflectez și să-mi imaginez diverse tactici terapeutice, care rămâneau, vai! inoperante.

Trăiam într-un fel o a doua convalescență a bolii din 1987, fiindcă recunoșteam fenomene care se produsese deja. Încercând să văd partea bună a necazurilor mele, dorind să cred că trupul meu era un laborator ideal de experiențe, eu îl trăiam, îl simțeam și îl intelectualizam în același timp.

În loc să-mi pierd speranța, era de preferat să cred că această experiență îmi era impusă ca să mă cunosc mai bine, înainte de a regăsi contururile exacte și armonioase ale spiritului meu invizibil.

Înveți astfel, în timpul convalescenței, să nu ai încredere în schema pulsațiilor vieții și în acțiunea valabilă altădată, pentru ca să nu între în competiție cu forțele fragile ale vindecării. Căci plimbările matinale cu Henry, mersul său vioi, necesitatea de a vorbi îmi arătau zilnic care erau limitele mele. Efortul exacerba realitatea printr-o linie invizibilă ca-

re una nucleul dentar cu regiunea cardiacă. Această linie pleca de la obraz, mergea de-a lungul meridianului stomacului și trecea prin fața inimii ca să atingă un punct vezicular. Obosit, golit de energii din cauza mersului, meridianul tulburat anunța o insuficiență printr-o eructație pe care eu o voiam discretă. Această slabă durere care pleca din regiunea inimii și ajungea până la obraz și la maxilar nu era altceva decât expresia „câmpului perturbator” rezidual al agresiunii provocate maxilarului meu de către un medic prea intervenționist.

Atunci când această manifestare se accentua, trebuia să găsesc un pretext oarecare ca să tac, un pretext ca să întreprind plimbarea. Descoperirea unui spațiu verde, primii muguri, o floare care înflorea, o casă elegantă erau tot atâtea pretexte ca să mă opresc. Îmi aminteam atunci descrierea semnelor anginei pectorale învățate la facultate, când ni se vorbea despre bolnavii care se opreau în fața vitrinelor ca să le înceteze durerea.

Cunoștințele mele de cardiologie îmi permiteau să recunosc această jenă dureroasă datorată anginei pectorale.

Cu o rezistență ieșită din comun până în 1987, neștiind niciodată ce înseamnă să-ți menajezi inima, vocea, forțele, trebuia să-mi descopăr acum limitele. Îmbătrâneam sau eram bolnavă? Îmi puneam pentru prima dată această întrebare.

Fiind obligată să-i corectez greșelile de franceză, ca să-mi cruț vocea și puterile, îmi neglijam în acele momente îndatoririle și-i lăsam lui Henry iluzia că vorbea fără greșeli gramaticale.

Nici Jack, nici Henry n-au bănuț vreo clipă starea mea de fragilitate.

Nu mai fusese niciodată o primăvară atât de timpurie, atât de frumoasă, atât de caldă în această regiune. După-amiezile petrecute în aer liber, sub bolta de verdeață, îmi permiteau să-mi recapăt puterile și stabilitatea vertebrală. Zilele treceau, urmele accidentului se ștergeau, amintirea nefericitei întruniri se estompa, astfel încât în ziua în care Jack, fiind liber, mi-a propus să-l însoțesc la cumpărături, m-am hotărât să pregătesc pentru toți trei o cină festivă.

Hoinăreala printr-un supermagazin din sudul Statelor Unite îl lasă pe un francez amator de pâine bună și de produse savuroase de patiserie înmărmurit de uimire. Toate acele pâini necoapte, necrescute, albicioase pe care le vedeam mă făceau să mă întreb: trebuia oare cumpărătorul să continue coacerea lor? Alergia mea față de acest mod de preparare a atins punctul culminant atunci când, sub denumirea de „pâine franțuzească”, forme imprecise de aluat aveau pretenția că reproduc celebra baghetă. În privința prăjiturilor, era suficient să privești mormanele de creme artificiale pline de substanțe colorate, expuse într-un eșafodaj pretențios, ca să preferi să postești în loc să mănânci aceste fantezii culinare. Îți trece orice poftă dacă trebuie să iei un pachet oarecare cu alimente și să citești analiza conținutului. Poți număra zece, cincisprezece, douăzeci de componente artificiale într-un produs, și ajungi să cumperi ciocolată - fără ciocolată! Bun venit alergiilor! M-am hotărât să profit de această ocazie ca să instaurez un climat de destindere în casa noastră și am optat pentru cumpărarea unor homari care înotau într-un bazin. Nu știam cu ce fuseseră hrăniți, dar erau „adevărați” și vii.

Jack, un bun bucătar, s-a hotărât să-i fiarbă înăbușit „à l'américaine”. Henry, la rândul său, nu a precupețit niciun

efort și ne-a invitat în mica sufragerie cu plafonul și pereții teatral împodobiți cu mătase. A scos prețioasele lui farfurii, tacâmurile de argint și trei pahare din cristal de Boemia, amintiri ale unui trecut glorios. A destupat chiar o sticlă de vin bun, a pus un disc cu cântece franțuzești demodate, dar frumoase. O cină în sufragerie, nu în grabă, la bucătărie, și arta culinară franțuzească ne-au făcut să redevenim prieteni buni pentru o seară.

Zilele treceau și bucuria de a merge cu un pas mai vioi, de a urca un povârniș fără să mă mai tem, de a nu-mi mai număra cuvintele, toate acestea aveau pentru mine gustul unei victorii.

Însemna că scurgerea de energie se reducea încetul cu încetul. Vremea frumoasă care dura deși sezonul ei trecuse mă făcea aproape fericită.

La sfârșitul unei cine, Jack m-a anunțat că a putut să obțină adresa și numărul de telefon al prietenei mele care era medic și care trebuia să se întoarcă în curând dintr-o călătorie în Canada. Moralul meu s-a îmbunătățit.

Amintiri

Momentele lungi de singurătate mă stimulau să întorc pe toate părțile, în minte, motivele profunde ale prezenței mele în acele locuri. Mă întorceam invariabil la cotitura hotărâtoare pe care o luase viața mea în ziua în care, trezindu-mă într-o dimineață, în 1976, am văzut proiectându-se ca pe un ecran mare figura unui necunoscut ale cărui trăsături, culori, expresii le-am recunoscut la cel care, în aceeași seară, proiecta, în cursul unei întruniri particulare, un film despre vindecători filipinezi.

Toate s-au înlănțuit apoi ca într-un fel de programare bine organizată și am fost atrasă de șapte ori în Filipine la

Antonio Agpaoa. Acolo am pătruns în universul altei gândiri, al altei civilizații.

Deși eu credeam că scenariul acestei povești se terminase și că experiențele mele cu Agpaoa luaseră sfârșit prin plecarea sa din lumea aceasta, iată că, șapte ani mai târziu, apariția lui Henry pe traiectoria vieții mele mă făcea să mă întorc în trecut. Era vorba chiar de o întoarcere la izvoare, pentru că Henry îl cunoscuse pe Agpaoa cu mult timp înaintea mea, ca și cum m-aș fi aflat aici pentru a descoperi veriga care lipsea din lanțul întâmplărilor.

Fiindcă era imposibil să comunic cu acest american, puteam cel puțin să consult dosarele și albumele sale cu fotografii. Astfel încât am început să repertoriez documentele referitoare la Agpaoa. Henry mi-a adus un text care scăpase privirilor mele. Abandonând lectura *Corpului electric*, am început să-l traduc.

Henry și Tony

Așa am aflat cum s-au întâlnit Tony Agpaoa și Henry.

Henry, aflându-se într-o croazieră cu prietenii, a debarcat în Filipine unde a auzit vorbindu-se despre puterile extraordinare ale lui Agpaoa, care începea deja să intre în legenda locală. Henry, însoțit de câțiva prieteni, s-a întâlnit cu el¹.

Nu este de mirare că Henry și prietenii săi au simțit nevoia să analizeze aceste fenomene filipineze și că el a încer-

¹ În anexă se află o parte a interogatoriului la care a fost supus cu această ocazie Agpaoa, întrucât consider că este util să reproduc fragmentul care se referă la vindecător și putere, fiind informații de mare importanță. Și cum marii vindecători riscă să dispară din cauza modernismului și a agitației care au pătruns în acele locuri liniștite, distrugând echilibrul dintre om și natură, acest document inițial este foarte important.

cat, ca toți ceilalți, o adâncă iritare, o invidie în fața acestui om atât de simplu, care nu știa să se raporteze decât la Dumnezeu și la „Protectorul” său ca să tămăduiască.

Omul de afaceri, neînțelegând nimic din ceea ce se întâmpla, voia deci să obiectiveze fenomenul ca să-l cunoască mai bine și, cine știe? poate ca să dobândească această putere.

Exista în Japonia un centru spiritual la care aderase un fizician cu convingeri spirituale, Motoyama. Scumpa mea prietenă japoneză, Mamassa, căreia i-am dedicat câteva pagini în lucrările mele precedente, făcea parte din acest grup. Henry l-a invitat deci pe Motoyama să vină la Baguio cu aparatele sale, printre care un electroencefalograf, ca să-l testeze pe Agpaoa.

Acesta din urmă, conectat la aparat, a provocat o pană. În mod voit? Accidental? Nimeni nu știe. Întrucât era greu să aducă un tehnician care să repare aparatul, iar defecțiunile riscau să se înmulțească, Henry a hotărât că Agpaoa va merge în Japonia.

Îi expediază deci un bilet de avion Manilla-Tokyo, ordonându-i să vină acolo, fără să-i ceară părerea sau să încheie vreun acord în prealabil cu el despre condițiile călătoriei.

În ziua stabilită de el, Henry, însoțit de câțiva prieteni, se duce la aeroportul din Tokyo. Nerăbdători, așteaptă cu toții apariția straniului personaj, bucurându-se dinainte de efectul pe care „puterea” sa îl va produce asupra personalităților prezente și de interesul pe care îl vor înregistra în turneele lor.

Călătorii apar unul câte unul, ieșind din vamă. Delegația pândește apariția feței rotunde și joviale a lui Tony. Așteptarea se prelungește... până la sosirea ultimului călător. Sunt obligați să constate că Agpaoa nu se afla în avion. Henry se înfurie. Cum! omulețul acesta, țăranul acesta fără

cultură, fără avere, n-a dat curs invitației sale? N-a acceptat onoarea care i se făcea? În fața acestui afront personal public spumega de furie. Și mânia nu i-a trecut încă...

Deși dorea să facă plăcere oricui, Tony nu putea să sufere să fie deranjat, preferând să-și consacre timpul îngrijirii bolnavilor și familiei sale. În acel moment nu viza decât un lucru: să-și cumpere într-o zi o clădire superbă, lăsată în paragină, s-o renoveze ca să-și primească acolo bolnavii. Puțin îi păsa de dorințele lui Henry și ale prietenilor săi antropologi care veneau să-i tulbure visul.

Tony își amintea de această întâmplare, căci, în cursul sederilor mele acolo, observasem, fără să înțeleg motivul, că antropologii erau primiți cu răceală sau erau chiar alungați din anturajul nostru.

Analizând faptele, am constatat că-i fusese trimis doar un bilet Manilla-Tokyo, lăsându-l pe cel de Baguio-Manilla în sarcina sa. Nici soția, niciun alt membru al familiei nu fusese invitat să-l însoțească în această țară a cărei limbă nu o vorbea. Condițiile de cazare nu fuseseră menționate, nici numele hotelului unde trebuia să locuiască. Nu era prevăzută nicio despăgubire pentru timpul acordat acestor domni! Așa că Tony, indiferent față de preocupările lor, a rămas acasă păsându-i prea puțin de copleșitoarea lor curiozitate...

Sperând să-și satisfacă propria curiozitate, prietenii au încercat să-l calmeze pe Henry și l-au convins să organizeze o nouă călătorie în condițiile care i-ar fi convenit lui Tony. Așa a putut Motoyama să facă primele teste științifice pe vindecătorii filipinezi...

Uitase că psihologia și comportamentul nu sunt identice într-un sat filipinez și un oraș american și că motivațiile unuia diferă de motivațiile celuilalt.

Cel mai greu lucru a fost întotdeauna acela de a face să se armonizeze două mentalități contrare. Am avut această experiență și cu unul și cu celălalt. Comunicare superbă cu

Tony, dincolo de cuvinte. Incompatibilitate totală cu Henry, în așa măsură încât unele cuvinte ca putere, energie, vibrații, Agpaoa, erau interzise în discuțiile noastre...

Aflasem în sfârșit de unde îi venea lui Henry această poftă de ceartă atunci când era vorba despre Agpaoa... și care se răsfrângea puțin și asupra mea.

Găsisem răspuns la una din întrebările mele.

Cele șapte forțe

Persistența tulburărilor nocturne mă invita să rezolv și această ultimă problemă, adică să-mi continuu cercetările asupra mea, asupra corpului meu deteriorat care nu înceta să se manifeste într-un mod neplăcut în timpul nopții.

Ce schimbări trebuia să aduc metodei mele de lucru ca să-mi asigure liniștea în timpul nopții? Ce se întâmplase oare în cursul accidentului când parcă ceva se rupsesse din mine ieșind în afara corpului meu?

Aveam un punct de referință: senzația că ceva fusese „smuls din mine” în timpul accidentului din 1979; mă lovisem la cap de colțul parbrizului unei mașini care mă proiectase apoi mai departe provocându-mi câteva fracturi. Dar ceea ce mă marcase în mod deosebit era tocmai acea senzație că fusesem proiectată în afara corpului meu. Îmi amintesc de dorința pe care o avusesem atunci de „a reveni” în corpul meu, de a mă contopi cu mine însămi, ca și când aș fi fost formată din două entități. Și, pentru aceasta, aveam nevoie, așa mi se părea, de o ființă dragă, capabilă să mă reaseze în mine însămi, înlănțuindu-mă, reunind cele două părți.

Acum situația era diferită. Numai o parte din mine evada în afara mea în timpul somnului. Acest lucru se petrecea la nivelul plexului solar ce părea lipsit de conținut, o spaimă

profundă mă trezea, stomacul se dilata și bățile inimii se accelerau. În poziția așezat mă linișteam¹. Exista deci o ruptură între corpul fizic și cel energetic, ce se producea în poziția culcat, în special în cursul orelor cu o energie foarte scăzută.

Îmi aplicam cu regularitate metoda mea obișnuită de tratament, stabilind legături cu cerul și pământul, împletindu-mi din nou Invizibilul. Căci corpul nostru subtil este format din vibrații de lumină, din cele șapte culori ale curcubeului, fire subțiri care se încrucișează între cer și pământ, urmând ritmul anotimpurilor și al mișcărilor planetare. Acest mod de a privi omul, de a înțelege un act medical, chiar dacă seamănă cu un manifest poetic, coincide totuși cu realitatea corpului nostru vibrator. Și lucrurile se aranjau... până în noaptea următoare.

Așteptând să revin la o stare nocturnă mai confortabilă, aveam timp suficient să reflectez ore întregi în pat, în poziția așezat, singura poziție posibilă, când entuziasmându-mă, când revoltându-mă, la situația în care mă pusese această călătorie. Aveam destul timp ca să-mi clarific etapa în care se aflau cercetările mele și viziunea mea despre omul vibrator, viziune căreia îi lipsea deocamdată eficiența.

Descartes a scris: „Ca să ajungi la adevăr, trebuie, o dată în viață, să te descătușezi de toate părerile dobândite și să clădești din nou și de la bază toate sistemele cunoștințelor”.

Ținând cont de recidivele nocturne ale acestor stări de neliniște, exista, indiscutabil, ceva în concepția mea despre corpul invizibil ce trebuia reexaminat. Și totuși, această metodă care dăduse rezultate bune în multe cazuri era, în situația mea, inefficientă. Îmi lipsea o forță pe care nu puteam s-o captez singură, pentru că numai prin corectarea energiilor

¹ În homeopatie, acest semn poate să corespundă lui Kalium Muriaticum.

de bază nu puteam să-mi înving izbucnirile de spaimă care urcau din pânze, din stomac, din inimă, asaltându-mă atât de puternic încât mă trezeau din somn de mai multe ori în fiecare noapte.

Crizele de tahicardie nu erau dramatice, dar mă nelinișteau pentru că există întotdeauna riscul unei evoluții spre tahiaritmie. Până în prezent, fiind bine controlate, ele debutau printr-un coșmar care merită calificativul de „leonian” și care mă deștepta avertizându-mă asupra unei crize iminente: în visul meu, un leu furios își făcea brusc apariția, năpustindu-se asupra mea. O energie crescândă, o forță, paradoxală în acel moment, mă învăluia. Poate că ea se datora unei creșteri a tensiunii arteriale secundare unei scăderi inițiale. Când erau mai mulți lei, criza era gravă. Putea să fie și un tigru, dar semnificația nu se schimba. Când leul îmi apărea în vis, mă trezeam, imaginea avertizându-mă de ceea ce se va întâmpla. Mă ridicam imediat în poziția așezat, îmi luam acele de acupunctură care erau întotdeauna pregătite și îmi aplicam tratamentul.

Atunci când știi că inima este reprezentată în astrologie de Soare, că Soarele este planeta dominantă în Leu, rămâi uimit de modul în care funcționează lumea simbolurilor.

Repetarea crizelor de tahicardie mă învățase cum să le controlez singură, imediat, pentru că medicamentele prescrise de confrății mei cardiologi nu făcuseră altceva decât să-mi slăbească puterile, această stare provocându-mi o scădere a energiei și o diminuare a forței inimii¹. Am învățat astfel să rămân calmă în ciuda spaimii și a tremurului care mă cuprindeau. O parte din mine avea atunci grijă de

¹ Cu excepția unei crize tratate pe cale intravenoasă, sub supraveghere, în sala de reanimare. Altă criză a fost stopată înainte de aplicarea tratamentului.

cealaltă parte, făcând o corectare a energiilor¹.

Dacă în 1987 și 1988 trebuia să-mi fac în mod sistematic un examen rapid ca să știu ce tratament să aplic, astăzi îmi era ușor să-mi introduc acele în locurile recunoscute ca fiind reactive. Cel mai adesea avertismentul leonian și tratamentul rapid mă salvau. Mai târziu, când crizele se vor transforma într-o simplă criză de aerofagie încheiată cu câteva râgâieli, leul va deveni prietenos și va veni să mănânce din mâna mea. În așteptarea acestei faze, deși procedam la o corectare înainte de a adormi, nu reușeam cu adevărat să-mi fac nopțile mai plăcute.

Deocamdată, la eșecul relativ suferit de capacitatea mea de autoterapie se adăugau spaima de singurătate, riscul de a mă afla într-o țară străină, eventualitatea de a fi îngrijită într-un spital american cu ajutorul unor procedee incompatibile cu sensibilitatea mea. Astfel încât era necesar să-mi revin, să inventez o altă metodă de tratament.

În chirurgie, meseria de anestezist și de reanimator comportă mari riscuri, dar în special în chirurgia cardiacă am învățat să fiu stăpână pe gândurile și pe gesturile mele în cele mai grele situații. Formula era: „Cu cât lucrurile merg mai prost, cu atât mai mult trebuie să fii calmă”. Această stăpânire de sine care le-a folosit altora trebuia să mă ajute și pe mine.

Era cazul acum să-mi folosesc imaginația și să întrebunțez metoda experimentală ca să găsesc nu numai cauza necazurilor mele actuale ci și metoda de a le evita.

Pe scurt, o dată în plus, singura soluție era să reflectez

¹ Am descoperit mai târziu că nu era de vină mușchiul cardiac, ci meridianul stomacului, agreat de tratamentul dentar anterior și care îmi provoca tulburări neurovegetative, care, la rândul lor, antrenau tulburări de ritm. Din această cauză tratamentele care vizau inima erau ineficiente.

asupra celui mai bun mod de a mă trata.

Lucrurile se petreceau ca și cum poziția verticală, lumina puternică a zilei și conștiința activă erau capabile să mă mențină într-o stare corectă, în timp ce întunericul, poziția culcat și lipsa conștiinței din timpul somnului favorizau apariția spaimei și a tahicardiei. De asemenea, pentru că observasem de nenumărate ori la pacienți schimbările care se produceau în Corpul Energetic în funcție de poziția adoptată, atunci când starea de neliniște se instala în cursul nopții, mă ridicam repede în poziție verticală și aprindeam lumina.

Am avut ideea de a mă examina în poziția mea defavorabilă, adică în poziție alungită. Datorită împrejurărilor, acum aveam destul timp la dispoziție și neavând nimic altceva mai bun de făcut decât să-mi port de grijă, am devenit propriul subiect al experiențelor mele.

Victorie! Tratamentul preventiv pe care-l făceam seara, nu numai așezată pe marginea patului, ci și în poziție orizontală, a făcut să scadă considerabil numărul și gravitatea crizelor. Admițând faptul că lucrurile nu se puteau ameliora într-o singură noapte, am avut răbdare și am început să sper că situația se va îmbunătăți cu trecerea timpului, pentru că obținusem deja o victorie. Aveam acum dovada clară că acest gen de „cercetare” numită clinică, ce în ochii unor cercetători ar putea să pară nedemnă, mă conducea spre unele constatări valabile și verificabile.

Radionica și reacția electronică a lui Abrams

Ușoara ameliorare obținută prin tratamentul în poziție culcată. în decubit dorsal, cum se spune în limbaj medical, ușurându-mi în mare măsură nopțile, imaginația mea se avânta, de acum înainte, să descopere originea perturbațiilor reziduale. Mi-am amintit de un curs de radionică la care

asistasem, atunci când, incapabilă fiind de a-i trata pe alții, dar capabilă să gândesc, m-am folosit de acest răgaz, ca să particip la diverse conferințe. M-am familiarizat astfel cu radionica, cunoscută pe atunci numai pe plan teoretic. Trebuie să fac acum o paranteză și să-l trimit pe cititorul neinițiat la anexă: „Reacția electronică a lui Abrams”, pentru ca să poată, dacă dorește acest lucru, să înțeleagă mai bine principiul folosit în paginile următoare.

Studiind radionica, m-am hotărât să cumpăr un mic aparat numit „Pegotty”, ca „să cânt” la acest fenomen vibrator. Îmi plăcea aparatul pentru că îmi amintea de buna servitoare a lui David Copperfield care se numea Pegotty.

Luasem cu mine acest mic instrument folosit în radionica elementară, ca să i-l fac cadou lui Henry. Instrumentul este format dintr-o placă al cărei câmp electromagnetic este stabilizat, pe care se află dispuse în mod regulat niște găuri în care sunt inserate „ploturile”. Terapeutul dispune ploturile după o schemă stabilită în funcție de boală. Vibrațiile bolnavului sunt reprezentate aici, pe aparat, de o şuviță de păr așezată în echilibru pe un suport mobil capabil să se orienteze.

Șuvița de păr va fi influențată de curenții vibratorii care iau naștere între ploturi. Ei sunt induși de poziția ploturilor și de energia transmisă de terapeutul însuși. Rezultă de aici un câmp vibrator capabil să fie proiectat mental asupra bolnavului.

În ce situații se recomandă folosirea sa preferențială? În tratarea la distanță a problemelor articulare, osoase și vertebrale în special.

Am luat cu mine acest aparat ca să i-l ofer lui Henry și amândoi am fi putut discuta, dacă ar fi fost cooperant, despre misterele de ordin vibrator. Atitudinea sa ostilă față de teoriile mele „neștiințifice”, aversiunea sa față de vibrații și față de orice lucru care nu ar fi fost un instrument elabo-

rat m-au împiedicat să-i ofer acest cadou care rămăsese până atunci în geamantanul meu.

Fiindcă mai aveam încă acest instrument și pentru că mă ajuta să-mi folosesc imaginația ca să mă tratez, m-am hotărât să mă ajut singură, astfel încât am pregătit aparatul cu intenția terapeutică de a-mi trata coloana vertebrală, așezând șuvița de păr care se presupune că servește drept intermediar între mine și el.

Și am așteptat. Ce fenomen se va petrece între mine și Pegotty?

Cu toate că-l aveam pe Pegotty, spaimile nocturne deja atenuate, punctate de mici crize de tahicardie, continuau să mă hărțuiască. Îmi lipsea fără îndoială acea energie capabilă să provoace corectarea admisă de câmpul vibrator ce trebuia transmis.

Clipa minunată

Într-o seară, fiind foarte inspirată, am avut ideea „să pipăi” invizibilul care mă înconjură, ca să simt în ce fel curentul vibrator care se presupune că emană din micul instrument putea să mă atingă și ce corectare ar fi trebuit să-i aduc ca să-l fac să devină eficient.

O formă vibratorie deosebită și-a făcut simțită prezența! La început în mod vag, sub forma unor fragmente de energie apropiate unele de altele, care ar fi putut să semene cu straturile de alergie, așa cum le-am descris în altă carte¹, dar totuși diferite, căci, plecând de la frunte și din vârful craniului, ele se repartizau de-a lungul liniei mediane a corpului. Această repartizare nu putea să însemne decât un lucru:

¹ *Medicina Corpului Energetic*, în pregătire la Editura Dharana

chakrele!

Am înțeles atunci semnificația acelor stranii senzații vizuale luminoase pe care le avusesem în timpul nopții și despre care îmi pusesem atâtea întrebări. Îmi vizualizasem chakrele și curenții care tranzitează prin coloana vertebrală până în partea inferioară numită kundalini.

Chiar de la primii mici pași spre ne-rațional, îmi pusesem întrebări despre realitatea acestor chakre, despre forma lor, despre fiziologia și patologia lor. În sfârșit le aveam aici, la îndemână, și știam care este boala mea: sufeream de o boală a chakrelor! De acum înainte trebuia să le studiez patologia și terapeutica pe mine însămi. Am descoperit atunci avantajul accidentului și motivul prezenței mele aici: ele mă îndreptau spre studierea chakrelor, lucru pe care îl neglijasem până atunci, considerând că orice s-ar scrie despre ele nu mi-ar fi de folos.

Chakrele, prima întâlnire

Da, acasă la Agpaoa auzisem vorbindu-se despre deschidere celui de-Al Treilea Ochi și despre chakre, dar acestea nu erau informații pe care să le folosesc în terapeutică.

Maestrul meu preferat în esoterism, Mikhaël Aïvanhov, le evocase deja. În cărțile sale de o claritate și de un excepțional bun simț, el a știut să redea în cuvinte simple esențialul din tot ceea ce se cunoștea în acest domeniu. Dar aplicarea terapeutică mă lăsase indiferentă.

Participasem chiar și la o ședință ținută de sora unui vindecător filipinez, Virgilio Gutierrez, care nu m-a lămurit mai mult decât știam în privința fiziopatologiei lor.

Nici alte ședințe nu mi s-au părut mai atrăgătoare. Ameliorările atribuite tratamentului uneia sau mai multor chakre mi s-au părut a fi mai curând rodul unei întâmplări și

al unei confuzii de genuri, decât al cunoașterii și dominării lor de către terapeut.

Nu era suficient să mi se spună că chakrele se găsesc pornind de la baza coloanei până în vârful capului și invers, nici numele lor, chakra rădăcină, chakra sacră, solară, cardiacă, chakra gâtului sau frontală, nu puteau să mă convină. Mi se întâmpla să evoc în gând eventualul lor ecou asupra urechii, dar continuam să fiu circumspectă în privința utilității lor.

Dacă literatura de specialitate le atribuia un anumit număr de petale, de culori, de funcții, nimeni nu putea să-mi explice clar cum ar putea să intervină o chakră în ameliorarea sănătății, așa că le neglijasem complet.

Existau și cărți referitoare la tratamentul chakrelor cu ajutorul cristalelor. Cei care le foloseau păreau fericiți, vindeau cursuri și cărți. Dar modul lor vag, difuz, de a trata aceste lucruri nu mă satisfăcea.

Care este diferența dintre o chakră obișnuită și o chakră deschisă?, o chakră sănătoasă și alta bolnavă? Cum să tratezi o chakră bolnavă?

Toate aceste lucruri nu erau relatate în mod explicit.

De la începutul cercetărilor mele (1970), tot ceea ce folosisem a fost studiat, analizat, verificat, dovedindu-și calitățile înainte de a pătrunde în universul meu personal... Până în prezent, chiar dacă în acest univers erau și unele necunoscute, el funcționa cu o remarcabilă constanță și cu o suficientă dificultate ca să mă satisfacă.

Acum mă aflu în prezența unui parametru pe care trebuia să-l studiez pe mine însămi. Henry, invitația sa și accidentul de mașină constituiau factorul declanșator al acestei descoperiri. Singurătatea mea și locul unde mă aflu erau condițiile ideale pentru a face experiențe.

Motoyama, la îndemnul lui Henry, încercase să studieze secretele energiei și toate aceste informații, clasate, se

aflau în biroul lui Henry¹; era bine să le consult înainte de a le descoperi în felul meu.

Cercetările lui Motoyama

Aparatele sale sunt instalate într-o încăpere protejată de orice contaminare electrostatică și acoperită pe întreaga suprafață cu plăci fine din aluminiu pentru ca potențialul electric al camerei să fie uniform și practic nul.

Hiroshi Motoyama a avut privilegiul să-i cunoască pe marii vindecători filipinezi pe care i-am cunoscut și eu: Tony Agpaoa, Virgilio Gutierrez, Blanche, Terté, Mercado și alții, să-i observe în timp ce lucrau și să-i primească în laboratorul său.

Hiroshi Motoyama vorbește în special de vindecătoarea Blanche din Manilla, capabilă să facă o incizie cu ajutorul unui deget situat la 30 sau 40 centimetri de bolnav. Eu am văzut-o cum procedează și mi-am exprimat uimirea în cartea *Medic de Trei Corpuri*.

În 1990, fiind invitată la Londra la un congres unde se dezbăteau aceste probleme, am văzut din nou un vindecător filipinez folosind aceeași tehnică. În acea după-amiază a făcut vreo cincizeci de incizii de acest fel. A doua zi, la micul dejun, stând amândoi la aceeași masă am putut să constat starea lui de epuizare...

Motoyama numește munca lor *psychic operation*; el afirmă că cei mai mulți vindecători sunt autentici, cu toate că sunt greu de verificat din punctul de vedere al occidentailor. El adaugă că energia psihică folosită în cursul acestor

¹ Unele rezultate au fost deja relatate în *Medic de Trei Corpuri*. L-am întâlnit mai târziu pe Motoyama și am căzut amândoi de acord în legătură cu efectele terapeutice ale acestor vindecări asupra corpului energetic, cu limitele prezentate în lucrările precedente.

performanțe este foarte diferită de energia fizică folosită în cursul operațiilor chirurgicale occidentale.

El îi testează pe vindecători plecând de la studierea punctelor de acupunctură și a chakrelor. Motoyama și cu mine am început deci cu studierea energiei înainte de a confirma realitatea fenomenului¹. După ce a făcut analiza sângelui și a țesuturilor materializate de vindecător, el confirmă că țesuturile prelevate și examinate aparțin cu adevărat pacienților care au fost operați, dar adaugă că mecanismul nu este complet clarificat și că este greu să-l cunoști folosind metodele actuale.

Ca să-i studieze pe vindecători, Motoyama folosește două încăperi izolate, protejate de energiile fizice exterioare. În una din încăperi, el plasează agentul care posedă puterea și în cealaltă pe cel care privește și care se mai numește și receptor.

Pe acesta din urmă el îl conectează la diferite aparate: electrocardiograf, electroencefalograf, pletismograf, pentru măsurarea diferitelor funcții; folosește și un GSR, aparat care măsoară rezistența pielii.

Nici agentului și nici primitorului (vindecător și receptor) nu li se spune ce se așteaptă de la ei. După un timp destinat studiului funcționării lor în stare de repaus, i se cere vindecătorului să-și transmită puterea către receptor. Acum apar modificări ale înregistrărilor făcute de pletismograf, modificări ale înregistrărilor respiratorii și ale celor făcute de GSR.

Iată experiența descrisă de Motoyama și realizată între Agpaoa și mama lui Motoyama.

Chiar înainte de începutul concentrării, sunt înregistrate

¹ Explic, în *Medic de Trei Corpuri*, modul în care am testat energia înainte și după tratament.

sub forma unor curbe respirația, rezistența pielii, atât la mama lui Motoyama cât și la Agpaoa. Înregistrarea este continuată și în timpul concentrării. Se observă atunci un anumit număr de modificări și la curbele care aparțin lui Agpaoa, ceea ce este normal, și la curbele care aparțin mamei, lucru mult mai surprinzător, pentru că ea, fiind izolată în altă încăpere, nu știe ce se petrece în camera în care se află Agpaoa.

Când ședința de concentrare se termină, toate fenomenele se inversează, revenind la nivelul anterior. Din această experiență, Motoyama a tras concluzia că energia psihică, dezvoltată de Agpaoa care a acționat asupra mamei (energie PSI sau PK) nu este de origine fizică.

Energia mentală este deci capabilă să acționeze asupra constantelor respiratorii și asupra conductivității pielii unei alte persoane.

Chakrele în concepția lui Motoyama

Subiectul studiat este așezat și în fața lui se plasează un electrod rotund din cupru, iar în fața chakrei alege o celulă fotoelectrică la distanță de 12-20 centimetri. Sunt controlate semnalele electrice sau optice emise de subiect care sunt amplificate și înregistrate. Rezultatele obținute permit clasificarea indivizilor testați în trei grupe, în funcție de importanța activității lor.

Studiile comparate ale rezultatelor și manifestărilor clinice demonstrează existența unei relații între chakre și funcțiile organice în regiunea observată. Motoyama confirmă cu ajutorul acestui aparat emiteria unei energii nu numai de la chakre dar și de la punctele de acupunctură, mai precis din punctele din care încep și se termină meridianele.

Cu ajutorul unui aparat AMI, el a putut să măsoare me-

ridianele și corespondența lor cu organele interne.

Toate aceste aparate permit o abordare „înregistrată”, dar ele nu aduc nicio informație în plus față de ceea ce ne spune tradiția¹.

Această energie PSI emană, după Motoyama, din chakre și din meridianele de acupunctură. Pentru el, chakrele sunt centrii unui sistem de energie subtilă care în yoga se numește „Linga Sharira”, sau corp subtil, sau corp bio-plasmatic.

Yoghinii posedă tehnica „trezirii” chakrelor după ani îndelungați de concentrare, când primesc, după cum se afirmă, prana venită din univers. Această prana este convertită într-o energie pe care centrii din canalul medular o primesc, o înmagazinează și apoi o distribuie în tot corpul prin meridiane. Cu cât o chakră este mai „deschisă”, cu atât mai mult acea persoană își poate controla receptarea și expulzarea energiei sale prin concentrare mentală, modificându-și câmpul electromagnetic în funcție de frecvențe și potențiale². Schițele lui Motoyama indică prezența a șapte chakre. Cinci chakre se pare că pornesc din coloana vertebrală, două din cap. Desenele făcute le prezintă sub forma unor cornete cu o deschidere spre exteriorul capului. Acumulam deci informațiile pe care le găsisem în documentele „fundăției”, informații care, datorită lui Motoyama, ieșeau la lumină din adâncurile în care se aflaseră până atunci.

Dar care este diferența dintre o chakră obișnuită și o chakră „trezită”? o chakră sănătoasă și alta bolnavă? Cum să vindec o chakră bolnavă? Aceasta era problema care se punea.

¹ Pentru raționaliștii care ar dori să citească comunicările lui Motoyama, aceasta ar putea fi o abordare cifrată a realității energiei.

² Observații descrise în *Medic de Trei Corpuri*

Chakrele mele

Notițele lui Motoyama indicau prezența a șapte chakre. Cinci dintre ele porneau din coloana vertebrală, două din cap.

Desenele le arătau ca având forma unor cornete care se deschideau spre exteriorul corpului.

Din acea zi nu am mai știut cum trece vremea, încercând zi și noapte să descopăr aceste chakre pe care le-am găsit aproximativ în locurile în care le situase Motoyama. Dar, lucru ciudat, uneori, în special în timpul crizelor nocturne, mi se întâmpla să nu le mai găsesc. Le tulbura oare prezența lui Pegotty? M-am străduit din răspuțeri să descopăr relațiile dintre vibrațiile pe care le emitea Pegotty și chakrele mele, îndepărtând la maximum mâna cu care îmi palparam corpul.

Nu este cazul să vă spun acum cât timp m-am jucat astfel! Nu este cazul să descriu aici, cum, punct cu punct, segment cu segment, încercam să regăsesc acele roți, acele petale de lotus care se presupune că s-ar deschide pe sexul meu, pe pântecul meu, pe plexul meu solar, pe inima mea, pe gâtul meu, pe fruntea și pe capul meu, nici să descriu miile de procedee pe care le-am inventat ca să număr acele petale. Degeaba!

Pegotty nu avea nicio vină în această privință, dimpotrivă, cu ajutorul acestui aparat am reușit să descopăr realitatea și anatomia chakrelor, pe care mai târziu voi putea să le ating cu degetele mele care vor urmări pas cu pas traseul energiei!

Spiralele

Examinând mereu curenții energetici am avut dovada că chakrele nu aveau forma unor roți, ci a unor spirale! Spirale care plecau din corpul meu, continuându-se dincolo de el, în invizibil!

Dar cel mai extraordinar lucru a fost atunci când am constatat că spirala se oprea net din mersul ei progresiv când ajungea pe prima orbită a atomului lui Niels Bohr... și acolo, își inversa sensul de rotație ca să întâlnească al doilea strat al atomului răsucindu-se în sens contrar și așa mai departe (fig. 2)

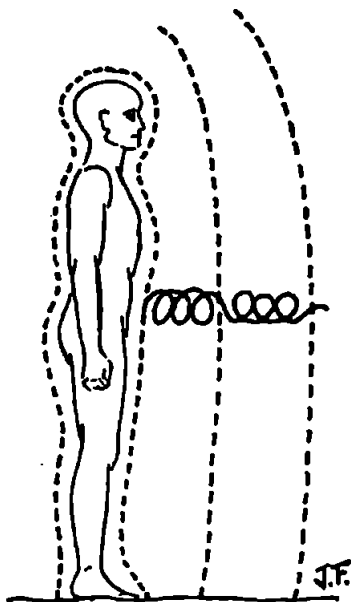

Fig.2: Chakrele sunt niște spirale care se rotesc într-un sens, apoi în celălalt, sprijinindu-se pe una din orbitele atomului. Aici este reprezentată o singură chakră.

Da, descoperisem un curent de energie despre care nu mai auzisem vorbindu-se niciodată! Și care, în plus, se potrivea perfect cu teoria mea despre omul-atom! În singurătatea mea am strigat: victorie!

Îmi rămânea acum să descopăr, dintr-un punct de vedere egoist, cauza tulburărilor mele nocturne. Pentru prima oară am adormit cu dorința ca acele tulburări să reapară ca să le pot analiza mai bine și să găsesc cheia patologiei chakrelor.

Perturbația a apărut la ora obișnuită: miezul nopții. Și atunci am început să explorez sistematic curenții vibratorii: era vorba despre chakra din plexul solar care nu se mai insera în corpul fizic, rămânând la distanță, pe al treilea strat al atomului lui Niels Bohr! Din această cauză aveam acea senzație de gol, de aspirație! (fig. 3)

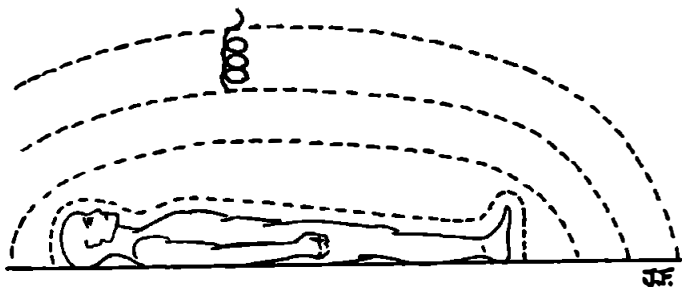

Fig. 3: În poziție culcată, chakra mea din plexul solar este plasată pe a treia orbită.

Iar chakra inimii, în loc să-și efectueze rotația de la dreapta la stânga, așa cum se întâmpla la celelalte chakre, făcea această rotație în sens invers, de la stânga la dreapta, și se atașa de corpul meu fizic! Aceasta însemna că lucrurile se petreceau ca și cum diferitele orbite se hrăneau cu energie din inima mea, în loc să-i aducă ele energia necesă-

ră! De aici provenea efortul inimii care, ca să „dea”, începea să bată mai puternic, ca în timpul unei curse de viteză, (fig. 4)

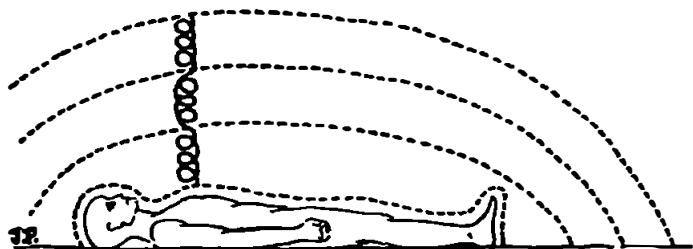

Fig. 4: Chakra inimii atașându-se de corpul fizic și rotindu-se în sens invers.

Și am crezut că am înțeles totul, în fine, aproape totul!

A doua zi fiind duminică, i-am propus lui Jack să-i arăt metoda mea de tratament, dar cu gândul ascuns de a verifica starea chakrelor la un om pe care îl consideram sănătos. Cele șapte chakre erau acolo, la locul cunoscut, rotindu-se în sensul adecvat. Cum îmi fusese imposibil să-mi verific propriul spate și cum al lui era acolo, la îndemâna mea, am putut să constat că schema lui Motoyama era incompletă, pentru că el nu plasase nicio chakră acolo. Spiralele se înălțau și la spate chiar în dreptul celor din partea anterioară a corpului (fig. 5)

Am putut astfel să constat, după ce l-am examinat pe acest om sănătos, că chakrele sunt niște spirale care fac legătura între corpul fizic și orbitele succesive ale atomului lui Niels Bohr, prin intermediul spiralelor care se rotesc succesiv într-un sens, apoi în celălalt.

Aceste spirale transportă, după părerea mea, în mod

succesiv, un curent pozitiv apoi un curent negativ, curenți energetici care sunt când yin, când yang, adică mergând de la Pământ la Cer și de la Cer la Pământ, permițând ascensiunea sau coborârea energiilor și a informațiilor...

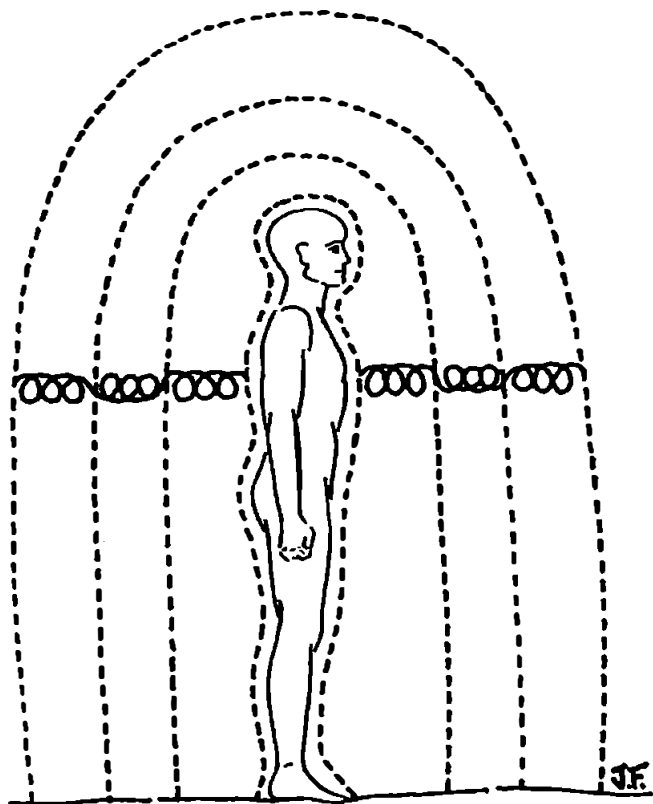

Fig.5: Prelungirea spiralelor din partea anterioară a corpului spre partea posterioară. Este reprezentată o singură chakră.

Știind acum cum stau lucrurile, nu îmi mai rămânea altceva de făcut decât să-mi verific preventiv chakrele când se lăsa seara și apoi, înainte de a adormi, să le sporesc rezistența.

Chakrele nu s-au supus imediat ordinelor mele precise, continuând să-mi scape.

Mi-a venit atunci ideea să le fixeze, să le atrag într-o cursă, să le constrâng să mi se supună, fixându-le punctele de legătură pe corpul meu cu ajutorul unei sfere mici, din aur sau argint, după necesități, lipindu-le sub un leucoplast plasat la presupusul lor punct de contact.

S-a stabilit un compromis și drept urmare starea mea s-a transformat. Dacă nu erau complet împlânzite, cel puțin le țineam în frâu!

A trebuit să controlez experimental efectele împlânzirii lor progresive și, prin observații directe, pe viu, să stabilesc fiziologia și fiziopatologia acestor chakre.

Aici în Statele Unite, îmi era imposibil să examinez și alte persoane care prezentau diferite tulburări. Era mult mai prudent să refuz să tratez pe altcineva, invocând simplul motiv că eu însămi nu eram complet sănătoasă. Era mult mai bine să nu încalc legile americane. A trebuit să-i explic toate aceste lucruri lui Jack, care era foarte fericit de invenția mea și care dorea să-i îngrijesc prietenii.

Așteptam cu nerăbdare să mă întorc în Franța ca să-mi verific ultimele descoperiri.

Fiind ocupată cu aceste cercetări, timpul a trecut și a venit ziua în care prietena mea, întoarsă în sfârșit din Canada, m-a chemat la ea!

Cele două Guylaine

Guylaine, fericită că mă știa în Statele Unite, m-a invi-

tat la ea. Henry a fost foarte amabil cu ocazia acestei plecări, ajutându-mă să-mi obțin biletele de avion, conducându-mă la aeroport, comportându-se ca un om de lume.

Ce bucuroasă am fost când am revăzut-o la aeroport! Locuia împreună cu una dintre prietenele ei franțuzoaice, pe care o chema tot Guylaine și care lucra în momentul de față la Miami.

Bineînțeles, vizita a început cu o masă „à l'européenne”, apoi am vizitat casa de la West Palm Beach, o locuință mare, ascunsă printre conifere înmiresmate și pomi fructiferi.

Această întâlnire cu natura a fost suficient de bogată în învățăminte ca să merite s-o descriu pe larg în lucrarea *Suferințe disprețuite*. Cu această ocazie, împreună cu prietenele mele și datorită întrebărilor lor, am descoperit particularitățile vibrațiilor diferitelor fructe, ca și propriile lor schimburi vibratorii. Aici am avut prilejul să scot în evidență modificările vibratorii care se produc cam pe la miezul nopții, căderea vertiginoasă la acea oră a vibrațiilor la orice fel de obiect, la orice fel de materie, vie sau nevie.

Tot aici am descoperit modul de viață american al femeilor de afaceri, ca și recepțiile somptuoase de la West Palm Beach.

Am avut chiar norocul, în compania lor, să comunic cu animalele. Vizitând-o pe una dintre prietenele lor, care avea o herghelie, am văzut un cal bolnav care se odihnea în boxa lui. Părea că nu se simte bine. Cuprinsă de milă și neștiind cum să-l ajut, mi-a venit ideea că nările lui, ca și urechea, ar putea să fie reprezentarea întregului corp. Astfel încât, cu mâna, i-am masat nările cu ferma intenție de a-i trezi energiile. Am observat cu uimire și satisfacție eficiența vibratorie a intervenției mele, apoi m-am retras și m-am așezat pe o bancă pentru a-i prescrie un tratament homeopatic. Adâncită în scris, în timp ce prietenele mele se îndepărtaseră ca să discute, am simțit deodată o răsuflare caldă care

îmi mângâia fața: calul care ieșise din boxă ca să se apropie de mine îmi întindea nările cerșind fără îndoială un nou tratament, lucru pe care l-am făcut cu bucurie. A fost apoi dus înapoi în boxa lui.

A început să protesteze în cea mai violentă formă pe care am văzut-o vreodată. Pentru că voia să fie în apropierea mea, plin de desperare mușca cu dinții barele boxei și încerca să deschidă poarta lovind-o cu copitele. Îl cuprinsese o furie cumplită pentru că se afla închis în boxă.

Condițiile mele de viață nepermițându-mi până atunci să am relații de prietenie cu animalele, am fost puternic impresionată de această afecțiune subită, de această sensibilitate animală care știe să recunoască vibrațiile vindecătorului, în timp ce atâtea ființe omenești numite inteligente contestă această posibilitate.

M-am despărțit, stimulată, însă mult prea repede, de veselele și reconfortantele mele prietene, ca să mă întâlnesc cu dragul de Henry, căci data prevăzută pentru întoarcerea mea era iminentă. Trebuia să am destul timp ca să-mi fac bagajele și să mă întâlnesc, așa cum mă pusese Jack să-i promit, cu membrii grupului în fața cărora Henry a vrut să mă ridiculizeze.

Ultima întrunire

Astfel, la întoarcerea mea de la West Palm Beach, am fost de acord să mă duc la această întrunire, la insistențele lui Jack, și poate, eventual, să accept provocarea, pentru că sănătatea mea, restabilindu-se, îmi permitea să fac acest lucru.

Întrunirea a avut loc într-o librărie esoterică ce era, pare-se, locul de întâlnire al acestui grup. Am înțeles că Jack îi smulsese de acolo ca să-i aducă acasă la Henry pentru a

mă face pe mine să cred în existența „fundației”. Literatura prezentată în această librărie spunea multe despre preocupările persoanelor reunite aici, care m-au primit cu multă amabilitate. Am înțeles repede că aceste persoane cu o structură mediumică sau de vindecători spirituali simțeau perfect vibrațiile și mă înțeleseseră.

În timpul reuniunii, pe rând, au reluat studiul despre teoriile vibratorii evocând culorile, chakrele etc. confirmând expunerea mea de la prima întrunire... și combătând cu înverșunare ideile pe care Henry îndrăznea să le lanseze pentru a fi negate.

Mă uitam cu tristețe la acest bărbat ce se afla la sfârșitul vieții, care avusese forță fizică, putere și bogăție și care continua să-și dorească să i se împlinească visul: să fie cel care, datorită mijloacelor de care dispunea familia sa, să descopere misterele filipinezilor. Vai! necazurile și decepțiile (poate și vârsta) l-au făcut să devină un om acru, în pofida bunelor sale intenții, în pofida (sau poate din cauza) unei sensibilități profunde.

Am avut ocazia să-i fac horoscopul, care spunea multe despre această agresivitate naturală a cărei expresie astrologică coincidea... tocmai cu vârful ascendentului meu. Și de acest lucru, mediumurile și vindecătorii prezenți își dăduseră cu siguranță seama, de unde și propunerea acelei doamne de a mă invita să locuiesc la ea acasă.

La sfârșitul întrunirii ne-am despărțit cu amabilitate, într-o armonie perfectă. Câteva ore mai târziu, mă întorceam la Paris.

Și ca să închei povestea despre Henry, trebuie să vă spun că mi-a scris ca să-mi amintească faptul că nu eram „științifică” și că de altfel nici nu-i dovedisem că sunt medic... ceea ce spune multe despre caracterul său.

I-am răspuns reînnoindu-mi mulțumirile pentru primirea sa și în anul următor l-am felicitat pe o carte de vizită

făcută mai demult, cu titlurile mele, pe când eram membră a Societății internaționale de anestezie, a Societății franceze de cardiologie, a Societății franceze de acupunctură, a Societății franceze de sofrologie și multe altele, ca să continuu să mă joc cu el... și să-l fac să înțeleagă că eram cu adevărat atât medic cât și vindecător.

Vindecătorul Martin, a cărui prezență justificase la început călătoria mea, n-a venit niciodată...

Partea a doua

1.

ANCHETA

Întoarcerea în Franța a fost o ușurare și întoarcerea la Paris, o fericire. Dar nici vorbă să regret călătoria în S.U.A.! Chiar dacă a început sub auspicii defavorabile, sfârșitul a fost minunat datorită dinamicelor mele prietene și simpatiei vindecătorilor. În fine, descoperisem chakrele.

Ca să fiu în plină formă înainte de reluarea consultațiilor matinale, mi-am luat răgazul de a-mi restabili energia după neplăcerea cu decalajul de fus orar, decalaj care perturbă profund pe cei a căror energie depinde de energiile solare, apoi m-am ocupat cu lectura operelor de bază referitoare la lumea subtilă, pentru că în această lume se înscriu chakrele.

Acest gen de lectură, anevoios în general pentru cei care nu sunt obișnuiți cu un astfel de limbaj, a fost cauza pentru care, în urmă cu douăzeci de ani, am abandonat studiile culturii esoterice. Consecința acestui fapt a fost autonomia pe care am manifestat-o în cercetările mele despre corpul invizibil.

Astfel, m-am angajat singură în studiul experimental al anatomiei, al fiziologiei și mai ales al fiziopatologiei corpului invizibil, cu ajutorul „palpării” a ceea ce se chema pe atunci aură și pe care eu îl numesc Corpul Energetic.

Ca să mi-l imaginez în Invizibil, m-am inspirat din cunoștințele de acupunctură și de auriculomedicină dar și din ceea ce învățasem de la Mikhaël Aïvanhov care sublinia rolul în același timp simbolic și energetic al prisme, care descompune energia luminii în șapte culori. În concepția mea, fiecare dintre aceste culori corespundea unei calități vibra-

torii specifice și fiecare culoare hrănea din punct de vedere vibrator o parte a corpului omenesc.

La aceste date am adăugat studierea temei astrologice și a tranzitelor planetare, ceea ce îmi dădea o idee destul de bună despre gravitatea și durata perturbațiilor vibratorii de care suferea pacientul.

Căci eficiența terapeutică depindea de aceste lucruri. Aspectele astrologice critice erau dificile, puternice, repetitive și îngrozitoare? Îmi era imposibil să le contracarez pe cale vibratorie. Trebuia să le depășesc. Menținerea unei scheme energetice normale, odihna, hrana adaptată¹ vibrațiilor fiecărui pacient reușeau să compenseze oarecum perturbațiile vibratorii. În cursul acestor perioade, mai rămânea să-mi doresc ca deteriorările organice să nu se instaleze definitiv.

Când încercarea făcea parte din soartă, ea trebuia trăită într-un fel sau altul. Acest lucru mi se întâmplase și mie în cursul călătoriei. Cu toții suntem obligați să acceptăm ideea că boala este o încercare impusă de soartă, care ne obligă să ne reconsiderăm modul de a privi viața, timpul, spiritul, raporturile cu anturajul. Numai situațiile neglijate și neînțelese, ajunse deci într-o stare extremă de deteriorare celulară, țin de medicina substitutivă convențională, de reanimare sau chirurgie. În plus, nu trebuie să uităm rolul complementar al medicinei energetice și de reconsiderarea personală în toate cazurile care țin de reprezentare.

Fiindcă acum mă lămurisem în privința acestui fenomen al bolii, îmi petreceam timpul continuând cu calm propria mea cercetare, fără să am nevoie de vreun material științific, capabilă totuși să exprim complexitatea vieții și a

¹ *Les Maux méprisés (Suferințe disprețuite)*, în curând la Editura Dharana

sănătății prin stăpânirea limbajului simbolic. În acest fel îmi ajutam pacienții.

Identificarea chakrelor m-a făcut să înaintez mult în cunoașterea fiziologiei Corpului Energetic, dar în același timp îmi puneam unele întrebări. Era necesar să-mi planific un studiu aprofundat al fiziopatologiei lor.

Dându-mi seama încă din 1980 că structura corpului nostru invizibil avea o formă copiată identic după cea a atomului lui Niels Bohr și sesizând de curând că energia acestor orbite era alimentată de spiralele succesive ale chakrelor, fiziologia energetică devenea acum limpede pentru mine.

Cât despre fiziopatologie, până în prezent, ea se rezuma la unele defecte de implantare a chakrelor și la unele erori ale sensului de rotație al spiralelor. (În timpul consultațiilor mi se va confirma ipoteza.) Va fi de ajuns să știu să corectez aceste erori pentru ca circulația normală a energiei pe orbite să fie restabilă.

A venit și ziua în care editorul meu, căruia îi încredinșasem aventura chakrelor, a semnat contractul prin care se dădea undă verde acestei cărți. Cu toate că de acum înainte aveam idei clare în privința lor, mi-am dat seama că ar trebui să le asociez cu literatura esoterică, pentru a nu mă izola de izvoarele primitive.

Profitând de timpul liber atribuit în mod teoretic vacanțelor, am luat contact în acea vară cu esoterismul.

Tot ceea ce se referea la chakre era expus într-un limbaj atât de confuz, încât n-am putut să-l decodific până atunci. Trebuia să fac un nou efort. Era necesar să mă familiarizez cu ideile Tradiției, să fiu capabilă să ader la ele, să le încadrez în experiența pe care o trăisem.

Acest demers, ideal programat, a fost la început irealizabil. Cumpărând toate cărțile care îmi cădeau în mână, în franceză, în engleză, documentându-mă, frunzărind, par-

curgând, adnotând, reunind informații și scheme care reprezentau chakrele, m-am trezit după lectură atât de necăjită în fața unei cantități atât de mari de informații contradictorii încât m-am declarat incapabilă să rezolv această problemă.

Unde se aflau acele lucrări accesibile nivelului meu de cunoaștere și vocabularului meu, care expuneau clar fiziologia și patologia corpului invizibil și a chakrelor? Cu siguranță că nu se aflau printre cele pe care le cumpărasem. Am apelat la prieteni, dar fără mai mult succes!

Pe cât de ușor de înțeles, deși incompletă, era versiunea lui Motoyama exprimată în curbe și în cifre, pe atât de greoaie era versiunea care făcea apel la tradiția esoterică, deși bogată - eram convinsă - în informații ascunse printre rânduri...

În plus, nu aveam prea multă încredere în aceste lucrări pentru că ele conțineau erori în privința datelor elementare ale anatomiei occidentale sau ale medicinei occidentale la care se refereau. Cum să am încredere atunci în celelalte informații, exprimate într-un mod atât de confuz?! Aveam aceeași senzație ca în 1970, în cursul primului congres de sofrologie, când această știință se bâlbâia încă... Sofrologie inspirată tocmai din tehnicile hinduse.

Aveam în fața mea un diamant neșlefuit, neprelucrat, nemontat.

Definiții esoterice ale chakrelor

Fiindcă citisem atât de mult, am reușit să găsesc câteva definiții elementare care coincideau destul de mult cu vocabularul meu și care intrau în rezonanță cu cunoștințele mele, chiar dacă textele semănau mai mult cu poezia decât cu ideile concrete.

A. E. Pauwel a scris o serie de lucrări esoterice apărute

la Aydar în care definește astfel chakrele¹: „În corpul eteric... ca în fiecare dintre celelalte vehicule ale noastre există anumiți Centri de Forță sau chakre, cum sunt numite în sanscrită. Acest cuvânt înseamnă literal o roată sau un disc ce se rotește. Chakrele se află la suprafața corpului eteric, cam la vreo șase milimetri depărtare de suprafața pielii. Ele sunt văzute de clarvăzători ca niște adâncituri semănând cu o farfurioară, formate dintr-o materie care se învârteste rapid. *Forțele* care curg prin chakre sunt esențiale vieții corpului eteric, orice persoană posedând astfel de Centri de Forță, deși nivelul lor de dezvoltare poate să difere considerabil în funcție de individ. Când chakrele nu sunt dezvoltate, ele au un luciu tern și particulele eterice se învârtesc într-un mod lipsit de armonie, constituind doar deschiderea și canalul necesar pentru *transmiterea energiei* și nimic mai mult; dimpotrivă, dacă persoanele sunt evaluate din punct de vedere spiritual, chakrele strălucesc și palpită, răspândind o lumină orbitoare ca niște sori în miniatură. Mărimea lor poate să varieze, având un diametru cuprins între cinci și cincisprezece centimetri”.

Cu denumirea „discuri care se rotesc” eram de acord, dacă rămânem în zona implantării, a interfeței, adică acea linie curbă invizibilă care înconjoară cel mai aproape corpul și corespunde fără îndoială corpului eteric.

Termenul „vehicul” desemnează corpurile noastre invizibile din care face parte corpul eteric.

Luminozitatea depinde probabil de forța și de numărul spiralelor.

¹ Am marcat cu litere cursive cuvintele care sunt în rezonanță cu propriile mele concepții.

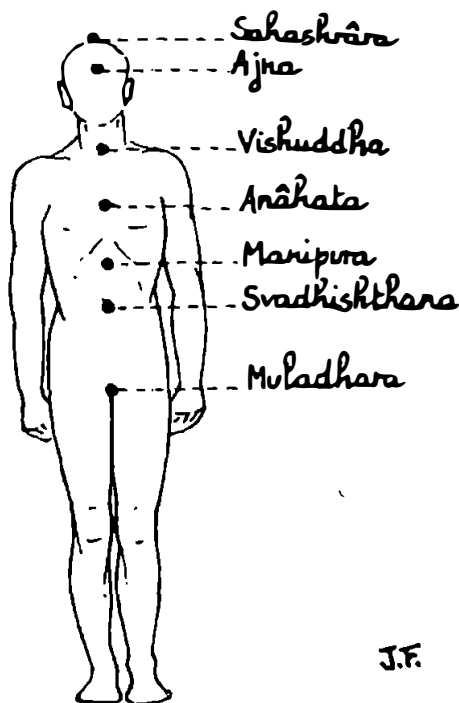
Cele șapte chakre

Să vedem acum cele șapte chakre prezentate și descrise de sus în jos pe corpul eteric așa cum sunt reprezentate în imagini. Mărturisesc că m-am aflat deja, de mai multe ori, în prezența unor reprezentări ale chakrelor, în India, sau în muzee, mai des decât în cărți. Pe atunci mă intriga mai mult aspectul artistic al reprezentării. Astăzi îmi pun întrebări despre aceste multiple reprezentări simbolice¹, nedumerită de propria mea ignoranță, curioasă să cunosc interpretarea energetică și esoterică, dar dezamăgită de slabul ecou pe care îl stârnesc în mine. Unii ar surâde în fața acestor imagini, care închid în ele o întreagă filosofie despre lume. Cât de departe suntem față de acest limbaj!

Este într-adevăr greu să-ți faci o idee corectă despre această situație și despre numărul chakrelor citind textele, pentru că poți să constăți cum într-o lucrare ți se vorbește despre nouă chakre și pe pagina următoare sunt descrise șase chakre, fără să existe vreo explicație referitoare la această subită reducere.

Confirmând obiceiul de a venera cifra șapte, mă hotărâsc să rețin șapte, în mod provizoriu, până când voi avea informații mai ample (fig. 6).

¹ Panteonul hindus avea trei sute treizeci milioane de zei care pot fi considerați ca fiind cele trei sute treizeci de milioane de fețe ale aceleiași divinități. Trei zei sunt cei mai importanți: Brahma, Shiva și Vishnu. Acesta din urmă este reprezentat ca o persoană cu patru brațe care ține o măciucă, o cochilie, un disc și un lotus. El a avut numeroase reîncarnări: pește, broască țestoasă, mistreț, pitic, Krishna (erou triumfător, seducător, cântăreț din flaut etc.). Shiva este distrugătorul și poartă în jurul gâtului ghirlande din crani și șerpi, iar apele Gangelui curg prin părul său. El este reprezentat printr-un lingam, simbolul falic. Soția sa este Parvati. Brahma are o floare de lotus, el este ziditorul.

J.F.

Fig.6: Amplasamentul celor șapte chakre descrise într-o manieră clasică

Sahasrara

În fața reprezentării acestei chakre, situată în vârful craniului, de culoare albă, înfrumusețată cu filamente roșii, numită Lotusul cu o mie de petale, imaginată ca un fel de pălărie din petale, așezată pe un cap pleșuv și împodobită cu o tijă din care pleacă un craniu, orientată fie în sus, fie în jos, în funcție de autor... privesc gânditoare. Iată un triunghi în interiorul căruia se află luna, soarele; și micul tri-

unghi în interiorul unui cerc ar fi luna plină. Acest Lotus reprezintă strălucirea conștiinței infinite în care locuiește zeul Shiva care se unește cu soția sa shakti. Prin acest punct intrăm în legătură cu divinitatea. În sanscrită ea se numește „Sahasrara”.

Ajna

Chakra frontală sau Ajna, situată pe frunte, între cei doi ochi, deasupra sprâncenelor, mai este numită de către unii autori, în mod greșit, așa cum vom vedea, Al Treilea Ochi. În sanscrită se numește „Ajna”, nume simplu de pronunțat. Chakra frontală? un cerc cu două mari petale albe laterale, împodobite cu semne mici, strălucitoare. În interiorul cercului, un triunghi, un 3 în interiorul triunghiului. Apoi o mulțime de simboluri. Ea corespunde silabei AUM. Ajna nu are decât două petale. Când se deschide, ea conferă, așa se spune, darul clarviziunii. Rămâne să aflăm cum se deschide și cum se închide. Asupra acestui punct nu există nicio informație.

Vishuddha

Sau chakra gâtului, recunoscută ca fiind mandala sau simbolul eterului, are o culoare albastră și o formă circulară; este compusă dintr-un cerc mare împodobit cu o dantelă periferică din șaisprezece petale. Ea conține două cercuri suprapuse pe un triunghi. Este simbolizată de silaba HAM.

Anahata

Chakra inimii sau mandala Aerului, cu o nuanță neagră, de o formă hexagonală. Este reprezentată printr-o stea cu șase colțuri, înconjurată de o dantelă din douăsprezece petale. Aparține după unii elementului Aer, după alții elementu-

lui Foc, și ar corespunde după unii pipăitului, după alții cuvântului. S-ar afla în corespondență cu timusul. Ar fi de culoare gri. Corespunde sunetului YAM.

Manipura

Mandala elementului Foc, roșie, de formă triunghiulară. Ea reprezintă un centru de forță. Funcția sa este aceea de a absorbi energia solară pentru a o transforma în element de viață. Mai este numită și Lotusul ombilicului, Lotusul cu „strălucirea umbrită de nori grei de ploaie”. Este un lotus strălucitor, din zece petale, pe fiecare aflându-se o literă, de culoarea nufărului sacru albastru. În centru un triunghi, încadrat pe cele trei laturi de svastică. Sunetul este RAM.

Svadhithana

Mandala elementului Apă, albă, în semicerc, cu șase petale, „de o încântătoare culoare roșie ca și cum ar fi umplută cu cinabru”. Numită de unii chakra osului sacru, de alții a coccisului (cu toate că este vorba despre două oase diferite din punct de vedere anatomic!), ea mai este numită și chakra splinei. Se spune că este situată în regiunea lombară, dar alții afirmă că se află la baza ombilicului. Reperul este deci semnul sanscrit VAM.

Acest centru ar influența organele genitale și ar controla întreaga viață sexuală. În poezie și simbolistică este reprezentată ca un lotus de un roșu aprins, cu șase petale.

Muladhara

Este mandala pătrată, galbenă, a Pământului, cea mai joasă chakră, *mula* înseamnă rădăcină și *adhara* suport. Situată sub sex, lângă anus, formată din patru petale stacojii, literele ei au splendoarea aurului. Lotusul este înconjurat de

opt lăncii sclipitoare de un galben strălucitor care ar fi sau „vârful sânilor tinerei femei pline de dorință, sau opt masivi muntoși”...

În centrul pătratului se află un triunghi feminin numit Traipura, unde este sediul lui Kundalini, forța feminină potențială. La bărbat, poziția vârfului triunghiului este inversată. El este centrul pe care se găsește nadi-ul Sushumna, loc de întrunire al tuturor nadi-urilor. Este reprezentată de sunetul LAM.

Toate aceste simboluri reprezintă bineînțeles informațiile aflate în câmpurile de energie ale fiecărei chakre. Interpretarea lor simbolică ar necesita o lungă investigație și nu ar avea o aplicație imediată. Îi las pe specialiști să facă acest lucru.

Într-adevăr, numai limbajul folosit de fizicienii moderni va fi capabil să stabilească într-o manieră „rațională” o punte între cele două moduri de exprimare și între cele două filosofii, putând astfel, prin viclenie, să facă lumea materialistă să evolueze. De altfel, putem constata interesul puternic pe care fizicienii îl au față de tradiția orientală.

Unde sunt situate chakrele?

Referitor la acest subiect, autorii nu erau de acord nici asupra numărului, nici asupra locului lor. Cei mai mulți le localizau pe partea anterioară a corpului, foarte puțini le situau pe partea posterioară; în mod excepțional erau recunoscute ca aflându-se în același timp și pe partea anterioară și pe partea posterioară a corpului. În această eventualitate, lucru ciudat, cele anterioare puteau să nu fie așezate în fața corespondentelor lor posterioare. Acest fapt demonstra că există o confuzie între fiziologie și patologie la toate nivelurile de cultură. Alții descriau și niște chakre pe talpa picio-

ului dar și aici versiunile erau diferite. Numele și localizările lor variau la infinit. Al Treilea Ochi și chakra frunții erau fie confundate, fie separate. S-a ajuns chiar la lateralizarea celui de Al Treilea Ochi și la plasarea sa pe osul frontal în dreapta.

Punctele de implantare puteau să se afle pe coloana vertebrală pe partea anterioară, sau pe partea posterioară, sau chiar pe suprafața pielii. Unul dintre locurile cele mai contestate era cel al splinei. Plasat fie pe linia mediană, fie pe partea stângă, în fața organului; iar acolo, lucru bizar, putea să ia numele chakrei plexului solar!

De asemenea, chakra inimii se afla fie pe linia mediană, fie deplasată pe partea stângă, și se mai numea chakra timusului! Am descoperit chiar un anumit centru cardiac numit cefalic care se plimba în interiorul centrului coronal, adică în vârful craniului!

Plexul solar se găsea deasupra ombilicului!

Chakrele inferioare aveau și ele cele mai fanteziste localizări: vertebrele toracale se puteau numi lombare și invers, chakra pelviană putea fi localizată sub osul sacru! Mai mult chiar, osul sacru și pelvisul se puteau confunda, devenind unul și același lucru!

Apărea și un centru al coccisului care putea, după unii, să fie sediul inteligenței...

Dar, în toate textele era și o parte de adevăr, un adevăr care nu era prea bine scos în evidență și pe care aceste erori îl întinau, îl făceau să apară jalnic pentru o minte rațională, fapt care mă întrista.

Formația mea medicală mă făcea să bănuiesc faptul că toată această diversitate provenea din confuzia care se făcea între stările fiziologice și stările patologice, altfel spus între normal și anormal, și din câteva erori de anatomie. Dacă doar aceasta era problema, era foarte posibil ca să-mi redobândesc curajul, întrucât ar fi fost de ajuns, poate, să facem

o distincție între cele două stări printr-un studiu clinic pentru ca adevărul să iasă la lumină.

Până acum, și cu aceste informații contradictorii, era greu să luăm în considerare importanța lor terapeutică. Noțiuni de acupunctură, de teosofie, de antroposofie, de psihologie, de astrologie, de cromoterapie, de sunete, de gemoterapie și de nu mai știu ce se amestecau în aceste relații contradictorii. Unii descriau într-un mod confuz petalele, numărul lor, culorile, atribuindu-le funcții și virtuți specifice... unele pozitive, altele negative (ceea ce este în cele din urmă complementar). Alții descopereau aici mandalele. Se jucau cu culorile, elementele, cristalele, pietrele, simbolurile etc. Până în prezent nu se întrezărea nicio certitudine.

Cum funcționează chakrele?

Din fericire, toți autorii erau de acord cu trei puncte: în primul rând, chakrele erau făcute să se învântească și să producă energie; în al doilea rând, nicio disecție anatomică nu putea să le scoată în evidență. În al treilea rând, mulți autori erau de acord într-o manieră confuză sau limpede că totul se termina sau începea cu chakra inferioară a corpului, situată sub anus. Altfel spus, planul divin, în ceea ce ne privea, se concentra aici, în acest punct precis al persoanei noastre. Oare din acest motiv adopta yoghinul poziția cu picioarele încrucișate, cu tălpile pe coapsă, ca și când și-ar amputa membrele?

Cunoscând numărul și importanța meridianelor membrilor inferioare, deci a energiei care circulă aici, nu mi se părea un lucru foarte logic. Mai aveam posibilitatea să fiu de acord cu ipoteza că poziția adoptată se datora manipulării de energie capabilă să stimuleze capacitățile supe-

rioare.

Și ce semnificație să atribui acestor flori, acestor roți, spiralelor mele?

Chiar dacă nu aveau o localizare stabilă, există din fericire o constantă în succesiunea de nume sanscrite, astfel încât puteam admite la o primă abordare a unei fiziologii elementare că Muladhara are legătură cu funcția sexuală și excretorie, Svadhisthana cu gestația, Manipura cu sistemul digestiv, Anahata cu funcțiile cardiace și respiratorii, Vishuddha cu emiterea de sunete și Ajna cu activitatea cerebrală superficială și profundă.

Aceasta era prima etapă elementară a studiului fiziologic de-a lungul textelor citite.

Putem să observăm prăpastia adâncă existentă între acest limbaj ocult și limbajul medical, care face ca extragerea nucleului științific din cultura ancestrală hindusă să devină un lucru greu de realizat.

Fiind pusă în fața acestor dificultăți, ce doream eu de fapt? Voința mea era susținută de dorința de a face să iasă la lumină acest adevăr ațipit sub praful jongleriilor verbale, al datelor parazitare, al confuziilor, pentru ca în final să văd esoterismul, această viziune extinsă despre lume, cucerind nobilul loc ce i se cuvine în acest secol numit științific, fiind în același timp sigură că mulți dintre confrății mei vor face haz pe socoteala mea, fiind de asemenea sigură că nu voi reuși să descopăr totul în această viață.

În căutarea chakrelor

Deși eram tentată să abandonez și să mă întorc la observațiile mele, în ciuda tuturor lucrurilor care fuseseră deja spuse sau scrise, conștiința mea mă incita să-mi continuu căutările. Căci, fiecare secol, fiecare cultură și fiecare pro-

fesie are propriile norme de referință. Ocultistul confirmat își stăpânește în așa măsură subiectul încât a ajuns să se exprime prin elipse, astfel încât literatura privitoare la chakre, deja ermetică prin definiție, devine opacă. Din respect față de tradiție și de cultură, se impune un minimum de referință la trecut. Ca să nu rămân izolată în turnul meu de fildeș este necesar să fac o legătură cu istoria, să pătrund în consensul esoteric, chiar dacă sunt dispusă să accept doar ceea ce îmi convine.

Tara Michaël¹ pretinde că chakrele nu pot fi identificate nici pe plexuri, nici pe organe. Ele sunt legate atât de corpul fizic, cât și de corpul causal. Alți autori susțin contrariul. Tara Michaël le consideră ca fiind distribuitoarele energiei fundamentale prin intermediul corpurilor subtile și cele care răspund de circulația pranei în anumite organe fizice. Ea nu ne spune cum se face această distribuție a energiei.

Puteam oare să înțeleg limbajul lui Arthur Avalon²: „Chakrele sunt centri corporali din lumea manifestării diferențiate, cu corpurile sale grosiere și subtile, născându-se din corpul lor causal și din cele trei planuri de conștiință în stare de veghe, de vis și de somn profund”³? sau alt fragment: „Chakrele pe care le putem defini pe scurt ca fiind centri subtili de acțiune, în corp, a lui Shakti sau a Puterilor diferiților Tattva sau Principii care constituie învelișul corporal”³? De neînțeles pentru nivelul meu de cultură și pentru cea mai mare parte a cititorilor.³

¹ Tara Michaël, *Corps subtil et corps causal (Corpul subtil și corpul causal)*, Le Courrier du livre.

² *Puterea șarpelui*.

³ Acest fapt se explică prin vechimea literaturii, a originii sale indoeuropene, prin multitudinea de limbi vorbite în această țară și prin faptul că același cuvânt se poate aplica unei persoane, unor lucruri sau unor fenomene etc. „Reiese că cele mai vechi texte vedice n-au întârziat să fie complet neinteligibile hindușilor înșiși.” (Gonda, în *Religiile Indiei*)

În această literatură, ca o fostă raționalistă ce eram. derutată într-un asemenea labirint, mă încurcam până când simțeam că mă topesc în valurile de cuvinte lipsite de semnificație și îmi pierdeam curajul. Nu aveam, fără îndoială, coeficientul intelectual necesar ca să înțeleg respectiva literatură. Aceasta până în ziua în care, dând o raită prin piața din satul unde îmi petreceam vacanța și aruncând o privire asupra cărților cu preț redus, deodată, niște culori mov și portocalii care apăreau din teanc mi-au atras atenția asupra unei cărți: *Știința yoga!* Deschizând cartea la întâmplare, am citit:

Dacă „necesitatea de a lupta cu cuvintele și ideile, de a scormoni sensul lor ascuns, asigură o asimilare completă a cunoașterii și dezvoltă simultan puterile și facultățile mentalului, în special acea capacitate importantă și indispensabilă de a cerceta propriul mental pentru a extrage de acolo cunoașterea îngropată în adâncuri... această metodă are și reversul ei”... „Nu numai că el (studentul obișnuit) va găsi sutrele¹ greu de înțeles din cauza scurtimii lor, dar pe unele dintre ele le-ar putea interpreta greșit și, cuprins de desperare, ar putea rătăci drumul”. Și mai departe: „Cei care au scris aceste tratate erau minți luminate, care stăpâneau la perfecție subiectul și limba de care se serveau. Este imposibil să existe vreo eroare în prezentarea lor. Dar de-a lungul timpului, se pot produce schimbări fundamentale în sensul cuvintelor și în schemele de gândire ale celor care studiază aceste tratate. Descifrarea unora dintre sutre poate să ducă la o infinitate de sensuri contrare, de interpretări false. În tratatele de factură pur filosofică sau religioasă, astfel de

Payotheque insistă asupra dificultăților întâmpinate de specialiști în decodificarea tuturor ambiguităților din texte.

¹ Sutra este un cuvânt sanscrit care se pune la începutul unui capitol, sugerând natura faptelor ce vor fi expuse.

neînțelegeri nu ar avea poate o importanță atât de mare, dar într-un tratat de mare tehnicitate și practică precum Yoga Sutra, ele pot da naștere unor complicații serioase și chiar unor grave pericole.”¹

În sfârșit! iată un autor care mărturisește în mod concis că a studiat, a suferit, s-a îndoit. Nu mă mai simțeam singură. Întrucât el depășise aceste dificultăți, le voi depăși și eu.

Cât despre mine, nu voiam să neg existența chakrelor pe care tocmai le scosesem la lumină în cursul unor dure-roase experiențe personale; trebuia să admit că, până acum, în afara muncii „științifice” a lui Motoyama, totul plutea la întâmplare, pe niște valuri literare mișcătoare și de neînțeles pentru un neinițiat. Poate că citisem prea mult... sau prea puțin, îmi spuneam, uitându-mă la teancurile de cărți îngrămădite în fața mea, dar nu era în natura lucrurilor să cauți pretutindeni adevărul?

Un celebru profesor de yoga, Ferrer, a încercat să tracă activitățile yoghine în activități energetice, sprijinindu-se pe meridianele de acupunctură. Documentele referitoare la medicina practică în prezent în India scot în evidență faptul că este vorba, cel mai adesea, de acupunctură. Exista deci posibilitatea unei traduceri într-un limbaj clar, raportat la acupunctură.

„Dubla elice”

Orice ar fi fost, era neapărat necesar să aștern pe hârtie rezumatul lecturilor mele succesive și să-mi fac un plan clar de studiu. Într-adevăr, reieșea că era imposibil să studiezi chakrele, în număr de 88.000, ca pe niște mici entități individualizate, fără vreo legătură între ele! Exista în mod obligatoriu un plan de acțiune.

¹ I. K. Taimni, *La science du Yoga (Știința yoga)*, Ed. Aydar.

Chakrele făceau parte dintr-un sistem energetic complex și organizat. Trebuia să încep cu studiul organizării lor elementare pe care să o verific prin palparea subtilă.

Primul nivel de organizare, cel mai elementar, se află pe două axe, pe un plan vertical și pe un plan orizontal.

1. Cele mai cunoscute chakre sunt cele care se află pe un plan vertical; în mod obișnuit sunt descrise șapte chakre principale.

2. Există și chakre distribuite pe un plan orizontal sub forma unor spirale cu o alternanță a sensului lor de rotație. Fiecare inversiune se plasează pe una dintre orbitele perpendiculare pe subiectul aflat în poziție verticală, orbite pe care le-am descris sub denumirea de atomul lui Niels Bohr.

Chakrele curentului vertical

Dacă luăm în considerare succesiunea lor în sensul verticalității și de sus în jos, putem admite că vibrațiile emana-te de Spirit întâlnesc ființa omenească în vârful craniului, în chakra numită Sahasrara, apoi aceste vibrații, devenind mai dense, își schimbă calitatea, culoarea și se presupune că ating centrul dintre sprâncene numit Ajna, apoi chakra gâtului numită Vishuddha, apoi cea toracică numită Anahata, apoi regiunea plexului solar cu chakra numită Manipura, apoi regiunea abdominală unde se numește Svadhisthana. În fine, se presupune că se termină în vârful coccisului unde se atinge maximum de densitate și unde ia numele de Muladhara. Am reușit să extrag din texte cele două forme de energie care trec prin chakre și care sunt:

- „energiile cosmice” care se propagă sub forma unui curent care parcurge un traseu de sus în jos;

- „energiile magnetice sau telurice” care parcurg un traseu de-a lungul unei linii de jos în sus.

Energia care vine din cer este o energie electrică. Ea circulă de sus în jos, spre centrii inferioari. Acest curent, încetinindu-și ritmul vibrator, se materializează.

Dar, urcând spre cer, curentul care vine dinspre pământ își accelerează ritmul vibrator și, tinzând spre o dematerializare din ce în ce mai mare, se spiritualizează.

Acest curent electric, ce urcă și coboară, produce perpendicular pe el, se știe deja, un câmp magnetic ce înconjoară corpul. Așadar, el creează, în funcție de forța sa, câmpuri magnetice succesive, cu intensități diferite, care formează spațiile cuprinse între orbitele omului-atom. Acest câmp electromagnetic a fost dintotdeauna numit aură (fig. 7).

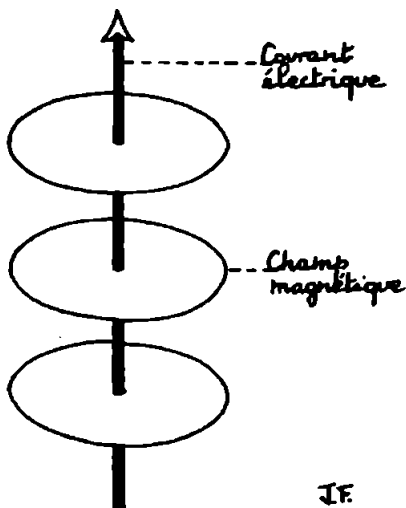

Fig. 7: Curentul electric dă naștere unui câmp magnetic.

Fiecare punct de intersectare al energiilor care vin din cer și din pământ formează un centru de întâlnire, un vortex

de energie. Și fiecare vortex de energie se învârtiște conform influenței succesive a unui curent pozitiv apoi a unui curent negativ emanând din Cosmos.

Alternanța amintită este cea pe care am perceput-o la Agpaoa pe când îl însoțeam în timp ce lucra ca vindecător. Munca mea era aceea de „a da energie” așezându-mi mâinile deasupra bolnavului, la distanță de cap. Observasem atunci că palmele mele, apoi dosul mâinii primeau alternativ vibrații ritmice urmate de o pauză, fapt care m-a făcut să număr pentru prima dată ritmurile.¹

Era vorba despre evidențierea curenților de energie care, în funcție de nivelul lor vibrator, acționau fie materializând, fie dematerializând energia (fig. 8), noțiune de neînțeles pentru occidentali.

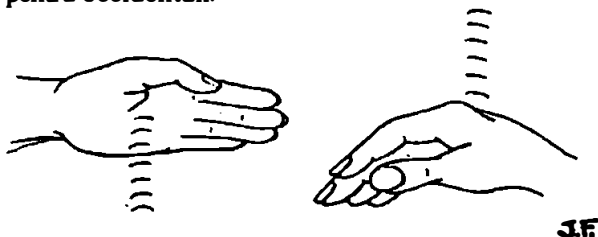

Fig.8: Vibrațiile sunt percepute alternativ pe palmă și pe dosul mâinii

Bolnavii în stare gravă vibrează într-o alternanță de 2/2, oamenii sănătoși într-o alternanță de 7/7, iar vindecătorii într-o alternanță de 55/55 și chiar mai mult la marii vindecători. Cu cât urcăm mai mult (în spațiul vibrator), cu atât trebuie să numărăm mai multe trepte, adică vibrații, pentru a coborî sau a urca în același timp (fig. 9).

¹ *Medicina Corpului Energetic*, op. cit.

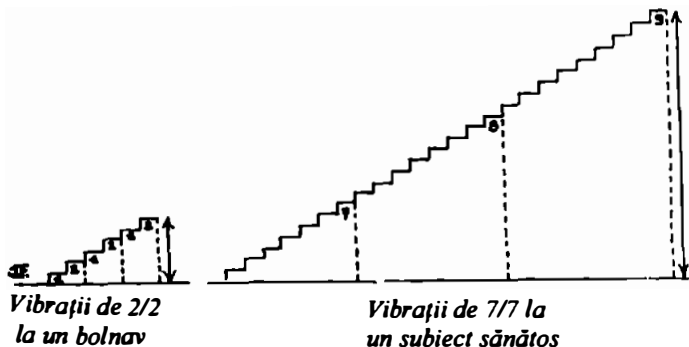

Fig. 9

Astfel, cu cât alternanțele de ritm sunt mai prelungite, cu atât mai mult comunicarea dintre cer și pământ, schimbările dintre vibrațiile corpului omenesc și cele ale cosmosului se fac mai bine și cu atât mai mult persoana absoarbe o prana de mai bună calitate, mai bogată în vibrații și poate în informații.

Chakrele curentului orizontal

Acest vortex, așa cum am văzut, este proiectat și pe orizontală, adică perpendicular pe omul care stă în picioare, din interior spre exterior și din exterior spre interior: „Există de asemenea un *traseu orizontal* care conduce spre alt nivel al funcției chakrelor, acela de a expulza energie solară numită și *Energia Luminii Albe*”. Cu toate că este exprimată într-un mod confuz, ideea se găsește în texte.

Recunoaștem spirale și pe orizontală și pe verticală (fig. 10).

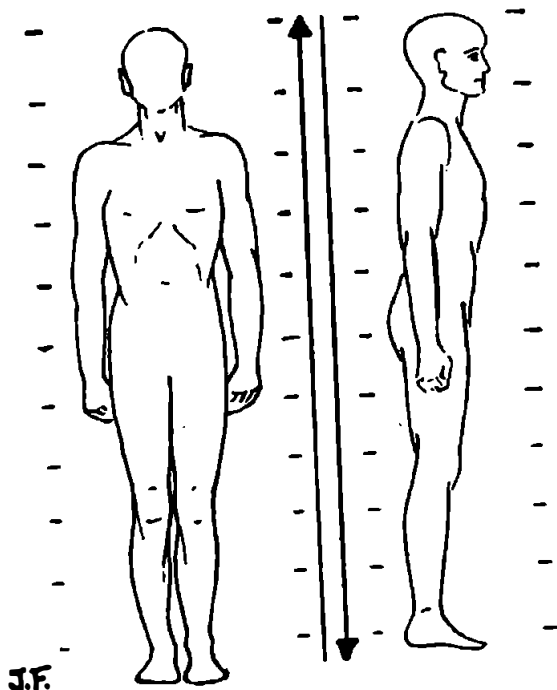

Fig.10: Examenul prin baleiaj al corpului electromagnetic cu ajutorul mâinii recunoaște spiralele atât pe verticală cât și pe orizontală.

Aceste spirale sunt simbolic reprezentate prin caduceu, sau atributul lui Hermes.

Astfel, energia electrică venită din cer și cea venită din pământ, întâlnindu-se, produc conflicte de energie, care se transformă în „motorase”, în vortexuri de energie.

După ce am făcut efortul de a extrage și de a recunoaște câteva principii de bază din diferite texte, clarificându-le prin propria mea experiență, putem oare sesiza ideea de cu-

renți orizontali care leagă chakrele și orbitele?

Să-l ascultăm pe Arthur Avalon și să încercăm să-l înțelegem: „În sistemul energetic omenesc, chakrele primesc, transformă și distribuie diferite frecvențe pranice. Energiile vitale sunt captate direct de chakre, fie prin canalele energetice care își sorb energia, fie din corpul energetic subtil al omului, fie din mediul înconjurător, fie din cosmos sau din orice sursă care se află la originea oricărei manifestări. Apoi, chakrele le transformă în frecvențele necesare diferitelor planuri ale corpului fizic sau ale corpului subtil, cu scopul de a le menține sau de a le dezvolta. Joncțiunea dintre chakre și aceste diferite corpuri se face prin canalele energetice. Dar și chakrele iradiază energie în jurul lor. Datorită acestui sistem energetic, omul poate să comunice cu forțele active situate la toate nivelurile mediului înconjurător, ale universului și ale surselor de creație”.

Într-un mod asemănător, Arthur E. Powel ne propune următoarea definiție: „La nivelul eteric, chakrele au două funcții: prima funcție este aceea de a vehicula «prana» în interiorul corpului fizic, a doua funcție este aceea de a retransmite conștiinței fizice calitățile corpului astral. Așadar, chakrele constituie un fel de porți subtile între diferite corpuri, între diferite planuri ale realității”. (Sharamon și Bajinski)

Fără să fie dezvoltată, găsim în texte ideea de „curenți”. Pentru a-i interpreta, ne confruntăm cu noi necunoscute numite planuri; sunt citate aici planul eteric, cel astral și cel cauzal.

Este necesar să încheiem acum, în mod provizoriu, studiul bibliografiei deja confuze a chakrelor, ca să ne familiarizăm cu limbajul planurilor și al corpurilor subtile.

Trebuie să clarificăm noțiunea de „plan” înainte de a continua studiul circulației energiei și înainte de a introduce noțiunea de chakră în practica medicală.

Acest răgaz acordat studierii „planurilor” lumii și corpului îmi dă posibilitatea să verific justetea propriilor mele observații din Statele Unite, îngrijindu-mi în același timp cât mai bine pacienții.

2.

CORPURILE NOASTRE SUBTILE

Aveam o problemă: cum să împac conținutul tradiției esoterice cu observațiile mele personale. Eram sigură de experiența cu orbitele mele, de fiziologia lor, de fiziopatologia lor, iar chakrele, care se introduseseră cu eleganță între aceste orbite, sprijinindu-se pe una dintre ele, completau astfel coerența ipotezei mele de lucru. Mai rămânea să pun de acord certitudinile clinice cu revelațiile esoterice, ce evocau planurile eterice astral, mental, cauzal, pe care le abandonasem mai demult, nevăzând aici nicio aplicație terapeutică imediată.

Cuvintele lui Descartes puteau să fie și ale mele: „Dar, exact ca un om care merge singur prin întuneric, m-am hotărât să pășesc atât de încet și să fiu atât de circumspect cu orice lucru încât, dacă nu aș înainta decât foarte puțin, m-aș feri cel puțin să cad. Dar nu voiam deloc să încep prin a respinge complet opinii care se strecuraseră demult în conștiința mea, fără să fi fost introduse acolo de rațiunea mea..”.

Ca să abordez planurile subtile, m-am întors la scrierile grupurilor de cercetare care, formate de-a lungul secolelor, au păstrat și au transmis Tradiția. Aveam ediția completă a *Cosmogoniei Urantie* și multe lucrări de teosofie. Sunt amintite aici planurile lumii, substanța și organizarea lor, dar și planurile omului, care sunt un ecou al planurilor lumii. M-am hotărât să citesc mai degrabă operele teosofilor, doar fragmente, pentru că lectura lor este aridă, decât *Cosmogonia Urantie*, care zăcea de douăzeci de ani în biblioteca mea și de care îmi amintise Henry, îndemnându-mă să o citesc în engleză.

Teosofii

Regina mamă a acestei filosofii a fost doamna Helena Petrovna Blavatsky, o aventurieră plină de dinamism, care făcea parte dintre liber-cugetătorii cosmopoliți. Ea l-a întâlnit în 1874 în Vermont pe Henry Steel Olcott, avocat și ziarist din New-York, care dorea să scrie un articol despre spiritism. Și-au descoperit punctele comune și au trăit împreună în Manhattan. Cum în fiecare duminică ea prezida o întrunire de spiritiști, cabbaliști, francmasoni, rozicrucieni etc, Olcott a avut ideea să înființeze o societate de studii a cărei secretară să fie Helena Petrovna Blavatsky (H.P.B.). Astfel s-a născut societatea teosofică, la 7 septembrie 1875. Scopul ei era „să studieze religiile vechi și moderne, filosofii și științele, să cerceteze legile neexplicate ale Naturii și puterile psihice care se aflau în om în stare latentă”.

Prin intermediul acestei societăți, o bună parte din înțelepciunea ocultă a Vechiului Orient, în special a Indiei, va fi adunată și transmisă secolului XX. Numeroși artiști și-au găsit un refugiu în această mișcare care a fost precursora altei mișcări, New Age, pentru că, de aproape două secole, revoluția industrială a atras mai mult atenția asupra materiei decât a spiritului. Interveniseră doi factori: pe de o parte lucrările lui Copernic, Newton etc., interpretate în afara contextului descoperirii lor și fără să se țină seama nici de personalitatea, nici de scopurile ultime ale acestor descoperiri, au permis celor care doreau să conceapă natura ca un sistem mecanic, lipsit de viață, să elimine sufletul și orice formă superioară a lumii; pe de altă parte, lucrarea lui Darwin *Despre originea speciilor cu ajutorul selecției naturale* (1859) a lăsat să se creadă că ființa omenească nu era decât un trup descendent din mamiferele inferioare.

Raționalismul, exploatând în folosul său datele furniza-

te de știință, domina cultura intelectuală a Europei și a Statelor Unite, făcându-l pe Dumnezeu să dispară pe nesimțite din univers. Pe Dumnezeu dar și creația sa, natura, aceasta din urmă devenind obiect de consum. Dispărea astfel noțiunea de sacru.

În prezent, după această experiență, știm ce trebuie să gândim despre o asemenea atitudine.

Acest „materialism compact”, neputând să se exprime decât în „termeni de sânge și carne”, nu oferea niciun sprijin în fața morții și nu dădea nicio explicație fenomenelor trăite de corp în sensibilitatea lui. Astfel și-a găsit teosofia un loc în societate.

Din nefericire, o anume boemă s-a gândit să găsească în droguri modalitatea de a ajunge în adâncurile ascunse ale ființei și a fumat opiu și hașiș. H.P.B. a fost prima care a luat droguri o bună parte din viață. Dacă îi vezi fotografia și privirea de medium îți spui că nu era deloc nevoie să folosească droguri pentru a accede în invizibil.

Ea a scris în 1877 *Isis dezvăluită*. La origine, inspirația era egipteană, dar apoi a făcut apel la cunoștințele Indiei.

A apărut apoi *Doctrina secretă*, despre care trebuie să spun câteva cuvinte, căci aici se fac adesea referiri la tratatul „celor șapte rase”.

Doctrina admite, bineînțeles, în afara corpului material, existența corpurilor noastre subtile.

La moartea ei, în 1891, H.P.B. a împuternicit-o pe Annie Wood Besant să conducă organizația, în timp ce William Juddge își aroga aceste drepturi în America. Ea le-a recuperat mai târziu.

A fost soția reverendului Frank Besant de care s-a despărțit curând și s-a dedicat apărării drepturilor femeilor. Prietenă cu George Bernard Shaw, în 1889, a declarat că aparține doctrinei teosofice. Întorcându-se la izvoarele cunoașterii esoterice, ea a plecat într-o călătorie în India, și

acolo, pasionată de ideile lui Gandhi, a devenit unul dintre inițiatorii independenței indiene, fiind înscăunată de Gandhi ca **președintă** a Congresului național indian.

Lunga ei domnie a fost marcată de grave disensiuni cauzate, printre altele, de comportamentul lui Charles W. Leaddbeater, un fost pastor anglican, care, după ce a fost exclus din societate în 1906, a fost reintegrat mai târziu¹. El l-a făcut cunoscut pe Jiddu Krishnamurti, recunoscând de timpuriu în persoana sa pe marele maestru care va deveni. Aceste disensiuni l-au făcut pe Rudolf Steiner, responsabilul ramurii germane, să demisioneze și să-și creeze propria organizație, societatea antroposofică.

Aparținând aceluiași curent, dar mai aproape de noi, este Alice Bailey. Ea l-a întâlnit în 1919 pe „Tibetan”, de la care a primit pe cale telepatică, timp de treizeci de ani, toată învățătura. Aceste revelații seamănă cu cele primite de H.P.B.

Menționez aceste societăți esoterice ale căror doctrine au la origine fie revelația, fie telepatia, pentru că, citind câteva lucrări², am găsit unele „adevăruri” la care ader *prin ceea ce am trăit eu însămi și prin experiența medicală zilnică*. Referitor la unele dintre ideile lor, n-am avut nicio experiență, dar cred că sunt exacte pentru că se potrivesc cu propriile mele intuiții și-mi permit să înțeleg mai bine ceea ce observ. Ele se potrivesc cu cunoștințele mele, cu senzațiile mele, în măsura în care pot eu să le citesc și să le interpretez. Căci, dacă formația mea inițială și practica îmi poruncesc să trec totul prin filtrul rațiunii și al experienței, intuiția și feelingul ocupă și ele un rol important.

Voi rezuma și comenta aceste idei, căci ele îmi permit

¹ Au scris împreună *La Voie de l'occultisme* (Calea ocultismului).

² Se citesc cu dificultate, fiind scrise într-un limbaj cu care nu mă pot obișnui.

să situez mai corect locul și psihismul omului în sânul naturii.

Cele șapte planuri subtile

În prezent, știința recunoaște că forțele invizibile care organizează natura însuflețită se conturează sub forma unor câmpuri. Desigur că oamenii de știință nu admit cele șapte planuri recunoscute de teosofi, dar ei tolerează ideea de planuri ale lumii, adică a câmpurilor energetice organizate¹.

Simplificând la extrem, putem înțelege că lumea noastră fizică este dependentă de șapte planuri subtile, fiecare dintre ele având energii caracteristice și funcții specifice. Tocmai din substanța acestor planuri sunt făcute cele șapte corpuri. În aceasta constă interesul studierii lor.

Cele șapte planuri introduc preeminența planurilor divine în această organizare.

După Alice Bailey, planurile pot fi reunite la început în trei grupe.

1. Câmpul de manifestare al logosului² (primul și al doilea plan);

2. Câmpul supranormal de evoluție (al treilea și al patrulea plan);

3. Câmpul normal de evoluție: uman, animal, vegetal, mineral, al elementelor (al cincilea, al șaselea, al șaptelea plan).

Dacă există șapte planuri ale lumii, există și șapte planuri vibratorii, având fiecare o specificitate proprie, iar planul fizic primește ecouri de la aceste planuri, el fiind mate-

¹ *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, partea a doua, în pregătire la Editura Dharana.

² Logos: unul dintre numele divinității supreme la stoici. În teologie este verbul lui Dumnezeu.

realizarea lor. El este un receptacul dens care vibrează la cele mai joase frecvențe.

Fiecare dintre aceste șapte planuri este la rândul lui împărțit în șapte sub-planuri sau straturi.

Fiecare dintre cele șapte planuri, deși are propriile lui caracteristici, este influențat de celelalte planuri, tot așa cum fiecare dintre cele șapte culori ale luminii poate fi descompusă la rândul ei în șapte culori. Cele mai întunecate șapte culori aparțin celui mai apropiat plan de cel fizic, cele mai luminoase șapte culori sunt cele mai apropiate de planul spiritual.

Este foarte important să admitem că fiecare plan primește ecouri din celelalte planuri, în funcție de forma și de capacitățile de care dispune. Așa cum noi înșine, cu toate că suntem un ecou al divinului, nu ni-l putem reprezenta decât cu capacitățile noastre de recepție. Astfel, pentru copii, Dumnezeu este un bunic cu barba albă. Căci Dumnezeu, principiu imuabil și infinit, realizare absolută, creatorul a tot ceea ce există, este dincolo de gândirea noastră. Și totuși, Universul manifestat este cuprins în această Realitate absolută.

Conștiința divinului intră în contact cu conștiința lumii prin intermediul planurilor numite spiritual, monadic și al logosului.

Teosofii admit că lumea există datorită unui „plan divin de acțiune” dublat de un plan „de energie activă” care, informat de planul de acțiune, va furniza energia care va permite realizarea sa în „planul materiei”.

Planul materiei, rezultatul final al planului divin, este deci rodul gândirii sale.

Ultimul plan material este de asemenea cel al experimentului și prin aceasta al încercării.

În ansamblu, textele sunt de acord atunci când afirmă că există, între gândire și materie, două surse de energie:

una numită akashică, adică primordială, legată de cele mai înalte sfere, cealaltă pranică, decurgând din prima.

Nenumărate opere de artă hindusă reprezintă divinul și sub forma unei treimi, trei capete reunite pe același trup¹ - Brahma, Vishnu și Shiva. Brahma este creatorul, Vishnu este păstrătorul, Shiva este distrugătorul. Adorarea lui Shiva introduce o noțiune deosebită: aceea de a accepta procesul de distrugere ca pe un lucru normal, pentru că Brahma va reclădi.

Planul logosului² corespunde Tatălui, planul monadic³ corespunde Fiului, planul spiritual corespunde Sfântului Duh. Planurile ar fi:

Planul causal

Acest plan se situează imediat sub planul Sfântului Duh⁴. El dezvoltă, asemenea foițelor concentrice ale unei cepe, planuri succesive alăturate care conțin vibrații mai slabe decât ale sale.

El cuprinde toate celelalte planuri, care reprezintă manifestările succesive ale conștiinței pure, numită în India și atman.

Aceasta este lumea *Duhului vieții*, mai degrabă secretă.. Este regiunea gândirii abstracte care închide în ea cea mai subtilă substanță care ar putea eventual să fie la îndemâna noastră. Acest plan guvernează *structura și activitatea* din planul beatitudinii. În acest plan se află „memoria” a ceea ce a fost.

¹ Una dintre cele mai celebre este cea din insula Elephanta lângă Bombay.

² Logos: aici, verbul (cuvântul) lui Dumnezeu.

³ Monadă: unitate perfectă, termen folosit de Leibniz

⁴ Se spune că rari sunt aceia care au acces la acest plan în timpul vieții pământești.

Planul mental

Acest plan al lumii este planul mental, lumea *gândului*.

Planul mental este cel al vieții spiritului, al locului de unde își va exprima voința. Așezat între planurile superioare și planurile inferioare, el face joncțiunea între spirit și materie. Din acest plan, spiritul lucrează folosind uneltele planurilor inferioare, adică planurile astral, eteric și fizic, pentru a-și realiza intențiile, pentru a-și concretiza ideile sub formă de materie. Atunci când planurile care îi sunt inferioare se află complet¹ sub controlul său și în armonie unul cu celălalt, totul este pregătit pentru cucerirea materiei de către spirit.

El este capabil să creeze arhetipurile abstracte ce vor fi „înveșmântate” într-un mod mai mult sau mai puțin dens, după cum aparțin „regiunilor aeriene”, „regiunilor oceanice” ale „forțelor arhetipale” sau „gândirii concrete”.

Regiunea numită „*regiune aeriană*”, așa cum este descrisă în texte, este expresia diferitelor anotimpuri. Aceasta să fie oare regiunea pe care o explorează acupunctura atunci când tratează și reglementează energiile numite sezoniere?

„*Regiunea oceanică*” este, după Max Heindel, o regiune cu o vitalitate palpitantă, „șuvoi de viață care se rostogolește și palpită în toate formele, ca sângele prin trup”; ea acționează asupra eterurilor din regiunea eterică, constituind arhetipurile.

„*Regiunea forțelor arhetipale*” se află cu adevărat în centru, la marginea celor două regate, între forțele spirituale și forțele care conduc la realizarea fizică. Acolo sunt create legile naturii.

Poate că pe acest plan îl evoca „Mama” atunci când scria: „Vedem această putere funcționând în pasăre, animal,

¹ Nu sunt acestea oare câmpurile morfogenetice?

Natură, oriunde în jurul nostru: ea este cea care călăuzește zborul păsării spre țelul ei infailibil, gestul animalului spre mișcarea exactă, mișcarea atomului în gravitația sa certă - totul este exact la electron și la milionimea de meridian (...). Noi îi spunem «instinct» sau «legile Naturii», pentru că etichetăm totul și credem că exorcizăm misterul trecându-l prin botezul științei și puțin mai lipsește să afirmăm că totala Inconștientă înfăptuiește opera unei inteligențe perfecte. Nu știm cum procedează; este «instinctul» și totul se explică; este «legea» și totul este natural. Ah, da! Este perfect natural și totul este natural cu excepția noastră. Și totul este perfect conștient, cu excepția noastră și perfect exact, cu excepția noastră..”.

„*Regiunea gândirii concrete*” care conține cele mai dense subdiviziuni furnizează substanța mentală destinată să îmbrace gândurile abstracte. Astfel concretizate, gândurile abstracte devin gânduri-formă, capabile să coordoneze impulsurile născute în lumea dorințelor.

În regiunea inferioară a gândirii concrete se află arhetipurile formelor fizice. Pentru că nu ne înconjoară nici imaginile, nici modelele unor forme, nici machetele, ci arhetipurile creatoare ale invizibilului care modelează și fasonază formele lumii fizice în care trăim. Acest plan evocă în mod curios ceea ce fizicienii numesc „câmpuri morfogenetice”¹.

În fine, în cea mai joasă subdiviziune se află *regiunea continentală* care conține arhetipurile continentelor globului pământesc. Noi primim ecourile sale sub diferite forme: cutremure, uragane, cicloane, furtuni etc.

Aceste regiuni succesive, progresând în sensul unei organizări, adică a unei identificări din ce în ce mai precise a gândului sub acțiunea energiei, îmi par foarte logice.

¹ Vezi *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, op. cit.

Planul astral

Care mai este numit și lumea dorințelor.

„Dorința este primul germene al manifestării voinței lui Unu de a se proiecta în multiplu”. Este lumea atracției și a repulsiei. Întâlnim aici forțe care vor acționa în planul material astfel însuflețit și pe care îl împing spre acțiune. Planul astral și forțele sale cosmice dau un impuls planurilor următoare, care, fără el, nu ar fi capabile să acționeze. Fără această lume a dorințelor nu ar exista evoluție. Ea este o forță, o energie.

„Această dorință colectivă este adunată, în stare latentă, în Potențialitatea totală, Puterea divină (Shakti), care este adevărata Mamă, căci, din propria sa substanță imaterială, Conștiința-Energie supremă, dă Ființă tuturor viețuitoarelor și actualizează toate aceste latențe¹.”

Ea face să funcționeze forțele electrice.

Aici se află dorințele, năzuințele, sentimentele, pasiunile.

„Această materie este, ca să spunem așa, vie. Veșnic în mișcare, fluidă, îmbrăcând cu o ușurință și cu o rapiditate de neconceput toate formele imaginabile sau inimaginabile, ea strălucește și scânteiază fără încetare, trecând prin mii de nuanțe mereu schimbătoare (...)

Lumea Dorinței este o lume de culoare și lumină care se modifică fără încetare, în care energiile animalelor și ale oamenilor se amestecă cu cele ale nenumăratelor Ierarhii ale ființelor spirituale care nu se manifestă în Lumea noastră Fizică, dar care sunt la fel de active în Lumea Dorințelor cum suntem noi aici pe Pământ².”

¹ Tara Michaël, *Corp subtil și corp cauzal*, op. cit.

² Max Heindel, *Cosmogonie des rose-croix (Cosmogonia rozicrucienilor)*.

În lumea dorinței, fiecare formă tinde să atragă tot ceea ce este de aceeași natură cu ea. Dacă forma creată ca să se opună răului este puternică, viguroasă și deseori reînnoită, ea va avea ca efect distrugerea răului și înlocuirea lui cu binele.

Aici descoperim mai multe regiuni:

- În vârf se află „*regiunea sentimentului*”. Interesul sau nepăsarea, nivelul emoției inspirate sunt singurii factori care determină efectul lor asupra noastră.

- În zona intermediară sau „*regiunea impresiilor*”, atracția sau repulsia se echilibrează. Este o zonă de echilibru.

- În „*regiunea atracției*”, forța de construcție și forța de concentrare sunt mai puternice decât repulsia a cărei acțiune este distructivă.

- Când interesul pune în mișcare forța de atracție și când dorințele sunt puternice, acestea din urmă ajung în „*regiunile repulsiei*”. De aici începe lupta.

- Cea mai joasă regiune este cea a „*pasiunilor și a dorințelor senzuale*”.

Planul eteric

Este planul forțelor care mențin activitățile vieții în structuri și care le permit să se miște și să se reproducă. Pentru un clarvăzător cu experiență, acestea sunt forțele care dau viață formelor minerale, vegetale, animale și umane.

Max Heindel distinge patru eteruri cu funcții specifice:

- *Eterul reflector* păstrează în memorie elementele trecutului. Dar aceste imagini nu sunt decât reflectarea adevăratei memorii care se află în plan cauzal.

- *Eterul vital* este câmpul de acțiune care menține forțele de reproducere, cu un pol pozitiv, masculin, și un pol negativ, feminin.

- *Eterul-lumină* are și el doi poli. Polul pozitiv furnizează capacitățile de termogeneză care reglează temperatura corpului și circulația sanguină, iar la plante circulația sevei. Polul negativ guvernează funcțiile pasive ale celor cinci simțuri și elaborarea culorilor.

- *Eterul chimic*, ale cărui forțe sunt pozitive și negative în același timp. Ele determină asimilarea și dezasimilarea alimentelor la nivelul țesuturilor printr-un proces care ar semăna cu o electroliză inteligentă.

Planul fizic

Este planul materiei, produsul final al planurilor subtile, purtătorul sistemului planetar. Solidele, lichidele și gazele formează cele trei subdiviziuni ale acestei lumi. Ele sunt determinate de noțiunile de timp și spațiu. Este domeniul formei.

Acest plan fizic, așa cum am mai spus, este interpătruns de planul superior, care la rândul lui este contrariul celui care îi este superior etc. Planul fizic este manifestarea divină finală, câmpul ei experimental.

Ca să înțelegem corect planul fizic, trebuie să înțelegem mai întâi lumea invizibilă unde se află sediul cauzelor. În mod paradoxal, în acest invizibil se află cea mai durabilă cauză, cea mai indestructibilă, Spiritul universal, care se manifestă în lumea fizică, modelul Pământului sub forma celor patru regnuri: mineral, vegetal, animal și uman.

Sistemul solar

Pământul aparține sistemului solar. Evoluția lui este dirijată de o ierarhie formată din spirite, arhangheli, îngeri, heruvimi, serafimi, care supraveghează destinul sufletelor venite din planurile superioare ale eterului divin, obligate să

călătorească prin planurile lumii înainte de a se reîncarna.

Edouard Schure exprimă acest lucru într-un limbaj poetic:

„Vezi, spune Osiris, o sămânță luminoasă căzând din regiunile Căii lactee în sfera a șaptea? Sunt germenii de suflete. Sunt ca niște vapori ușori în regiunea lui Saturn, fericiți, fără griji, dar nu-și cunosc fericirea. Însă, căzând din sferă în sferă, ele îmbracă învelișuri din ce în ce mai grele. Cu fiecare reîncarnare, ele capătă un nou simț trupesc, potrivit mediului pe care îl locuiesc. Energia lor vitală crește; dar pe măsură ce intră în trupuri mai greoaie, ele își pierd amintirea originii lor divine. Astfel se săvârșește căderea sufletelor care vin din Eterul divin. Mereu mai înrobite în materie, din ce în ce mai îmbătate de viață, ele se urcă asemenea unei ploii de foc, cu flori de voluptate, prin regiunile Durerii, ale Iubirii și ale Morții, până în temnița pământescă, în care tu însuși suspini, reținut de centrul de foc al pământului și în care viața divină pare un vis zadarnic”.

După Reîncarnare, două căi se deschid în fața acestor suflete, moartea sau învierea.

„Multe suflete pier în căderea lor fatală. Sufletul este copilul cerului și călătoria sa este o încercare. Dacă în iubirea sa nestăpânită pentru materie el pierde amintirea originii sale, scânteia divină care se afla în el și care ar fi putut deveni mai strălucitoare ca o stea se reîntoarce în regiunea eterată, atom fără viață, și sufletul este dezagregat într-un vârtej de elemente grosolane (...). El văzu spectre omenеști scoțând strigăte ciudate, prinse și sfâșiate de fantomele unor monștri și de animale, în mijlocul gemetelor și blestemelor (...). Acesta este, spuse Osiris, destinul sufletelor josnice și rele. Chinul lor nu se sfârșește decât o dată cu distrugerea lor, care este pierderea oricărei conștiințe”.

Din fericire mai există și o altă cale:

„Dar vezi, aburii se împrăstie, cele șapte sfere apar din nou pe firmament. Privește în partea aceea. Vezi acel roi de suflete care încearcă să urce spre regiunea lunară? Unele sunt abătute din drum spre pământ ca vârtejuri de păsări sub biciuirea furtunii. Altele ating cu puternice bătaii de aripi sfera superioară care le prinde în vârtejul ei. O dată ajunse acolo, ele își recapătă capacitatea de a vedea lucrurile divine. Dar de data aceasta ele nu se mai mulțumesc să le reflecteze prin visul unei fericiri neputincioase. Ele absorb luciditatea conștiinței luminate de durere, energia voinței dobândite în luptă. Ele devin luminoase, căci au divinul într-insele și-l răspândesc în faptele lor”.

Ne dăm seama că de-a lungul inițierilor¹, care sunt tot atâtea încercări, oamenii trec dincolo de etapele mistice care îi fac să urce și să depășească treapta spiritelor până în momentul în care nu mai trebuie să se reîncarneze. Din fericire pentru noi, câțiva aleși se întorc pe pământ ca să ne ajute să găsim drumul cel bun, ca Iisus Christos și Buddha spre exemplu, sau precum cei pe care îi numim mari inițiați, Moise, Platon, Pitagora etc.²

Pământul

În secolul trecut, o mare idee ne-a fost dezvăluită: chiar și Pământul nostru trebuie să treacă prin șapte încercări, prin șapte reîncarnări succesive înainte de a se spiritualiza. Se supune astfel și el roții evoluției planetelor. Pentru ele există un plan de evoluție de-a lungul diferitelor renașteri. Ne permitem să presupunem, văzându-i înfățișarea la sfârșitul acestui secol XX, că Pământul se află la finele unui ciclu...

¹ Vezi *A Patra Noastră Lume*.

² *Marii Inițiați*, Edouard Schuré, Ed. Lotus.

Omenirea

Și pentru omenire există un plan de evoluție care se desfășoară de-a lungul evoluției a șapte rase, pe șapte continente. Lemuria și Atlantida au precedat epoca ariană.

Trebuiau să se succedă șapte rase primordiale: prima, provenită din locuitorii de pe Lună, trăia pe „nepieritorul Pământ sfânt”. A doua, hiper-boreeană, trăia în apropierea Polului Nord. Aceste rase nu erau înzestrate cu trup și se reproduceau prin mijloace spirituale¹. A treia rasă trăia în Lemuria, teritoriu situat între deșertul Gobi și actualul Ocean Indian. A patra rasă ocupa Atlantida, teritoriu care s-a scufundat în partea orientală a Oceanului Atlantic și despre care se vorbește și astăzi. A cincea rasă, cea ariană, populează acum Pământul. Ea s-a născut în Asia septentrională și s-a răspândit apoi în sud (nordul Indiei actuale) și în vest. Ultimele două rase nu s-au născut încă.

Când își va încheia ciclul pe acest Pământ, omenirea va începe un nou ciclu pe o altă planetă. Actuala omenire trece printr-o lungă perioadă întunecată numita vârsta materialismului, perioadă de-a lungul căreia a trebuit să cerceteze materia fizică. După ce se va încheia perioada, omenirea va ieși din această „iluzie” sau „Maya” care acordă în mod preferențial atenție materiei și își va îndrepta privirea asupra lumilor noastre interioare. În prezent ne aflăm la o răspântie hotărâtoare. Adevărul începe să iasă la iveală. Materialiștii și-au făcut datoria, putem să ne începem urcușul și lumea invizibilă ni se va dezvălui.

¹ Vezi *Suferințe disprețuite*. - În pregătire la Editura Dharana

3.

„FANTASTICA” NOASTRĂ ANATOMIE

Limitat prin natura sa, înfinit în dorințe, omul este un zeu căzut care își amintește de ceruri.

Primele Meditații Poetice, Lamartine

Substanța din care sunt făcute propriile noastre corpuri subtile este o emanație a substanței planurilor studiate în capitolul precedent. Fiecare corp subtil este diferit de celelalte prin calitatea substanței din care este format, urmând ierarhia planurilor descrise. Un nivel vibrator, un nivel energetic, un nivel de conștiință: calități precise ce caracterizează pe fiecare dintre noi și de care vor depinde gradele de materialitate și de spiritualitate ale fiecăruia.

„Omul este un punct de lumină divină, ascuns în interiorul a nenumărate învelișuri, așa cum lumina este ascunsă într-o lanternă. Ea poate fi stinsă și obscură sau aprinsă și radiantă. Ea poate fi ori o lumină strălucind în fața privirilor oamenilor, ori un lucru ascuns, nimănui folositor”, scrie Alice Bailey.

Această viziune despre om poate că va fi acceptată într-o zi, întrucât știința recunoaște astăzi existența unei organizări invizibile, care face posibilă cunoașterea simultană a unor date în puncte diferite ale globului, fără să existe vreo comunicare aparentă cu ajutorul unui procedeu cunoscut. Așadar, imense câmpuri, care înconjoară Pământul, pot călători și transmite idei. Acest lucru amintește într-o oarecare măsură de „planurile” lumii și de om, așa cum îl concep teosofii.

Ne rămâne deci să luăm în considerare aceste planuri care înconjoară corpul fizic, apoi să studiem sistemul energetic omenesc, format din trei entități vibratorii: corpurile subtile, chakrele sau centrii energetici și nadi-urile sau canalele energetice.

Amintesc că, potrivit teoriei mele, corpul fizic poate fi considerat ca o entitate vibratorie (nucleu) și că fiecare dintre corpurile sale subtile este delimitat de orbitele atomului lui Niels Bohr. Să vedem în continuare cum priveau marii esoterici aceste planuri.

Substanța corpurilor

Cele șapte planuri ale noastre sunt ecourile celor șapte planuri anterior descrise... aceasta presupunând că corpurile subtile ale planetei sunt într-o stare perfectă de sănătate și lasă să circule în voie forțele destinate să pătrundă în noi. Planurile invizibilului vor experimenta, așa cum am mai spus, pe pământ, și în mod deosebit pe corpul nostru reîncarnat, în virtutea legilor pe care le-am enumerat deja, întrucât și noi ne supunem acestei ierarhii.

În vârful ierarhiei se află „planul divin de acțiune”. El informează planul „Energiei active” despre „proiectul” său. Acest plan se realizează într-un „plan al materiei”, plan supus experimentului și deci încercărilor. Experiența este trăită într-o materie în care se reflectă celelalte planuri.

„Hindusul citește această structură mai întâi pe propriul său trup, întrucât vizibilul este un semn al invizibilului, tangibilul este după chipul subtilului, iar ceea ce există «acolo» este în primul rând «aici»”.

Sufletul se reflectă în trup. Dar ele au o structură diferită, pentru că sufletul este veșnic iar trupul pieritor. Totuși, amândouă sunt unite în timpul vieții. Acest lucru permite

corpului nostru material să ajungă în anumite condiții la realitatea invizibilă cu mult înaintea morții corpului fizic. Vom vedea în continuare că astfel de cazuri sunt frecvente... dar nimeni nu vorbește despre ele.

Corpul fizic

Este cel pe care îl vedem cu toții, la noi și la ceilalți. De-a lungul secolelor el a constituit obiectul unor aprecieri diferite. Cea mai mare parte a occidentalilor îl consideră ca fiind o sinteză a persoanei și vieții lor. Ei exclud posibilitatea unor vieți anterioare, a reîncarnărilor, a aurei, deci a câmpurilor vibratorii care îl înconjoară. Astfel încât, omul modern se simte cam pierdut în lumea pe care încearcă s-o cucerească și vrea să se cunoască pe sine prin mijloace științifice, mergând până la Lună, instalând crâmpoșe de viață pe orbitele terestre, în vreme ce aceste orbite sunt reproduse în miniatură de aura sa.

Vechile civilizații nu știau nimic despre limitele spațiale și temporale pe care le-a stabilit omul modern. Pentru supraviețuitorii acestor civilizații, corpul trăiește în mod natural. Corpul individului trăiește în simbioză cu natura. Omul nu simte că există decât legat de grupul familial, de strămoșii săi, de grupul social, de spirite, de natură și toate aceste lucruri se reflectă în ritualuri binevoitoare sau răuvoitoare. Corpul nu trăiește în izolare, expus fragmentării, ci într-o unitate spontană cu el însuși, participând la tot ceea ce îl înconjoară.

„Primitivul” este capabil să comunice la distanță (prin cuvinte sau printr-un gest ritual impregnat cu energie) cu orice formă de viață, fie că este vorba de un animal sau de un om. Corpul său energetic este perfect integrat în corpul fizic; ele acționează într-o comuniune perfectă.

Fără să le fi identificat, fără să le fi pus în formule matematice, primitivul cunoaște toate energiile invizibilului pe care savanții noștri fizicieni în cuantică le descoperă după nenumărate calcule. Integrarea științei în societatea noastră a dus la modificarea datelor problemei. În timp ce, în civilizațiile arhaice, forțele fizice se uneau ca să ducă la bun sfârșit o acțiune colectivă pentru că mijloacele tehnice erau neînsemnate, introducerea mașinilor a transformat această viață a omului și a societății. Corpul a început să-și piardă din importanță în favoarea mașinii. Omul s-a izolat de forțele naturale omenești ca să fie acum atât de fragmentat în mijlocul unui sistem complex și artificial încât a devenit el însuși parte integrantă dintr-o mașină, un instrument, un mecanism care seamănă cu o unealtă de producție.

Cine spune mașină spune cifre, intelect, gestiune, profit și ceea ce decurge de aici: cadru financiar, politic și militar. Ce să mai spunem despre individul donator de organe, sau despre cel redus la o simplă structură genetică și ale cărui gene vor fi extrase pentru, așa se crede, a fi ameliorate?

Trupul este un suport format din macromolecule cărora cele mai lente vibrații le dau viață. Aceste macromolecule ne fac să comunicăm cu solul, dându-ne senzația de greutate și de prezență a obiectelor. Este bine să ne dezvoltăm trupul apelând la gimnastică, la expresia corporală, la dans sau la tehnicile de stimulare, este bine să-l îngrijim prin practicarea kineziterapiei.

Orice om trebuie să aibă grijă de corpul său fizic. La fel ca și celelalte, el este de origine divină și, în această calitate, face parte din cucerirea sinelui. Trebuie să ne îngrijim corpul fizic și să-l menținem sănătos, într-o perfectă unitate și într-o relație armonioasă atât cu propriul invizibil cât și cu cel al celorlalte ființe.

Suntem legați, în diferite feluri, de toate ființele, de toate lucrurile și cel mai bun mod de a avea grijă de noi înșine

și de cei care ne înconjoară este acela de a fi prevăzători cu sănătatea acestui corp.

India a înțeles perfect, cu mult timp înaintea noastră, cât de importantă este grija față de acest trup, receptacul al corpurilor subtile, încât l-a făcut să devină sediul evoluției spirituale, adică un templu. Ea s-a opus vreme îndelungată metodelor religioase care doreau să-l disprețuiască, să-l subjuge, să-l molesteze.

Trupul este făcut din materie, din lichide, din solide și gazoase și devine, fără vreo discontinuitate, corp electromagnetic pur și, în sfârșit, spirit.

Trupul se află în primejdie în mijlocul unei societăți moderne care îl expune radiațiilor, electricității, chimiei etc. Cum ar putea oare individul să nu fie scindat în interiorul său?

Trupul se află în primejdie și sub acțiunea unor spiritualiști pentru care corpul fizic nu este decât comutatorul care permite intrarea în contact fizic cu obiectele care îl înconjoară și nu văd nicio contraindicație majoră în neglijarea sau în suprimarea lui pentru a pătrunde în invizibil.

Corpurile subtile

Centrul de interes al spiritualiștilor vizează în mod exagerat corpurile subtile, trepte intermediare pe care trebuie să le cunoască, să le urce, să le cucerească pentru a ajunge la corpul causal, nu numai în scopul de a ajunge la starea de fericire, dar cel mai adesea pentru a poseda, uneori cu prețul sănătății, acea faimoasă *putere*.

Yoga și disciplina ei anexă, sofrologia, se folosesc de corp ca să ajungă la izvorul Ființei, trezind și cercetând diferitele lui niveluri ca pe un fel de fiziologie mistică. Este una din rarele tehnici care, împreună cu meditația, este ca-

pabilă să ne ajute să ne unim cu cosmosul. Este o știință în care laboratorul de experiențe este corpul omenesc, care servește drept „materie primă”.

Fără să practicăm yoga, putem să ne folosim fără să vrem corpul ca pe un laborator pentru experiențe, dacă avem de la natură corpuri subtile dezvoltate. Acest lucru se realizează atât de ușor, încât devine jenant, ba chiar dramatic.

Se știe de altfel, de la Einstein încoace, că energia și materia nu sunt entități distincte ci forme diferite ale aceleiași realități, iar unii indivizi trec de la o realitate la alta fără să-și dea seama.

Teosofii, inspirându-se din tradițiile orientale, identifică, așa cum am văzut, dincolo de planul materiei fizice, planuri care își repartizează succesiv niveluri de energie. Dacă planul fizic intră în contact cu cele mai joase vibrații, planurile superioare de energie formate din vibrații din ce în ce mai fine vor forma succesiv corpurile eteric, astral, mental și causal. Acest ultim nivel de conștiință scapă percepției imensei majorități a oamenilor prin înaltul său nivel de subtilitate.

Aceste corpuri diferite se întrepătrund, dar se întrepătrund în același timp și cu corpul fizic, fiecare continuând să vibreze pe propria-i frecvență. Astfel încât, clarvăzătorul trebuie să facă *mental* o alegere vibratorie înainte de a se concentra, ca să cerceteze în mod deosebit un plan dintre celelalte. Ca și la *feeling*, este necesar să faci o alegere mentală înainte de a capta vibrația pe care vrei s-o analizezi. Ne dăm deci seama de importanța concentrării, capabilă să aleagă și să actualizeze vibrația pe care dorește s-o studieze.

În *Medicina Corpului Energetic* și în cărțile următoare, am început să dezvolt ideea că poți întâlni diferiți subiecți care se nasc cu un corp fizic defectuos „îmbrăcat” de corpurile subtile. Atât examenul stării vibratorii cât și suferințele

pe care le descriu ne conduc spre această concluzie.

Simțindu-se „prost în pielea lor”, sperând să se obișnuiască cu această stare, ei participă din curiozitate, citind la întâmplare anunțurile publicitare, la terapii vibratorii oarbe, la ședințe de yoga prost înțelese, la diverse fantezii muzicale, care îi transportă într-un spațiu... de unde nu se întorc vindecați, dar unde și-au amplificat activitatea corpurilor subtile predominante și patologice, care devin din ce în ce mai prezente... și uneori, din ce în ce mai patologice, dacă nu le corectează vreun terapeut experimentat¹.

Plecați în căutarea invizibilului, și, de ce nu, și a vieților anterioare, acești pacienți se prăbușesc și se rătăcesc în planuri pe care nu le stăpânesc. Nivelul lor de evoluție și de cunoaștere - uneori chiar și al terapeutului - fiind insuficiente, ei nu se vor putea întoarce la conștiința obișnuită.

În momentele grele ale vieții, apelăm la amatori care își spun „maestri” ca să câștige bani cu niște titluri pompoase pe care și le atribuie cu ușurință. N-am primit și eu astăzi un telefon de la un „clarvăzător” care îmi propunea să-mi examineze mâinile ca să-mi explice semnificația fiecărui deget, să-mi indice care îmi sunt capacitățile și ce sens trebuie să dau vieții mele, în timp ce Agpaoa se mulțumise să-mi spună: „Îți vei găsi drumul”, fără să mă influențeze?

Aceste solicitări pot să convingă pe unele persoane, care până atunci se simțeau bine „în pielea lor”, să devină

¹ Într-o scrisoare pe care am primit-o tocmai în clipa în care scriu aceste rânduri sunt înștiințată că, sub pretextul de a trata o depresie, regresând într-o serie de vieți anterioare, o tânără femeie a aflat că a fost Irod însuși, iar soțul ei a fost o evreică cu care a avut copii, uciși în timpul masacrului pruncilor... Îi este frică să nu înnebunească și se simte din ce în ce mai rău. Tratatamentul acesta comportă riscuri. În Brazilia, așa cum am mai scris, un vindecător, medium antrenat și supravegheat, trăiește regresia în locul bolnavului, ceea ce este cu totul altceva.

subiecții unor autorități contestabile în domeniu. La un moment dat, prin sugestie, ele se pot crede dependente de astfel de personaje. Aceasta cu atât mai mult cu cât nivelul lor energetic este mai slab și cu cât nivelul lor de cunoaștere a Invizibilului este mai redus.

Victimele, așa cum bănuim, aparțin în general acelei categorii de subiecți care prezintă „sindromul lui Neptun”, descris în lucrările anterioare. Planeta Neptun, îndreptată spre ascendent sau aflată într-o poziție favorabilă în tema nașterii, coincide cu o îndepărtare a orbitelor, adică a straturilor de electroni care gravitează în jurul nucleului atomului. Totul se petrece ca și cum vibrații și informații străine s-ar infiltra cu ușurință în ochiurile aurei lor, și cu atât mai ușor cu cât nivelul lor energetic este mai slab. Din nefericire, cu foarte rare excepții, aceste noțiuni nu sunt cunoscute nici în medicina clasică, nici în practica psihiatrică.

Corpul eteric

Corpul eteric aproape corespunde ca formă și volum corpului fizic. El este arhetipul corpului fizic. Aparține planului cosmic lichid. Apa fiind corpul eteric al planetei Pământ, vindecătorii filipinezi intră în contact cu acest nivel în cursul tratamentelor, folosind bumbac îmbibat în apă înainte de a „deschide” corpul eteric¹. În ceea ce îl privește, chirurgul brazilian injectează local ser fiziologic înainte de a opera.

Corpul eteric este agentul transmițător, printre altele, al energiilor care, venind din corpul astral, se îndreaptă spre corpul fizic.

El este forma subiectivă a corpului nostru fizic, el dă

¹ Călătorii occidentali, auzind acest cuvânt, l-au aplicat imediat corpului fizic.

viață formei fizice, îi transmite influențele celorlalte corpuri ale sale și îi comunică informațiile și energiile: dorințe, activități intelectuale, intuiție, spiritualitate¹.

El este format dintr-o împletitură de fire eterice, consolidată prin linii de forță care, intersectându-se, formează, prin însușirile lor, puncte și centri de energie.

Atunci când un mare număr de linii de forță se intersectează în aceeași zonă, centrul de energie este mai important.

Când curenți mari de energie converg și se încrucișează, așa cum se întâmplă în zona capului și a coloanei vertebrale, ei formează atunci centri majori.

Corpul eteric mai este numit și aura sănătății pentru că reproduce forma corpului fizic, depășindu-l cu puțin. El își menține forma și după pierderea unui segment din corpul fizic. În *Medicina Corpului Energetic* am explicat cum, în timp ce examinam într-un spital un bolnav căruia i se amputase un membru, am desenat pe cearșaful din hârtie forma membrului, pornind de la centrul de energie luminoasă care, după părerea mea, „hrănea” membrele. Acesta a fost momentul de început al cercetărilor mele referitoare la corpul invizibil.

Relațiile dintre corpul invizibil și corpul fizic sunt uneori perturbate, de pildă în urma unui accident. Șocul poate duce la disocierea corpurilor.

Este o senzație pe care rănitul o poate simți. O pacientă, victima unui accident de mașină, dorea, în timp ce aștepta sosirea ambulanței (în pofida oricărei logici și a anturajului), să se așeze cu picioarele în sus și cu capul în jos. Câteva

¹ Ca și Alice Bailey, eu înțeleg prin „spiritual” lumea luminilor, a frumuseții, a ordinii și a talentului, despre care vorbesc cărțile sfinte, adică lumea care a fost obiectul cercetării atente a pionierilor care au pătruns în această lume neobișnuită și de unde s-au întors să ne spună ce au aflat.

săptămâni mai târziu, plângându-se că nu se simte bine și că are amețeli, am văzut că avea corpul invizibil inversat. A venit să mă vadă pentru că serviciul de neurologie, unde se trata, o găsisse perfect normală, bănuind că tulburările de care se plângea erau doar prefăcătorii, ca să fie despăgubită de serviciul de asigurări. După ce am restabilit polaritatea capcicioare, aceste stări, amețelile au dispărut...

Alte împrejurări de evidențiere a acestei separări a corpurilor: bolile grave și consecințele tratamentelor chimioterapice. După tratamentul meu, pacientul spune adesea: „Mă reintegrez... m-am întors în mine însumi”.

În cazul unei transe sau chiar al relaxării, un zgomot neașteptat poate provoca o revenire bruscă și defectuoasă a dublului în corpul fizic, provocând palpații și indispoziție.

Și invers, un zgomot brusc, ca un șoc, așa cum am văzut, poate să provoace la fel de bine o separare gravă a unui segment din corpul eteric și să inducă perturbații de lungă durată, greu de remediat. Din aceste motive, cei care mediteză caută locurile liniștite, cum ar fi mănăstirile, și singurătatea. Este bine să închidem telefonul atunci când vrem să ne destindem.

Și anestezia poate să provoace o ruptură a corpurilor. Dacă, în cea mai mare parte a cazurilor, lucrurile reintră în normal în momentul trezirii pacientului, există situații în care se instalează o perturbație, de unde și necesitatea de a proceda uneori la o readaptare și la o rearmonizare a corpurilor.

Mult mai grave sunt urmările provocate de stopurile cardiace din timpul anesteziei. Disocierea corpurilor poate fi doar parțială, urmată de diverse sechele.

Într-adevăr, corpul eteric se află, prin relațiile directe pe care le are cu corpul fizic, în raport nemijlocit cu stările de conștiință, problemă ce va fi discutată în capitolele următoare.

Corpul eteric este deosebit de sensibil la efectele alcoolului. Alcoolul are proprietatea de a-i stimula vibrațiile. Din acest motiv, în tradiția populară, i se dă un strop de alcool persoanei care a avut o emoție, ca s-o „remonteze”.

Corpul vibrator își comunică apoi vibrațiile corpului fizic, iar acesta, la rândul său, vibrează mai bine.

Persoanele cu un psihic slab își găsesc un punct de sprijin în alcool. Dar procesul este altul: nivelul lor de conștiință își schimbă orbita, se îndepărtează de planul obișnuit de conștiință și necazurile par să se estompeze. Ei „planează” fără să-și rezolve însă problemele.

Subiecții care au un corp vibrator foarte dezvoltat, dar care nu știu acest lucru, se miră uneori de senzațiile vagi pe care le resimt: corpul eteric, pe care eu îl numesc interfață sau prima orbită, constituie un înveliș fin prin care trec forțele vieții, venind din univers, ca să ajungă la corpul fizic. În acest fel este preluată orice informație care apare.

Împreună cu corpul astral și cu corpul mental, corpul eteric ar putea să apară, în anumite situații, ca o fantomă după moarte. Evident, în condiții anormale, când aceste corpuri, din diferite motive, nu se împrăstie după moarte¹.

Acest fenomen poate să survină atunci când, ca să transmită un mesaj celor vii, sufletul împrumută energie din mediul înconjurător și în special de la mediumul prezent; el își redobândește atunci forma și energia, într-un mod trecător, ceea ce îi permite să se manifeste.

Corpul astral sau emoțional

Este corpul care aparține planului dorințelor.

„El ocupă aproximativ același loc ca și corpul fizic. La ființele prea puțin evolute, contururile sunt slab trasate.

¹Vezi filmul *Ghost* (Stafia).

semănând cu o nebuloasă care se deplasează în toate direcțiile fără vreo structură sau vreo organizare. Cu cât ființa omenească este mai evoluată la nivelul senzațiilor, al tendințelor și trăsăturilor de caracter, cu atât mai precise sunt contururile corpului său emoțional. Clarvăzătorul poate să perceapă un contur precis, perfect adaptat la forma corpului fizic”.

Din cauza fenomenului de interpătrundere a corpurilor, și cum fiecare obiect fizic are un echivalent în substanța astrală, un om care se plimbă în planul astral poate să vadă unele obiecte, cum ar fi mesele, scaunele, de exemplu¹.

El ar avea astfel capacitatea de a acționa ca un vehicul care permite „călătoria astrală”. El călătorește în una din acele „dubluri” ale planului fizic unde se află ansamblul probabilităților, virtualităților, potențialelor acestuia.

Format dintr-o materie diafană superioară materiei fizice, el funcționează ca o punte între creierul fizic și cel mental. El este sediul senzațiilor noastre, al emoțiilor și al trăsăturilor noastre de caracter.

Pentru clarvăzător, corpul astral este înconjurat de o aură în culori strălucitoare, asemănătoare unui „spectru”. El vede perturbațiile provocate de emoții sub forma unor variații de culori. Visul prevestitor este rezultatul unei călătorii în lumea astrală. Tot aici îi putem întâlni pe „ghizii noștri spirituali”.

Acest corp, care se mai numește și corp emoțional, conține substanța din care este format planul emoțional: atracție și repulsie, care se exprimă în mod obișnuit prin indignare, excitație, frică, tot felul de dorințe care ne motivează

¹ Cei care au citit *A Patra Noastră Lume* știu că problema care se pune este aceea de a afla dacă eu am călătorit în lumea astrală sau dacă lumea astrală a făcut o incursiune în lumea obișnuită în momentul în care unchiul meu se afla în pragul morții.

atunci când nu suntem conduși de rațiune. Pe plan colectiv, el se manifestă prin revoluții și războaie.

Perturbațiile corpului emoțional afectează cu deosebită ușurință corpul nostru fizic. Lipsa lui de stabilitate conduce la perturbări ale sistemului vegetativ, provocând tulburări senzoriale care, repetându-se, duc la tulburări funcționale și apoi la tulburări organice.

Descoperind structura acestui plan și capacitățile lui de atracție și repulsie, am putut să înțeleg cum funcționează legile naturii (care, uneori, mă înfiorau), am putut să înțeleg că luptele care ne înconjoară din toate părțile, pornind de la interacțiunea dintre cele mai simple organisme cum sunt bacteriile și ajungând până la succesiunea stărilor de iubire și ură ale omenirii, fac parte din plan și nu încetează nicio-dată. De la cele mai elementare forme de viață, la vegetale și animale, totul este o luptă. O luptă pentru a-și păstra un loc sub soare, pentru a se hrăni, iar plantele carnivore sunt un exemplu uimitor.

Lupte există pretutindeni, inclusiv în sânul rasei umane. Jerome K. Jerome scria: „Această lume este un loc al încercărilor și omul este născut pentru suferință așa cum scânteile sunt făcute să zboare în spațiu”. Lucrul cel mai uimitor este atunci când vezi cum fiecare dintre noi crede că procedează bine atunci când ia parte la grozăvii și că în numele „Binelui” credincioșii au provocat războaie și exterminări și continuă să facă aceasta, fluturând steaguri cu numele Domnului sau cu simboluri divine. În numele „drepturilor” popoarelor sau în numele „dragostei de țară” sunt declanșate războaie sau exterminări colective. Tot în numele iubirii sunt declanșate intrigi între cupluri, familii, grupuri de oameni, între cei care s-ar crede că au fost sortiți să se iubească, să se completeze, să se ajute, având aceeași menire.

În această lume cu greu găsești iubirea (cea adevărată) și totuși, fiecare dintre noi o caută la celălalt. Ea este cel

mai adesea urmărită de interese personale inconștiente sau disimulate și de sentimentul de posesiune și de dependență. O putem confunda cu fascinația pe care o provoacă o ființă asupra altei ființe. Dacă o întreagă colectivitate tolerează o astfel de fascinație, ea poate fi folosită de utopici periculoși, capabili să conducă grupuri sau popoare spre cele mai grave excese. Aceleași evenimente se repetă mereu. Hitler și naziștii lui sunt deja de domeniul trecutului, dar am văzut cum, în prezent, se repetă crimele lor în Irak, în Iugoslavia, în Somalia, în Africa de Sud, în India etc.

Adevărata dragoste aparține ultimei lumi, cea care se află dincolo de corpul dorințelor. Cei pe care i-am văzut cel mai adesea copleșindu-te cu cuvinte de iubire, de milă, de egalitate, de generozitate etc., s-au dovedit a fi nu rareori niște ariviști care au profitat de credulitatea celor slabi și deserați.

Bunătatea dezinteresată și sinceră, adevăratul entuziasm al sufletului, acestea sunt lucrurile spre care să năzuiești. Îngăduință, iertare, simpatie, prietenie, cooperare, milă sunt în societate termenii potriviți cărora să le acorzi mai multă importanță pentru că pot fi puși imediat în aplicare. Îngăduința față de motivațiile celui alt, confesiunile reciproce, mila care prefigurează ajutorul se află la jumătatea drumului între acele sentimente extreme care sunt atracție și repulsie, iubire și ură.

Scriitorul american Ray Bradbury, autorul unor nuvele științifico-fantastice, descrie această febră a urii care pune stăpânire pe oameni și care i-a asmuțit întotdeauna pe unii contra altora. Iată un dialog între două personaje, dintre care unul, un ofițer, răspunde utopicului care a descoperit un mod de a distruge metalele din care sunt fabricate armele, pentru a instaura pacea între popoare:

„Presupunând că toate națiunile sunt dezarmate. ce se va întâmpla? Se vor bate cu pumnii. Dacă desființați armele.

armate întregi de oameni cu mânuși de box și cu sulite de oțel se vor aduna la marginea frontierelor. Dacă le luați mânușile de box, se vor bate cu mâinile goale și cu picioarele. Și dacă le tăiați picioarele, se vor scuipa unii pe alții. Și dacă le tăiați limba și le astupați gura, vor umple văzduhul de atâta ură încât muștele se vor zdrobi de pământ iar păsările vor cădea moarte pe firele de telegraf¹“.

Lucrurile acestea ne fac să ne gândim la puterea planului vibrator și la manipularea sa.

Speranța ce se născuse în mine când am fost informată despre existența unui acord referitor la proiectul de distrugere a armelor s-a spulberat, înlocuită fiind de neliniște, atunci când am aflat că C.I.A., încă din 1976, știa că fosta Uniune Sovietică studia unele metode capabile să ducă la modificarea stărilor de conștiință, prin folosirea unor unde ale căror frecvențe nu sunt percepute de urechea omenească și care sunt emise de radare transorizont. După doctorul Beck, „aceste frecvențe ajung cu precizie în zona psihoactivă a sincronizării neuronale sau a antrenării undelor cerebrale; sub efectul lor subiectul trece prin diferite stări care merg de la anxietate crescândă la o dezorientare extremă, respectiv la inconștiență”.

Prin anii 70, americanii de pe coasta de vest, care au fost obiectul experimentării acestor semnale, s-au plâns de „senzații atmosferice stranii care provocau dureri de cap, uscarea gâtului, depresii, angoase, iritări din cauza lipsei de somn²“.

Realitatea acestor experiențe mi-a fost confirmată în

¹ Pacifistul va fi ucis cu un glonț de revolver la ieșirea dintr-o tabără militară.

² *Secretele pregătirii mentale a armatei Statelor Unite*, colonel Alexander, maior Groler, Janet Morris, Ed. First.

timpul congresului de la Bâle din 1992, de către vecinul meu de la masa de conferințe (care a fost arestat pentru că a încercat să denunțe aceste lucruri). Într-adevăr, cercetătorii din armata fostei Uniuni Sovietice au fabricat un aparat capabil să producă un complex vibrator care să distrugă echilibrul energetic și psihic al colectivităților asupra cărora era îndreptat. Un nou mod de agresiune, mai grav poate decât oricare altul, întrucât el transformă omul într-un zombi.

Am văzut o secvență dintr-un film în care unei pisici i s-au dat câteva picături de lapte pe care le lipăia cu plăcere. Ca să-și arate satisfacția, se freca torcând, nu de piciorul stăpânului, ci de un instrument care semăna, mai mult sau mai puțin, cu un obuz. Ni s-a explicat atunci că acest instrument emitea un complex de lungimi de undă pozitive...sau negative. Într-adevăr, brusc, blana i s-a zbârlit și, privind înnebunită, cu o mișcare convulsivă a luat-o la fugă. Explicația: complexul de unde pozitive fusese inversat spre sensul negativ, făcând-o să înnebunească.

Se spune că același complex de lungimi de undă a fost folosit la împrăștierea mulțimilor și la transformarea persoanelor care incomodau în zombi. De altfel, le puteai întâlni, cu privirea rătăcită, în lagărele de concentrare.

Medicul care denunța acest procedeu își demonstra sinceritatea vorbelor și a amintirilor din timpul detenției prin slăbiciunea trupului, prin tenul gălbejit și prin spaima față de consecințele procedeeleor, capabile să perturbe la distanță localități întregi (și să facă inutilizabil cel mai perfecționat material militar pentru că soldatul care îl mânuiește este neputincios). Cei câțiva zombi din Haiti erau cazuri banale în comparație cu ceea ce s-ar putea întâmpla.

Ne-au fost comunicate vreodată aceste informații? Nu, pentru că exista riscul de a dovedi existența constituției noastre vibratorii.

Fabricarea armelor grele este poate materializarea ten-

dinței distructive ambientale: l-am tratat într-o zi pe fiul unui bărbat care concepute o puternică armă de luptă; el lucra în industria care exploata arma creată de tatăl său. Lucru ciudat, venise să mă vadă ca să-i explic motivul pentru care se îmbolnăvea când era în vacanță. Am văzut că aspectele conflictuale ale temei sale de naștere erau folosite în munca sa de fabricant de arme și se întorceau împotriva sa îndată ce se odihnea... Fatalitate împotriva căreia este greu de luptat.

Atunci când corpurile emoționale se adună în același loc, ele formează o entitate numită „suflet de grup” care poate deveni nimicitoare, orice ai face, dacă acești oameni în ansamblul lor au instincte distructive și criminale. Acesta este pericolul mulțimilor al căror nivel de conștiință nu mai este controlat.

Putem observa buna organizare a sufletului de grup în planul de război: dirijarea armelor nu prezintă dificultăți, în timp ce procurarea hranei, ajutorul acordat civililor și prizonierilor creează probleme.

Cum să modifici acest plan astral de care depinde corpul astral? Nu avem altă posibilitate decât să valorificăm „regiunea intermediară”, regiune tampon între faza de repulsie și faza de atracție și, uneori, declarând... război războiului, singura soluție! Anii '92 și '93, poate și următorii, demonstrează acest lucru.

Fiind siguri de existența acestui plan, trebuie să ne asigurăm o minimă auto-protecție, fără să devenim însă egoiști doar ca să ne punem la adăpost împotriva abuzurilor ce s-ar putea exercita asupra noastră sub diferite pretexte.

Dacă atracția poate să însoțească plăcerea, repulsia se află adesea la originea suferinței. Amândouă pot acționa asupra cuplurilor. Repulsia și atracția sunt cele două fețe ale unei monede, ca cei doi poli ai unui magnet. Repulsia ne leagă de ceilalți cu aceeași forță ca și atracția, întrucât ele

sunt expresia unei forțe de legătură.

Această forță de legătură poate fi sublimată în cursul atracției. Mai greu de schimbat sunt forțele urii și forțele iubirii pasionale. Și una și cealaltă ne leagă de oameni și lucruri cu firele invizibile ale unei forțe extraordinare care ne condiționează viața, pentru că ele ne leagă de lucrurile inferioare, acolo unde conștiința se sustrage raționamentelor pe care le poate exercita mentalul. Numai apelând la un nivel superior de conștiință, mentalul, este posibil să deznodăm aceste forțe ale repulsiei, care, uneori, pot fi și o forță reală de apărare.

În viața cotidiană, mai observăm că agresivitatea față de alții poate să fie și o formă de apărare împotriva propriilor slăbiciuni, a propriilor decepții, împotriva propriilor nefericiri, în timp ce autoprotecția, în mod sigur, ne-ar fi pus la adăpost de catastrofe.

A trecut vremea când ne simțeam protejați în sânul familiei, într-un sat. Individul, fiind singur, se pierde în anonimul în marele oraș. Legile sociale încearcă să remedieze cât mai mult cu putință acest lucru.

Ce poziție trebuie să adoptăm? În această situație părerea specialiștilor care au studiat problema sunt împărțite. În etapa progresului spiritual, marele guru Padmasambhava propune, în capitolul intitulat: „Etapile progresului spiritual”, următoarea soluție:

„Să fii indiferent la toate. Să acționezi ca un porc sau ca un câine care mănâncă la întâmplare ceea ce i se oferă. Să nu faci niciun efort ca să obții sau să eviți să iei ceea ce ți se oferă, bogăție sau sărăcie, laudă sau dispreț. Să nu mai faci nicio deosebire între virtute și viciu, celebritate și blamare, bine și rău. Să nu te întristezi, să nu te căiești, să nu regreți, orice ar fi, și pe de altă parte să nu te felițiți, să nu te bucuri, să nu te fâlești cu nimic.

Să privești fără emoții, cu mintea detașată, conflictul de

opinii și diferitele forme de activitate ale oamenilor. Să gândești: «Aceasta este natura lucrurilor, modul de a fi al unor individualități diferite», să privești lumea ca un om aflat pe culmea celui mai înalt munte, care vede sub el văile și crestele mai mici decât cea pe care se află el». Aceasta este ipostaza în care te afli atunci când ești înțelept și în lumea ta nu mai există dorință. Ea este situată în punctul de indiferență al planului dorințelor.

Contrar părerii înțeleptului de mai sus, Tara Michaël formulează o altă versiune a dorinței: „Dorința este primul germene al manifestării. Voința lui Unu de a se multiplica: Dumnezeu în calitatea sa de Stăpân al creației «a dorit». «Pot să fiu multiplu! Să apar născându-mă!»

Dorința prezintă în toate ființele angajate în aventura cosmică a nașterii și a renașterii urmărind împlinirea dorințelor care le pune în mișcare, ca să cunoască experiența, oricare ar fi ea. Chiar și obiectele neînsuflețite, chiar și piatra nu există în timp ca piatră decât ca urmare a dorinței de a trăi experiența «de a fi piatră». Conștiința își asumă toate formele și toate delimitările sub impulsul Dorinței¹... Înțelepciunea hindusă are mai multe puncte de vedere despre Înțelepciune..”.

Se pune întrebarea: se ajunge la starea de cumpătare prin abandonarea corpului dorințelor sau este o ripostă la starea de slăbiciune a corpului mental, incapabil să facă față greutăților?

Ce se întâmplă atunci cu dorința de a trăi? Care este rolul forței de atracție și de repulsie în această dorință de a trăi și în dorința de a muri, în sinucidere?

Cauza sinuciderii provine dintr-o ruptură brutală între diferitele vehicule, ruptură care se situează fie între corpul

¹ Tara Michaël, *Corpul subtil și corpul causal*, op. cit.

fizic și corpul astral, fie între corpul astral și corpul mental? Și când acest lucru se întâmplă, sinuciderea este programată. sau este o slăbiciune, o fugă din fața încercărilor pe care trebuie să ți le asumi?

„Și cine sunt aceia care, dezgustați de viață, s-au sinucis? Nu sunt mai ales acei oameni dăruți cumpătării? Fără să mai vorbim aici despre oameni ca Diogene. Xenocrate, Caton, Cassius, Brutus. Chiron care ar fi putut să fie nemuritor n-a preferat el moartea? Vedeți deci ce s-ar întâmpla dacă toți oamenii ar fi cumpătați. În curând pământul ar fi pustiu și ar fi nevoie de un nou Prometeu ca să modeleze un nou om. Dar eu știu să alin suferințele în mii de feluri. Împart muritorilor când ignoranță și nesăbuiță, când dulcea speranță a unui destin mai blând sau aștern sub pașii lor trandafirii vremelnici ai voluptății. Încântați de binefacerile mele, ei se despart de viață plini de regrete, chiar și atunci când Parcele le-au depănat ghemul și viața li s-a terminat; departe de ei gândul celui mai mic dezgust pentru această viață. Ei îi păstrează o dragoste care crește din aceleași motive care ar trebui să-i facă s-o părăsească¹. Johann Eckhart oferă o versiune a detașării, foarte aproape de religiozitate, plină încă de dorință:

„Al doilea motiv pentru care pun această detașare mai presus de iubire este acela că, dacă iubirea mă face să îndur totul pentru Dumnezeu, detașarea mă face să nu mai fiu receptiv decât față de Dumnezeu, or acesta este supremul, întrucât în suferință omul își mai îndreaptă privirea spre ființa pentru care suferă, prin Divin dimpotrivă, el este liber și golit de orice făptură, în așa măsură încât omul detașat nu mai este receptiv decât față de Dumnezeu. Detașarea este atât de aproape de neantul absolut încât nu mai există nimic, oricât

¹ Erasmus, *Elogiul nebuniei*.

de mic ar fi, care să-și găsească loc în el. în afară de Dumnezeu..”.

Oricare ar fi modul ei de manifestare, forța dorințelor este determinantă în procesele vitale, ea face să se nască voința, adevărata forță motrice, care depinde de starea de sănătate a celorlalte corpuri, eteric și fizic, care vor permite înfăptuirea acțiunii. Dar corpurile superioare sunt acelea care au un efect determinant asupra calității acțiunii înfăptuite.

Toate aceste probleme au o mare importanță în măsura în care un terapeut este capabil să identifice diferitele corpuri și să acționeze asupra lor, ca să-și ajute pacienții.

Medicina ar fi atunci diferită, ea n-ar mai fi doar o medicină a corpului fizic și a celui „moral” în sens larg, ci o medicină a tuturor corpurilor, idee pe care am încercat s-o evidențiez în *Medic de Trei Corpuri* și în cărțile următoare.

Desigur, dorința poate să devină excesivă și să se transforme în pasiune, chiar în pasiune excesivă, și atunci nu mai poate fi stăpânită de mental. În *Elogiul nebuniei*, Erasmus scria:

„În primul rând este limpede că toate pasiunile anormale se datorează nebuniei, întrucât diferența care există între un nebun și un înțelept este aceea că primul ascultă de pasiunile sale, al doilea de rațiune. Din acest motiv stoicii au interzis înțeleptului toate pasiunile, considerându-le tot atâtea boli. Și totuși, pasiunile sunt călăuzele celor care se avântă pe acest drum al înțelepciunii; ele îi îndeamnă să-și îndeplinească toate îndatoririle de virtute, le inspiră gândul și dorința de a înfăptui ceea ce este bine. În zadar spune Seneca, alt stoic exagerat, că înțeleptul nu trebuie să aibă nicio pasiune. Un astfel de înțelept nu ar mai fi om, ar fi un fel de zeu, sau mai degrabă o ființă ireală care n-a existat niciodată și nu va exista vreodată; sau, în sfârșit, ca să mă exprim mai limpede, ar fi un idol stupid, lipsit de orice sentiment omnesc; și la fel de nesimțitor ca cea mai dură marmură”.

Corpul mental

Se înțelege că un astfel de înțelept s-ar supune în totalitate voinței corpului următor, corpul mental. Erasmus îl descrie astfel:

„Cum să nu-l detești ca pe un monstru îngrozitor, cum să nu-l eviți ca pe o fantomă hidoasă, pe un astfel de om, dacă o astfel de ființă ar fi posibil să existe vreodată? Nesimțitor față de legile naturii, sentimentele de duioșie, de milă, de caritate nu au nicio influență asupra inimii sale, ca și cum ar fi plămădit din cea mai dură stâncă. Nimic nu-i scapă, nimic nu-l amăgește; privirea sa este la fel de pătrunzătoare precum cea a unui tigru; el cercetează și cântărește cele mai mici amănunte. Fără îngăduință față de semenii săi, el nu este mulțumit decât de el însuși (...). Acesta este animalul pe care stoicii îl privesc ca pe un model de perfecțiune și de înțelepciune”.

Nu există o altă descriere mai bună a efectelor unui corp mental predominant cum este cea de mai sus. Aici sunt schițate inconvenientele unui raționalism îngust.

La „Mama” și la Satprem, mentalul este disprețuit cu umor, sau mai degrabă este disprețuit modul în care se servește de el ființa omenească. Citind *Materialismul divin* de Satprem, am extras câteva remarci judicioase:

„Mentalul inventează adevărul și pe sora lui, minciuna... Mentalul este făcătorul de minuni; Natura nu are nevoie de filosofie și de evanghelii: ea are nevoie de progres. Să înainteze, atât... Mentalul este idolatru. Un veșnic idolatru: faraonii, totemurile, penicilina, ecuațiile de gradul șapte... Mentalul reprezintă puterea. Natura nu are puteri: ea este pur și simplu ceea ce este.

Dacă ceva o deranjează, ea provoacă pur și simplu un cutremur de pământ. Noi am împrumutat totul de la ea, nu

există nimic original făcut de om în pofida miilor de descoperiri... Mentalul copiază. Este chiar un perfect falsificator... Natura este acțiune - cunoaștere automată, ca păsările migratoare care zboară direct spre Siberia. Noi avem hărți și goniometre: o îmbunătățire poate. Mentalul este veșnicul ameliorator; el a schimbat atât de mult Natura încât ea nu mai știe unde îi este capul. Doar dacă nu cumva mai provoacă vreun cutremur ca să-i zgâlțâie pe toți acești pigmei amelioratori”.

„Dar noi avem un suflet și un spirit. Vai! Fiindcă mentalul știe să atragă sufletul și spiritul atunci când îi convine - ca să împingă neobrăzarea până la cer... Natura nu are spirit: ea există. În definitiv, poate că ea este spiritul, pentru că spiritul este ceea ce există. Omul nu este și nu înțelege și nu poate pentru că nu este ceea ce este cu adevărat”¹.

„De fapt, dificultatea constă în faptul că noi nu am explorat cu adevărat mentalul. Am cultivat, sau mai curând am scormonit un anume strat intermediar al mentalului care începe să devină stânjenitor, contorsionându-se în toate sensurile... și aceasta numim noi «cultură», ca acel faimos împărat căruia nimeni nu îndrăznea să-i spună că este gol, ca acel strălucitor trapezist care execută salturi sub lumina... acetilenei. Dar deasupra și dedesubtul lui mai există și alte straturi”.

Deasupra, de unde vin „inspirațiile”, se află sursele pure și universale ale mentalului; dedesubt, alte straturi care reprezintă... ceea ce Sri Aurobindo va numi „mentalul corporal” și ceea ce Mama va numi „mentalul celular”...

„Ca să ajungi pe pământ și ca să te reîncarnezi, trebuie să parcurgi întreaga curbă descendentă, apoi, după ce ai tră-

¹ Satprem, *Le Matérialisme divin (Materialismul divin)*, Robert Laffont, 1977

it experiența lumii materiale, să urci - aceasta este anevoioasa poveste evolutivă a înălțării noastre. Dar, duși de vechiul nostru elan, rămânem la un nivel ciuntit, la un mental intermediar, care deapănă imperturbabil vechiul său ghem, care se sucește și se răsucesce în toate sensurile, lovește și cântă la aceleași vechi țimbale, își potrivește arcușul pe idei depășite, pentru că nu există ceva mai învechit ca ideile; își înveșmântează fragilitatea în cuvinte sonore care se lovesc de propriii pereți. Acesta este mentalul claustrat. El răspândește pretutindeni propriul său ecou”, În *Inițiatul lumii noi*, autorul îl definește astfel:

„Pe ce fel de pământ crește buruiana pe care o numim convenționalism? Pe cel al lenei mentale și al spaimei față de judecata celuilalt? Pe cel al vanității care te face sensibil la aceste aprecieri... și pe acea idee greșită că tot ceea ce gândește majoritatea trebuie să fie adevărat”.

Cei care s-au lovit, oricât de puțin, de aceste construcții mentale, așa cum mi s-a întâmplat mie, le identifică, le recunosc în contactele umane. Sunt ca niște adevărate fortărețe. Uneori, când mă reîntâlnesc cu vechi prieteni din lumea medicală care nu au evoluat, atunci când le vorbesc despre concepțiile mele actuale, privirea lor devine neliniștită, tulburată, ca și când cuvintele mele s-ar lovi efectiv de niște ziduri groase într-un spațiu închis și-i aduce la un nivel de totală lipsă de înțelegere. Rămân dezorientați, percepându-și intuitiv claustrarea pe care și-o exprimă prin privire.

De aici rezultă mai multe atitudini: sau se instalează o tăcere mormântală, sau conversația este abătută spre un alt subiect, sau mi se spune în față, foarte limpede, că educația occidentală nu recunoaște aceste lucruri. Fără nicio curiozitate. Punct. Ca să deschizi anumite uși trebuie să faci prea mult zgomot. „În comparație cu barajul mental de o grosime himalaiană, Materia este ca o adiere ușoară”.

Noi înșine, în viața cotidiană, în lucrurile banale ale

vieții, desfășurăm uneori vechiul ghem, din lene sau din neputința de a schimba mecanismul. „Și mereu această ultimă deșertăciune de a dori să închizi în cușcă, în această enormă construcție mentală omenească, orice imagine, orice ritm, orice sclipire care să nu fie imediat devorată, anulată de mulțimea de idei, înecată și redusă la neputință în strălucitoarele opacități ale mentalului”.

Din acest motiv, plecând de la realitatea trăită, îmi susțin cercetările și părerile bazându-mă pe cazuri clinice, pe fenomene trăite, pe un corp-subiect de experiență. Atitudine pe care spiritele „prinse în capcană” ar putea să mi-o reproșeze.

Să examinăm, așa cum se cuvine, mentalul, cu respect, fiindcă el este vehiculul intelectului, al memoriei și al imaginației. Corpul mental, numit „spirit” în esoterism, are capacitatea, la un individ foarte evoluat, să funcționeze, sustrăgându-se legilor constrângătoare ale densității, și să se deplaseze în universul planului mental, având astfel acces la memoria lumii, la hermeneutica simbolurilor și a arhetipurilor. Este un alter ego, reflectarea sinelui cuprins în corpul care îi este superior, adică în corpul causal.

Pe plan mental, orice gând este creator, dând naștere și multor fenomene emoționale, dar și fenomenelor obiective, adică fizice.

Planul mental este planul în care funcționează telepatia, care permite ideilor să traverseze lumea în mai puțin de o clipă. Astfel, unele persoane, în clipa morții, pot să apară rudelor, de la distanță.

Este planul celei de-a patra dimensiuni de unde putem vedea pretutindeni și în același timp.

În acest plan, gândirea concretă capătă în mod natural forma obiectelor la care ne gândim, acest fapt explicând capacitatea pe care o au unele persoane de a produce „materializări”, dacă lasă gândul să coboare în materie, fenomene

descrise în *A Patra Noastră Lume*.

Jeanne Laval scria: „Ființa poartă în ea însăși întreaga sa viață”. „Amintește-ți că gândurile devin celule, celulele organe, organele un trup, trupul o închisoare, o ocnă, o durere, o lacrimă”. „Ființa se cucerește pe ea însăși! ea își construiește coconul, își țese pânza, își creează evenimentele, la început în mod subiectiv, în forma sa fluidă, apoi organic, în forma sa materială: evenimente care se produc apoi la timpul hotărât”.

Cel mai dens strat al acestui plan conține deci gândurile noastre materiale, care aparțin lumii obișnuite.

Cele mai fine straturi sunt folosite de Inteligența cosmică pentru planificarea celor mai elevate arhetipuri și a activităților universului, lumea explorată de Jung.

Nivelul celei mai abstracte gândiri ia forma figurilor geometrice.

Trebuie să amintim (deoarece corpul mental este vehiculul pe care îl folosește planul superior, sinele, pentru a fi creativ în viața de pe pământ) interesul nostru de a folosi gândirea pozitivă, întrucât mentalul are putere asupra planului astral, planului eteric și planului fizic. De aici provine riscul dezorganizărilor provocate de gândurile negative pe plan emoțional și a căror ripostă este reflectată în planul individual prin bolile fizice și în planul colectiv prin conflicte.

Ne dăm astfel seama de importanța alegerii conducătorilor de state, a onestității lor morale și politice, a planului lor de educare a maselor pentru a schimba lumea.

Formele-gânduri nu se supun legilor spațiului fizic. Dar legile timpului își păstrează aici o anumită omogenitate asemănătoare timpului real. Corpul mental are deci o putere absolută asupra existenței cotidiene.

Un corp mental nu poate influența alt corp mental decât dacă există în el o formă-gând capabilă să intre în rezonanță cu forma-gând emisă. Protecția psihică față de celălalt con-

stă deci în a nu te lăsa invadat de o idee pe care altcineva vrea să ți-o impună, de a nu-i da posibilitatea să pătrundă în mintea ta. Practica gândirii pozitive este de asemenea o bună terapie. Vom vedea totuși în continuare că există uneori tulburări de lateralitate care contrazic interesul pentru acest studiu.

Aceste diferite niveluri de evoluție nu sunt înglobate de conștiință decât prin experiențele trăite de-a lungul reîncarnărilor. Să evoluezi înseamnă să pătimești și să învingi greutățile vieții. Înseamnă să te cunoști mai bine cu ajutorul experiențelor pe care ți le impun boala și moartea în timpul coborârii în sfera vieții.

Consecința este o mai bună cunoaștere a legilor cosmice și a structurii Cosmosului. Aceasta cu scopul de a ne ușura călătoria, ascensiunea în timpul părăsirii corpului fizic, pentru că într-o bună zi: „omul trebuie să ia atitudine din afara lui, să observe de acolo de sus vehiculele personalității sale, să le considere ca pe niște instrumente temporare, modelate în folosul său, pe care apoi le aruncă, așa cum arunci o unealtă stricată după ce a servit scopului pentru care a fost făcută”. (A. E. Powel)

Descrierea pe care Satprem o face mentalului Mamei ne lasă să descoperim capacitățile unui mental deschis oricăror posibilități, care știe să se servească de ele și să nu transforme această deschidere într-o stare patologică sau obsesivă: deschizând larg ușile mentalului său „ea a cercetat cu naturalețe naturalul (pe care noi îl numim supranatural, în timp ce lucrurile stau invers) înainte de a ajunge la artificial, acest strat explicativ din afară pe care noi îl luăm drept univers solid, adică solid din punct de vedere mental. Ea a găsit modul de a comunica cu plantele, cu animalele, a găsit undele colorate, vibrațiile creatoare, Sunetul cerului, marile note albastre care produc muzica. (...) Ea cunoștea planurile conștiinței, ieșea din corpul ei, se plimba pretutindeni. Se

simțea în largul ei și în matematicile superioare - acolo. lucru curios, acest exercițiu superior mental i se părea mai firesc decât orice altceva; poate pentru că ecuațiile tind spre Simplu; Einstein era un mare simplificator care tindea să exprime matematic unitatea universului care se află în spațele imensului vâl al aparențelor complicate”.

Dar o ușă deschisă trebuie să se închidă, însă subiecții care își descoperă această capacitate, mirați și subjuogați, au tendința s-o folosească fără rezerve, pierzându-și simțul măsurii.

Ce să crezi despre mental și despre raporturile lui cu creierul? În esoterism, creierul este considerat mai curând comutatorul unui aparat telefonic decât un organ al gândirii, în timp ce pentru raționaliști el este cel mai important instrument. Vom dezbate mai amănunțit această problemă în capitolele următoare.

Corpul causal

Putem să deosebim cu ușurință corpul causal de corpurile precedente, ale cărui vibrații formează personalitatea: „Personalitățile au fost comparate cu frunzele unui copac: ele își extrag substanțele din exterior, le transformă în esențe utile și le proiectează sub formă de sevă în copacul care se hrănește cu ea. Apoi, după ce a trecut vremea lor, se veștelesc și cad, pentru ca să fie înlocuite, în primăvara următoare, de frunze noi”. (A. E. Powel)

În ceea ce privește corpul causal, el reprezintă etapa capitală a evoluției umane. În timp ce corpurile eteric, astral și mental nu există decât pe parcursul unei singure reîncarnări, fiind muritoare, corpul causal rămâne pe parcursul întregii evoluții a omului, în toate reîncarnările. El este receptaculul tuturor experiențelor trăite în cursul vieților succesive.

ve. El aparține lumii arhetipurilor. Putem să-l considerăm ca fiind vehiculul Eului, iar Eul este permanent. El „stocchează” germenii calităților ce vor fi menținute în următoarea reîncarnare. La timpul potrivit el este cel care se reîncarnează.

Corpul causal este cea mai elevată dimensiune a corpului psihic; este nu numai corpul imaginației creatoare, ci și al supraviețuirii. El este adevăratul ego omenesc. Coborârea lui în lumea fizică și scurtele sale existențe muritoare au fost comparate cu plonjonul pescărușului care pescuiește în apa mării.

În timp ce conștiința corpului mental se interesa și încerca să-și explice, aplecându-se asupra detaliilor, conștiința corpului causal este legată de esența ideii pe care o face să se miște în bloc, așa cum miști piesele pe o tablă de șah. Nu mai este vorba acum despre emoții, idei, concepții, este vorba despre principiul care va comanda orice realizare pe plan fizic¹. În timp ce corpul mental rămâne într-o oarecare măsură fixat pe imaginile mentale furnizate de simțuri și nu judecă decât în funcție de obiectele concrete, ego-ul, folosindu-se de conștiința causală, este apt să deosebească mai multe obiecte, să le analizeze diferențele, începând să le grupeze în funcție de anumite caracteristici. El știe să vadă legătura care există între ele și se sprijină pe idei mai generale.

El știe să recunoască identitatea în diversitate și unicitatea ascunsă în pluralitate. Observăm astfel că manifestarea omului pe plan mental, astral, eteric și fizic depinde în cele din urmă de nivelul de creștere și de dezvoltare al „celui căruia nu-i bate niciodată ceasul”, corpul causal.

Când gândirea omenească se naște în planul causal, ea

¹ Nu ne putem împiedica să nu ne gândim la „câmpurile morfogenetice”
Vezi *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, a doua parte a lucrării.

este infinit mai fină, mai pătrunzătoare și mai eficientă decât cea care se naște la nivelul mental.

Este stadiul în care „intuiția causală” recunoaște ceea ce se află în interiorul ei, în vreme ce intuiția intelectuală nu recunoaște decât ceea ce se află în afara ei.

Aceste mișcări interne pot fi uneori resimțite. Sunt lucruri trăite de mediumurile evolute care le percep.

Ca să ajungi la planul corpului causal și să-ți trăiești viețile anterioare, conștient sau intuitiv, am înțeles că este absolut necesar ca să fie dezvoltată conștiința acestui corp. Fapt ce presupune o stare inițiativă avansată și care incriminează un anumit număr de terapeuți.

Pentru ca tehnica să fie plauzibilă, este necesar ca subiectul să-și fi dezvoltat conștiința acestui corp înainte de a ajunge la el, sau, cel puțin, ca terapeutul să fi atins acest plan și să poată pătrunde în intimitatea corpului causal al „celuilalt”.

Este adevărat că prea puțini terapeuți își pot permite acest lucru. Vă reamintesc că în Brazilia există mediumuri - vindecători, foarte talentați, foarte antrenați, care trăiesc într-o lume în care „spiritul” este recunoscut, respectat, șlefuit din copilărie - care fac acest lucru. Cel mai adesea ele comunică cu pacientul și trăiesc ele însele întoarcerea în trecut. Am avut și eu această experiență și m-am convins de capacitățile unei femei-medium... care era doctorița Elieser Mendes¹, medic de renume, ceea ce nu-i puțin lucru. Toate acestea fiind povestite în *A Patra Noastră Lume*, nu voi mai reveni asupra lor.

Mi s-a întâmplat totuși să întâlnesc câteva persoane care mi-au spus că și-au revăzut spontan viețile anterioare în cursul unui șoc psihologic.

Unii astrologi cred că viețile anterioare pot fi aflate prin

¹. *A Patra Noastră Lume*, în pregătire la Editura Dharana.

întocmirea horoscopului.

Dacă privim lucrurile din punctul de vedere al unui fizician, putem afirma că așa-numitul efect EPR, după cum susține Olivier Costa de Beauregard, scoate în evidență o conexiune capabilă să existe între două particule, care par să-și cunoască reciproc poziția. Dar există fără îndoială și legi capabile să limiteze această comunicabilitate.

În altă ordine de idei, în prezent se pune un mare accent asupra recunoașterii Eului și non-Eului în fenomenele alergice, eu însămi insistând asupra acestui fapt, în alergiile alimentare¹ și în toate bolile autoimune.

Este interesant de constatat că acești termeni Eul și non-Eul pătrund în prezent în cercurile științifice, chiar dacă nu sunt utilizați în sensul spiritual al cuvântului.

Dacă perturbația inițială este localizată în corpul causal, atunci se explică gravitatea bolii și rezistența la tratamentele făcute.

Putem presupune că un anumit număr de tulburări greu de identificat provin dintr-o transmitere defectuoasă a intențiilor corpului causal spre corpul fizic. Poate că aici se află originea așa-numitelor boli genetice, ADN-ul nefiind decât un receptor al cauzei inițiale.

Aceste noțiuni ridică problema a ceea ce numim boală mentală, care poate surveni cu ocazia unei schimbări, mai mult sau mai puțin prelungite, a planului obișnuit de conștiință al ființei omenești, adică în momentul crizei inițiatice.

Este grav momentul în care conștiința trece de la starea obișnuită la o stare neobișnuită, clipa în care omul se apropie de principiul său de eternitate. Riscăm să luăm drept patologie psihică un transfer al conștiinței spre un plan superior.

Este nevoie, ca să spunem așa, de o sănătate solidă,

¹ Vezi *Suferințe disprețuite*, op. cit.

pentru depășirea acestei dificultăți căci, după cum se e primă într-un limbaj termodinamic Hubert Reeves: „În univers, de fiecare dată când apare un nou nivel de organiza fotonii transportă cu ei entropia ce trebuie plătită pentru această fază de organizare”.

Dacă receptorul, cu alte cuvinte corpul fizic, adaugă aceste perturbații electromagnetice și tulburări digestive c torate unor greșeli de alimentație sau unei intoxicații (origine tabagică, alcoolică sau în urma poluării mediulu atunci sistemul neurovegetativ dar și calitatea celulelor c rebrale vor fi afectate. Subiectul se va da de ceasul mor Adesea, salvarea va consta, în afara unei reordonări energetice, într-o igienă alimentară sau o dezintoxicare tabagică. Pentru a realiza aceste lucruri este nevoie de un efort considerabil. Acesta este prețul pe care îl plătim aici, pe pământ ca să ajungem la o evoluție personală.

Dacă se va ține seama de aceste planuri evolutive c că psihiatria va trebui reînnoită total.

De fapt, corpul causal nu este decât relativ nemurit. Există un punct în care omul, terminându-și evoluția normală omenească, va începe o nouă evoluție umană superioară. Într-o bună zi, când își va da seama de existența acestui corp causal, ființa umană îl va pierde după ce el suși va fi trăit și evoluat.

Fiindcă într-o zi acest corp va avea un sfârșit, înseamnă că a avut și un început: el se naște dintr-o *conștiință* ultimă care folosește corpul causal. După cum corpul causal se servește de corpurile inferioare, cele ale personalității, ca să realizeze planurile și să-și organizeze materia. Aceste cruri ne trimit bineînțeles la studiul monadei (sau spiritul la corpurile zeității, amintite în capitolul precedent. După depășim încercările acestei vieți, cum să ne imaginăm punerile următoarei vieți? Cine ne conduce destinul?

Și destinul?

În legătură cu planul vieții, Platon scria în *Republica*: „Fiecare este răspunzător de alegerea sa, Dumnezeu este nevinovat (...) Sufletele sunt călăuzite de obiceiurile dobândite în viețile anterioare”.

El ne povestește mitul lui Er, Pamfalianul. Mitul ne invită la o călătorie în lumea de dincolo. Aici întâlnim personajul numit Necesitate: pe genunchii ei se învârteste fuiorul destinului, în timp ce fiicele Necesității așează în fața sufletelor cărora le-a venit vremea să se reîncarneze modele de viață, de destine personale. Una dintre fiicele Necesității le avertizează: „Suflete efemere, veți începe o nouă viață, renăscându-vă muritori. Nu vă va trage la sorți vreun geniu, ci voi înșivă vă veți alege geniul¹. Fie ca primul desemnat de ursită să-și aleagă cel dintâi viața de care va fi legat prin necesitate. Virtutea nu are stăpân, fiecare dintre voi, după cum o respectă sau o disprețuiește, va avea mai multă sau mai puțină”. Atunci sufletele și-au ales ursita.

Cel care s-a reîncarnat a uitat acest episod: „Fiecare om, venind în această lume, are o misiune pe care adesea el însuși n-o cunoaște și spre care totul îl îndeamnă s-o îndeplinească, dându-i iluzia libertății”.

Dacă ar fi să cred aceste texte, libertate ar exista, dar numai înainte de reîncarnare. O dată venit în această lume, liberul arbitru nu apare decât în micile evenimente cotidiene, în modul în care îți asumi dificultățile, în vreme ce liniile importante ale destinului sunt deja trasate.

¹ Geniu - la antici, divinitate care supraveghea viața fiecărui om. Erau genii bune și genii rele. (n. trad.)

Partea a treia

1.

CHAKRELE PATOLOGICE

După acest amplu tur de orizont care ne-a permis să asimilăm un nou vocabular și să întrezărim locul ființei omenești în lume, să ne întoarcem la studiul chakrelor și la noile anomalii pe care le-am observat.

La întoarcerea mea din Statele Unite, toate cunoștințele mele se reduceau la capacitatea pe care o aveau chakrele de a se desprinde de prima orbită sau planul eteric și de a se învârti în sens invers. Toate acestea fiind sau nu însoțite de o cădere a energiei orbitelor „atomului”. Cum să studiez chakrele altfel decât examinându-le localizarea, starea în cursul diferitelor patologii întâlnite în timpul consultațiilor? Voi găsi oare aceleași perturbații la pacienții mei?

Îi voi consulta după tehnica descrisă în lucrările mele precedente, adăugând examenul chakrelor. Mai rămânea deci să mi se confirme observațiile personale și, poate, să descopăr noi patologii.

Iată câteva observații care ilustrează patologiiile și modul lor de manifestare. Insist asupra faptului că perturbația uneia sau mai multor chakre nu explică întotdeauna boala vibratorie sau organică. Precizare utilă! După apariția cărții *Suferințe disprețuite* unii au crezut că orice patologie provenea dintr-o incompatibilitate între vibrațiile alimentelor și vibrațiile pacientului, sau se reducea doar la acest fapt. Lucru adevărat în unele cazuri, dar alți factori sunt prioritari. Acum mi-e teamă să nu se spună că toată patologia se poate rezuma la cea a chakrelor, lucru complet fals. Totuși perturbația chakrelor poate determina fie tulburări greu de apreciat, fie *ireversibilitatea* unei stări patologice, deși cele-

alte componente sunt corectate. Citind primul capitol, ați observat acest lucru la propria mea persoană.

Suntem ființe complexe și în general un ansamblu de erori provoacă boala. Pacientul, ca și terapeutul, trebuie să reducă numărul de factori, chiar dacă avem impresia că fiecare factor are un rol lipsit de importanță.

Cazurile pe care le voi expune vor fi însoțite de o schiță, care va reda într-un mod extrem de simplificat perturbația întâlnită. Nu voi arăta perturbațiile decât pe partea anterioară a corpului. Dar trebuie să știți că *chakrele sunt examinate pe cele două părți ale corpului* și că, o chakră normală pe partea anterioară a corpului poate să ascundă o chakră patologică pe partea posterioară. Nivelurile energetice ale orbitelor vor fi indicate dacă va fi cazul, dar, din rațiuni livrești vor fi reprezentate doar trei orbite în loc de șapte.

Voi reda, în parte sau în totalitate, câteva scrisori dintre cele mai semnificative. Ele vor demonstra că nu este vorba despre o teorie personală care se traduce prin câteva scheme imaginare, ci dimpotrivă, ele exprimă drame intime, care rămân neobservate și de anturaj și de medici, indetectabile la cele mai performante examene de laborator.

Este dureros pentru mine să citesc cu regularitate scrisori în care sunt descrise toate aceste tulburări, care nu sunt reținute de corpul medical, fără să-i pot ajuta în vreun fel pe acești oameni suferinzi. Dar pe măsură ce ideile mele se vor răspândi, în ciuda tăcerii impuse de mass media, numărul bioenergeticienilor care acordă atenție scrierilor mele va fi în continuă creștere. Un bioenergetician care cunoaște acupunctura și auriculomedicina ar trebui să fie în stare, după lectura atentă a cărților mele, să găsească și să trateze aceste perturbații. Foarte des mi se cer informații care sunt deja menționate într-o lucrare care a fost însă citită în grabă.

Creșterea numărului de bioenergienți nu va aduce prejudicii corpului medical oficial, care se află în fața altui

tip de solicitări.

Am ezitat îndelung înainte de a introduce aici câteva horoscoape cu bolile chakrelor, temându-mă ca în acest fel să nu-i îndepărtez pe cei care disprețuiesc astrologia, rezervându-mi dreptul de a scrie într-o zi o lucrare despre experiența mea în acest domeniu. M-am temut de asemenea ca astrologii amatori să nu diagnosticheze oriunde o boală a chakrelor. Totuși, mi-am asumat riscul de a publica trei teme pe care astrologii vor putea să le interpreteze.

Perturbațiile chakrei Muladhara

Perturbațiile acestei chakre, situată la nivelul cel mai de jos, coincid deseori cu o ruptură a Corpului Energetic la nivelul regiunii pubisului. Cei care au citit *Medicina Corpului Energetic* sunt familiarizați cu acest limbaj. Capul și trupul pe de o parte, membrele inferioare pe de altă parte, vibrează în ritmuri diferite. Această chakră, atunci când este patologică, în loc să se exprime printr-o linie verticală, în continuarea coloanei vertebrale, are tendința de a deveni perpendiculară pe corp (fig. 1 la și 1 la'). De aici provin greșelile de reprezentare întâlnite în mod obișnuit.

Ea are trei moduri de exprimare:

1. Senzația că ți se taie picioarele, epuizare totală: „Sufăr de o oboseală vecină cu epuizarea. În fiecare dimineață, orice oră ar fi, mă trezesc parcă dintr-o anestezie generală; în general dorm bine dar nu recuperez. Trebuie să fac eforturi mari ca să mă ridic. Am o singură dorință: să stau culcată. Ies rar, primesc puține vizite, îmi petrec vacanțele într-un șezlong și nu am nici patruzeci de ani! Nici vitaminele, nici oligoelementele, nici homeopatia, nici cristalografia chakrelor, nici antena Lecher etc, nu mi-au fost de vreun ajutor...”

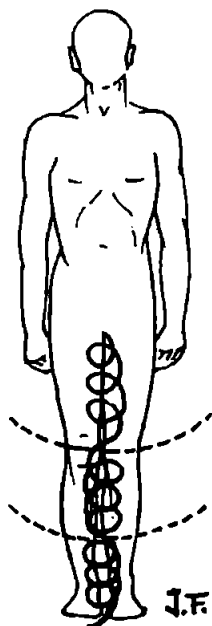

Fig. 11a: Poziția normală a chakrei Muladhara

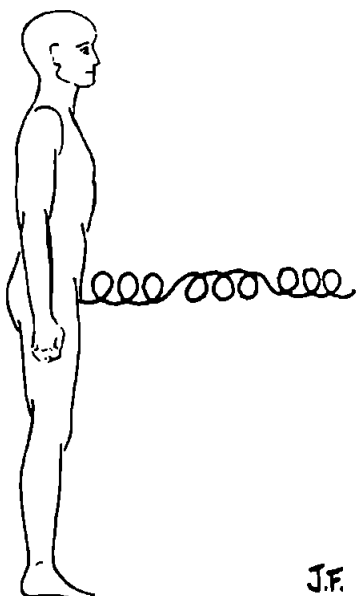

Fig. 11a': Chakra Muladhara patologică

Prima reglare, în poziție culcat, la această persoană, antrenează senzația unor vibrații care îi parcurg întregul corp, în așa măsură încât i se pare că se cutremură masa. Somnul, care se va instala curând, va dura douăzeci de ore neîntrerupt. A doua zi trebuie să fac o reglare în poziție verticală, pentru că chakra, în această poziție, nu s-a supus reglării din poziția culcat¹. Va trebui să insist înainte ca chakra să rămână în locul ei.

¹ Perturbațiile corpului energetic în funcție de poziție sunt descrise în lucrările mele precedente.

Observ de asemenea intervenția ei, în asociere cu chakra imediat superioară în:

2. Tulburări de sexualitate: impotență, frigiditate, sterilitate.

3. Cistite ireductibile, boli ale vezicii, diferite boli ale prostatei.

Perturbațiile chakrei Svadhisthana

Situată între Muladhara și ombilic, ea poate fi expresia unui metabolism deficitar în raport cu asimilarea. Cel mai adesea este asociată cu tulburările meridianului triplului încălzitor sau cu cele ale intestinului gros.

În bolile de origine colonică, ea poate fi deplasată lateral spre una din regiunile colonului, sau chiar să urce până la ombilic, desemnând atunci tulburări ale colonului transvers și poate uneori ale intestinului subțire. Evident, întrebările puse bolnavului, examenul local prin palpate subtilă și starea meridianelor corespunzătoare ne vor oferi cheia acestei anomalii (fig. 11b).

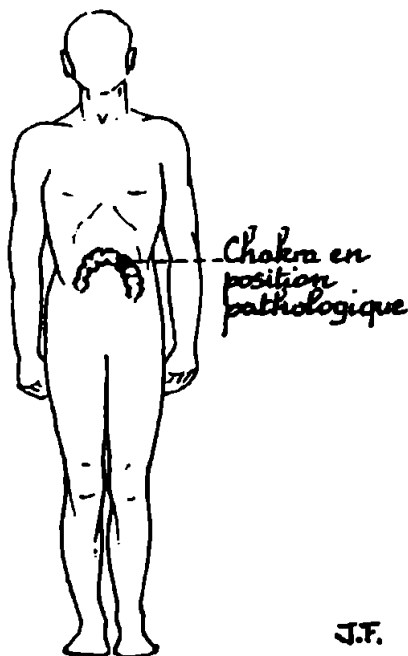

Fig. 11b: Chakra se poate insera într-un punct oarecare al colonului în loc să-și mențină poziția mediană.

Ne dăm seama că variațiile de poziție găsite în literatura de specialitate sunt în legătură cu tulburările patologice care nu au fost diferențiate de fiziologie. Ea se mai poate manifesta:

- în timpul ciclului dureros, infecțiilor vaginale etc.
- în prezența tulburărilor ovariene, a unei salpingite.

Menționăm o lateralizare a chakrei (fig. 11c).

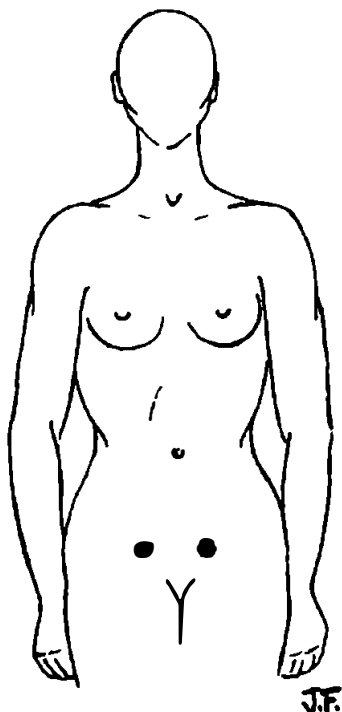

Fig. 11c: Dedublarea și implantarea chakrei pe ovare

Ea este perturbată la femeile sterile. Invers decât s-ar putea crede, ea este mult mai perturbată decât chakra inferioară. Aceasta pentru că deficiența ei este asociată cu cea a lui Jen Mo, a meridianului Yin și a centrului părții anterioare a corpului, deci este esențialmente feminină.

În aceste cazuri, reglarea lor a dat rezultate bune.

Când există și o cădere energetică în această parte a corpului fizic și dacă, în plus, este inversată, ne putem imagina cu ușurință că procrearea este imposibilă. Trebuie su-pravegheată câteva luni pentru a se reveni la ciclul men-

strual. apoi la o stare energetică bună a uterului pentru ca sarcina să se desfășoare în condiții favorabile (fig. 11d).

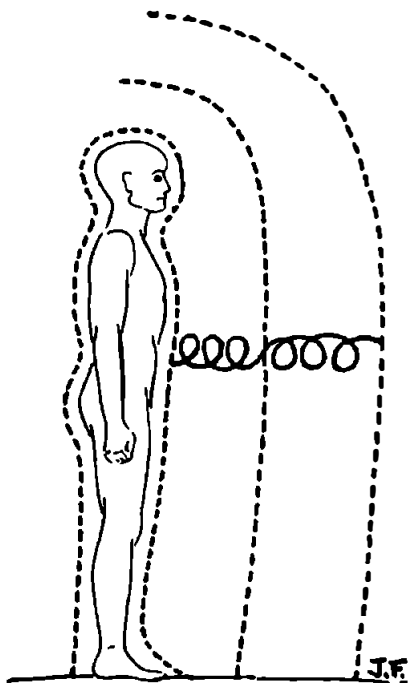

Fig. 11d: *Chakra Svadhisthana se rotește invers*

Perturbațiile chakrei Manipura

Este chakra plexului solar. Situată de obicei în adâncitura stomacului, ea își manifestă „dezlipirea” printr-o anxietate sau o spaimă a cărei importanță este dată de distanța pe care o are față de corp (fig. 11e).

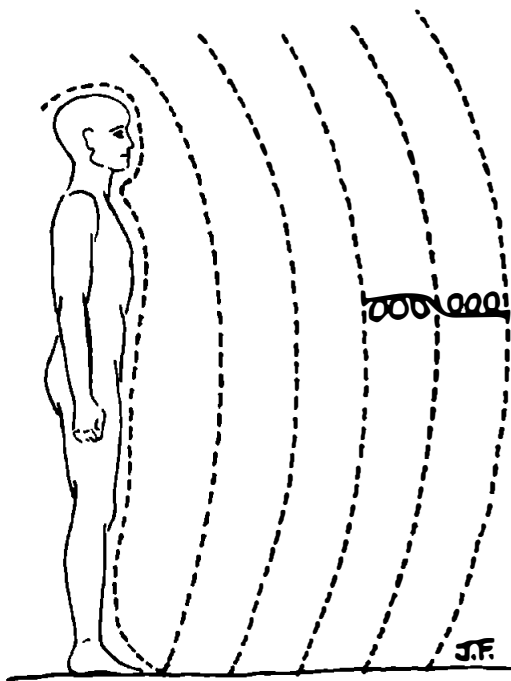

Fig. 11e: Chakra plexului solar implantându-se pe a patra orbită provoacă angose puternice.

Are un rol capital în declanșarea anorexiilor mentale. Se observă atunci în mod deosebit perturbări pe partea anterioară și posterioară a corpului. Ea se poate afla nu numai la distanță de corp dar poate de asemenea să efectueze o rotație „inversă”, astfel încât subiectul „se desface”, se distruge, pentru că plexul solar este cel mai mare centru digestiv. Este cea mai susceptibilă chakră la variațiile patologice. O putem găsi:

- deplasată, ușor lateralizată spre stânga în ulcerele de mare curbură;

- la dreapta în ulcerele pilorului;
- ridicată până în vârful apendicelui xifoid în angoasele care își au sediul în această regiune, în herniile de diafragmă și în refluxurile simple.

Dar cel mai adesea este lateralizată spre stânga în „stările pancreatice”, fie că este vorba despre o simplă intoleranță la zahăr, despre un diabet reductibil prin regim sau despre un diabet grav. În aceste cazuri, meridianul splină-pancreas este dislocat (fig. 11f).

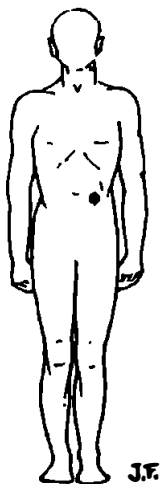

Fig. 11f: Chakra plexului solar implantându-se la nivelul pancreasului la un diabetic.

- Bineînțeles, ea este de asemenea perturbată în bolile splinei însoțite de tulburări sanguine.

Perturbațiile chakrei Anahata

Ea este chakra inimii. Este capabilă de toate fanteziile. O vedem desprinzându-se în poziție verticală, în timpul re-

pausului sau în timpul mersului, și atunci se produce criza de angină pectorală.

Uneori „se desprinde” în poziția culcat și atunci se produce infarctul care îl surprinde pe bolnav în timpul nopții. Dacă este masiv, familia îl găsește mort, fără să fi putut interveni.

Examenul chakrei posterioare ne oferă câteva indicații: patologia ei însoțită de o durere sau de indispoziții inexplicabile va determina aplicarea de electrozi posteriori în cursul efectuării electrocardiogramei, pentru că infarctele posterioare pot trece neobservate, dacă examenul electrocardiografic nu este cel adecvat... permițând instalarea unei stări grave și inexplicabile (fig. 11g).

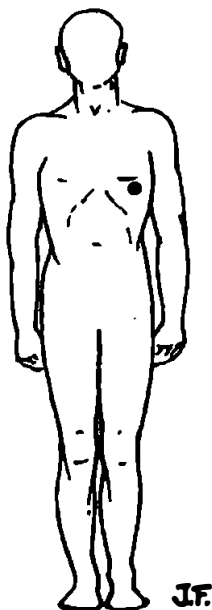

Fig. 11g Chakra bolnavă se plasează pe vârful inimii

Când observăm bolnavii după infarct, putem simți că această chakră este încă „desprinsă”. Dacă se află pe a doua sau pe a treia orbită sau dacă se rotește în sens invers, drama unei recidive se apropie și trebuie să facem imediat rectificările necesare, să prescriem odihnă (fig. 11h).

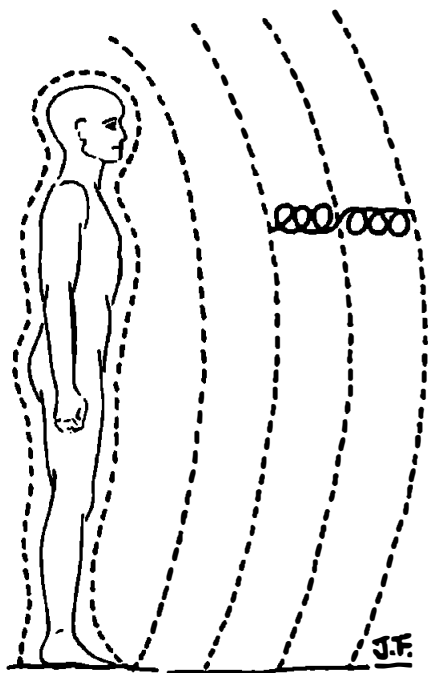

Fig. 11h: Chakra dezinserată, rotindu-se în sens invers în fața inimii

Multe tulburări nu apar decât în poziție alungită; în această situație trebuie să dormim în poziție șezând, în așteptarea corectării acestei chakre. Am văzut o femeie a cărei frecvență cardiacă se prăbușea la 30 pulsații pe minut, în

special noaptea, fără ca motivul acestor tulburări să fie descoperit de cardiolog. Examinată în poziție verticală, totul era normal, în timp ce în poziție alungită, chakra se ridica încetitor în spațiu până la a treia orbită, declanșând tulburările.

Întâlnim uneori „găuri” de energie (fig. 11i) pe care trebuie să le căutăm până în vârful inimii și care provoacă adesea dureri precordiale.

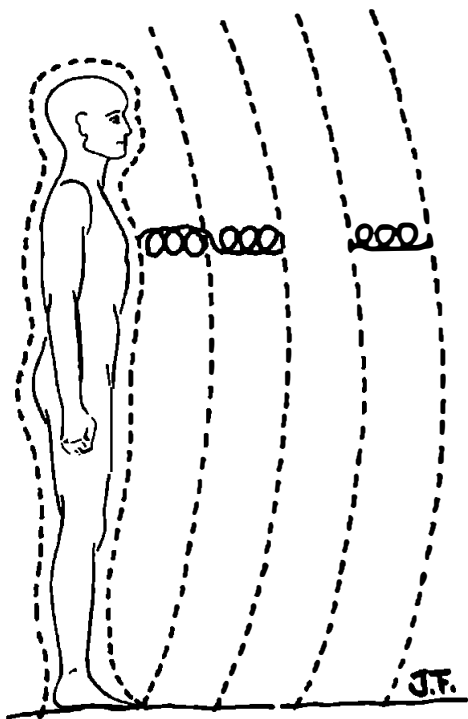

Fig. 11i: Gaură de energie, lipsește o spirală

Aceasta este și chakra plămânilor. În exprimarea patologiei ei se asociază o perturbare a meridianului plămânului. Într-o criză puternică de astm, ea se poate afla pe al doilea sau pe al treilea strat, manifestările fiind constant pe partea posterioară. Ea este fragmentată în cancerul de plămâni. Voi explica în continuare motivele.

Într-un fel mai mult sau mai puțin grav, ea este afectată în toate bolile pulmonare.

Aparent benigne în viața obișnuită, perturbațiile acestei chakre sunt grave pentru cariera cântăreților de operă. Ele pot să apară fie atunci când chakra se desprinde” din torace pe măsură ce crește oboseala, fie, dimpotrivă, chakra nu se instalează decât după exerciții vocale. Unii artiști trebuie să exerseze repede ca să nu-și obosească vocea, alții trebuie să se pregătească mai multe ore înainte de a intra în scenă.

Perturbațiile chakrei Vishuddha

Este chakra gâtului. Este foarte puțin mobilă. Poate totuși să coboare câțiva centimetri în stările de anxietate cu senzație de nod în gât, sau să se lateralizeze ușor în tumorile unilaterale ale tiroidei.

În perioadele de surmenaj, de stres, atunci când o problemă afectivă sau o situație neplăcută nu se rezolvă, ea este perturbată. Totuși examenele biologice nu arată nicio anomalie la nivelul tiroidei, cu toate că de cele mai multe ori pulsul este accelerat, cu toate că există o anumită slăbiciune a trupului și o susceptibilitate exagerată.

Absența semnelor biologice ne-a uimit adeseori. Nu este suficient să reglăm chakra. Este imperios necesar ca pacientul să se odihnească, să se izoleze de mediul său și adesea să meargă într-o casă de odihnă, una sau mai multe luni. Pacientul nu înțelege imediat acest lucru, anturajul său și

mai puțin, până în momentul în care degradarea se transformă într-o adevărată boală a lui Basedow sau în tulburări serioase de comportament. Toate aceste forme sunt însoțite de tulburări de voce. Uneori o găsim perturbată prin asocieră cu chakra plămânului la cântăreții și cântărețele de operă surmenați, când vocea lor slăbește sau când apar noduli pe coardele vocale. Aceste tulburări se pot asocia cu o ruptură a corpului energetic, determinând pierderea omogenității vocii, semnul calității.

În același fel, o chakră slăbită, oricare ar fi ea, introduce o slăbire a emisiei și o modificare a timbrului la nivelul ei.

Perturbațiile acestei chakre sunt adesea însoțite de perturbațiile chakrelor care se află deasupra ei.

Perturbațiile celei de a șasea chakre, Ajna

Pentru moment, să rămânem în cadrul generalităților și al manifestărilor fizice. Vom aborda în continuare manifestările psihologice.

Ochii

„Disfuncțiile apărute de trei ani, pentru care am făcut apel până acum la medicina tradițională, acupunctură, homeopatie + florile lui Bach + sofrologie + dietă, se află la originea *găurilor din retina* ochiului drept, descoperite din întâmplare și, după cum afirmă oftalmologii consultați, cu o evoluție lentă, dar care necesită o intervenție cu laserul, pentru a se evita orice risc de desprindere a retinei. Am permanent dureri care nu ar fi legate de această stare de fapt și tulburări de vedere. Intoxicație tabagică? Resimt foarte repede o oboseală vizuală, iar munca mea inevitabilă pe computer nu îmbunătățește lucrurile”.

La această persoană, chakra frunții se află pe a doua orbită.

„Soțul meu suferă de *retinită pigmentară*. Își păstrează o viziune centrală cu toate că este complet tubulară. Alte nenumărate tulburări îi afectează viața de fiecare zi (intestinale, dermatologice, boala fânului, îngrășare și colesterol)”. Într-adevăr, perturbațiile locale ale chakrei, asociată cu tulburări digestive, cu tulburări de asimilare și de dezasimilare datorită erorilor dietetice (intoleranțe și alergii) se află la originea unor tulburări grave care vor duce la orbire definitivă, ochiul devenind gunoierul organismului. Aceasta este *retinita pigmentară*¹. În această situație, chakra este dedublată și se află în față, la distanță de fiecare dintre cei doi ochi.

Dacă regimul este stabilit la timp, vom putea observa o diminuare rapidă a tulburărilor, așa cum am relatat în introducerea la *Suferințe disprețuite*. În cel mai rău caz se va observa o stopare a evoluției bolii. Din nefericire, oftamologii nu cunosc absolut nimic despre influențele alimentației asupra așa-numitelor boli incurabile. Se știe că *retinita pigmentară* duce la orbire totală.

Ne vom întoarce la această chakră în capitolul următor pentru că ea are legătură și cu conștiința.

Prelungirea Ajnei sau chakra internă

Am observat că vitalitatea ochilor depinde de chakra frunții, așa că am examinat-o în mod special atunci când mi-am pus întrebări despre oboseala cauzată de scris.

Redactarea cărții *Medic de Trei Corpuri* obligându-mă să port ochelari, am observat că materialul din care erau făcute lentilele își schimba aspectul, se opacifia, se tulbura în

¹ Am oferit alt exemplu în introducerea la cartea *Suferințe disprețuite*.

dreptul pupilelor mele, la ochiul drept, care era sănătos, dar și la ochiul stâng la care aveam o miopie congenitală. La început am crezut că nu aveam suficientă grijă de lentile. Fără îndoială că așezasem ochelarii cu lentilele în jos. Mi-am cumpărat un suport pentru ochelari... Anii au trecut și am observat că, fie că aveam sau nu grijă de ele, lucrurile se repetau. Însemna că ochii mei emiteau o vibrație care modifica materia din centrul sticlei.

Când am descoperit chakrele, am înțeles de unde venea această vibrație: din regiunea pupilei, regiune care se deschide spre lume.

O examinare rapidă m-a făcut să cred la început că ochiul emitea vibrații, fie că era închis, fie că era deschis. O examinare mai atentă și mai îndelungată a ochilor mi-a demonstrat că există o succesiune, o încrucișare între emisiile energetice care veneau din gura deschisă, din urechi și din ochi, după împrejurări

- Dacă gura și ochii sunt închiși, emite urechea.

- Dacă gura este închisă, ochii emit mai mult decât urechea.

- Dacă gura este deschisă, ochii emit cu prioritate.

Totul se proiectează pe trei centri diferiți, pe partea posterioară a capului, trei centri dispuși de sus în jos.

În unele lucrări se afirmă că Ajna se prelungește în interiorul foselor nazale. Când am aflat că chakra frunții se continuă în interiorul nărilor, am înțeles că aceste emisii vibratorii, de tip chakră, erau manifestările ei specifice (fig.12). Am numit-o chakra „internă”.

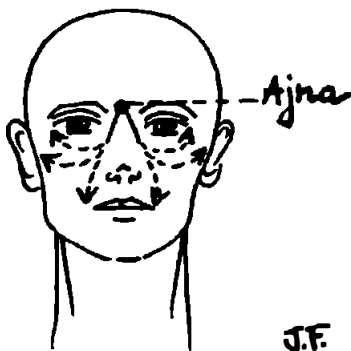

Fig.12: Prelungirea chakrei Ajna, „chakrele interioare”

Semnalez faptul că egiptenii credeau că suflul vieții trecea prin urechi și în mormintele intacte de la Gizeh, din epoca Vechiului Imperiu, s-au găsit capete frumoase, fără urechi.

Sahasrara

În mod deliberat am hotărât să omit din această lucrare funcțiile și perturbațiile acestei chakre, de care mă voi ocupa ulterior, în altă carte.

Dezinserția globală a liniei chakrelor

Implantarea chakrelor se face în mod normal pe ceea ce am numit mai înainte interfață, sau prima orbită, și care se pare că ar corespunde corpului eteric al esotericilor. În anumite împrejurări, mai multe chakre se pot implanta pe orbita următoare a atomului.

În urma unui șoc emoțional, primele cinci chakre se pot desprinde de corpul fizic. Iată cum sunt descrise aceste sen-

zații de către o pacientă de cincizeci de ani.

„Timp de douăzeci de ani m-am simțit rău. Am avut apoi un mare șoc emoțional, care m-a dărâmat încetul cu încetul. De atunci, suferința mă însoțește pretutindeni. În urmă cu câțiva ani, am descoperit, datorită unui iridolog, fitoterapia. De atunci, de două ori pe zi, înghit un morman de tablete și de picături, ca să supraviețuiesc. Îi mulțumesc acestui terapeut care m-a salvat și care, prelungindu-mi viața, mi-a permis să aflu că era vorba despre altceva. Apoi, când a murit o cunoștință în vârstă, am simțit o mare panică în fața morții. Desigur, eu continui tratamentul, dar am înțeles totul de când am citit *Medicina Corpului Energetic*. Când le spuneam celor din jur că eram împărțită în două părți nu mă înțelegeau, nici eu de altfel. Este caraghios. Uneori nu dorm nopți întregi. Alteori o parte din mine doarme, cealaltă nu. Câteodată sângele îmi năvălește în cap. Fiecare mișcare pe care o fac este un chin. Mi-am pierdut echilibrul. Mă doare capul, Mă doare inima, mă doare peste tot... Când mă trezesc sunt deja obosită. La nivel cerebral am tulburări de înțelegere, de judecată, de memorie. Iar când stau în picioare este mai rău ca niciodată. S-ar crede că stau pe o sferă care se mișcă. Și totuși cei din jurul meu spun că aceste lucruri nu se văd”.

Este limpede, întreaga sa conștiință corporală și chakrele sunt implantate pe cea de-a doua orbită. Ea este ridicată în invizibil, nimeni nu-și dă seama, în afară de ea.

Când o examinez, constat că toate legăturile chakrelor trupului nu se află pe prima orbită, ci pe al doilea strat al atomului, pe a doua orbită. Am descris mai sus ruptura transversală a Corpului Energetic la nivelul pubisului; observăm că aici diviziunea este de alt gen. Este într-adevăr vorba de o dedublare între corpul fizic și dublul său invizibil.

Mai descoperim, printre altele, o trecere intermitentă a

chakrei inimii pe două orbite diferite, care adaugă o alternanță a stărilor ei.

Urmările unui șoc traumatic

„În septembrie 1986 - îmi scrie un alt pacient - făcând un exercițiu de cultură fizică, am căzut pe șoldul drept. Când am vrut să mă ridic, am avut puternice tulburări de vedere, un fel de dedublare și o mare teamă și, înnebunit, am ieșit din grădină alergând. Mă îngălbenisem, aveam transpirații reci, îmi era teamă. A doua zi de dimineață aveam «picioarele de plumb», tulburări de echilibru, greutate în exprimare și vertij ocular. Îmi era imposibil să mă duc la serviciu (bănuim deja posibilitatea unei «desprinderi» a chakrei frontale). După cincisprezece zile am avut din nou o stare proastă cu tulburări și amețeli, picioare ca de plumb, tremurături în brațe și în picioare. Am făcut multe analize: ale sângelui, E.E.G, tomografie, E.K.G, probă de efort, glicemie provocată, miografie, examenul urechii interne etc.

Până în prezent, toate aceste drumuri la medici s-au dovedit zadarnice. Niciunul dintre ei n-a descoperit boala de care sufăr, ca să fiu tratat în consecință. Am consultat medici specialiști în medicina tradițională, homeopați, homeopați uniciști, osteopați, iridologi...

Am adoptat de doi ani igiena alimentară după metoda Kousmine¹. Mi-am schimbat complet modul de viață. Am făcut studii de sofrologie.

Nicio ameliorare. Am tulburări de vedere, nu mai suport reuniunile (munca mă obligă să fac acest lucru), evit

¹ Care este bună pentru indivizii care nu sunt alergici, dar care conține din nefericire nenumărate erori de dietetică pentru ceilalți. Și totuși trebuie să-i aducem un omagiu doctorului Kousmine, astăzi decedat, unul dintre medicii care, la vremea sa, a scos în evidență importanța dieteticii, după războiul din 1939 și după revenirea la abundență.

locurile unde este prea multă lume, urmăresc cu dificultate conversația interlocutorului meu. Am slăbit și continuu să slăbesc.

Sufăr, cu intermitență, de probleme urinare, de tahicardie, seara la culcare (mai mult de 200 bătăi pe minut timp de o oră). Măinile și picioarele sunt slăbite, simt o mare oboseală. Tahicardia se declanșează mai ales noaptea, când stau în pat, culcat pe partea dreaptă. Simt o greutate la nivelul diafragmei și am aerofagie - simt cum îmi bate aorta la nivelul pântecului. Tensiune internă nervoasă foarte mare. Dureri de rinichi, mai ales în partea dreaptă (am slăbit zece kilograme.). Apăsare la nivelul cutiei toracice. Acum cântăresc 82 kg cu o importantă topire a mușchilor la nivelul pulpelor și picioarelor”.

Acesta este un exemplu de deteriorare provocată de un șoc ce a atras după el o fragmentare a corpului energetic cu eiecția chakrelor. Chakra din plexul solar se rotește în sens invers, chakrele picioarelor și mâinilor sunt excluse. În plus, există o perturbare la nivelul vertebrelor T4 T5. Mai există de asemenea o anomalie hemicorp drept-hemicorp stâng, care se manifestă prin imposibilitatea de a se culca pe partea dreaptă.

Cu toate că i-am ameliorat starea generală și am făcut să dispară în ansamblu tulburările generale, existau, în perioada în care l-am văzut, unele aspecte astrologice care făceau imposibilă stabilizarea definitivă a ritmului cardiac, tulburări care puteau să survină fără vreo cauză aparentă.

Chakre care se rotesc defectuos

Iată povestea unui fizician german: după o mânie puternică, s-a simțit destabilizat și de atunci suferă de o hipermobilitate a coloanei vertebrale. El are senzația că propria sa coloană vertebrală se „desface”, fiecare mișcare

deplasându-i vertebrele. După ce mișcarea a încetat, „ele revin la locul lor”. Este limpede că aici este vorba despre senzațiile produse de vibrațiile care emană din vertebrele sale și nu despre deplasarea oaselor. Dar nu există alt mod de exprimare, pentru că nu avem un vocabular adecvat care să exprime vibrațiile corpului.

Îmi amintesc că și eu am avut această senzație, vizualizându-mi chiar vertebrele șovăielnice într-o perioadă de surmenaj. Aveam impresia că alunecau unele peste altele, coloana parcă era gata să se prăbușească, așa cum este imaginea Turnului prăbușit din cărțile de tarot! Pentru mine aceasta era o realitate... și o premoniție.

După cum îmi scrie, el este „sensibil și lipsit de apărare în fața electricității, a razelor de lumină”, nu are „energie, capacitate de concentrare”. Șoldurile îl dor. A încercat să facă homeopatie, osteopatie, chiropraxie, psihoterapie, masajele electrice etc. A studiat atât de bine această problemă sub toate aspectele ei încât se gândește cu seriozitate să-și schimbe meseria datorită experienței pe care a acumulat-o în aceste domenii și să facă medicină energetică.

Când îl examinez, corpul energetic vibrează de la 2/2/2, adică la minimum; *chakrele sale se rotesc invers pe partea anterioară și pe partea posterioară a corpului* și, vibrând la 2, nu prezintă decât două rotații care alternează în sens greșit. Astfel încât, chakrele care traversează coloana vertebrală par să-și ia energia de acolo ca s-o arunce în afară, în loc s-o aducă în interior.

Îl revăd a doua zi, este în mod vizibil transformat și terapeuții care îl tratau vor putea să acționeze eficient în cursul unui tratament de întreținere pe care îl va realiza un kinetoterapeut sau un vindecător.

De-a lungul carierei mele medicale, eu nu mi-am propus să urmăresc un pacient pe parcursul întregii sale vieți, ci să descopăr problema în faza ei acută și să găsesc cheia

care să deschidă o terapie eficientă pe care o vor continua alți terapeuți.

De cele mai multe ori, această problemă acută este însoțită de un tranzit astrologic specific pe care nu-l vom mai regăsi peste doi, cinci sau zece ani. dar care, dacă nu va fi corectat, va lăsa corpul energetic să se destrame și să se degradeze la infinit, așa cum se deapănă un ghem.

Trebuie să anulăm aceste conflicte vibratorii, să nu lăsam să se instaleze această înlanțuire de perturbații, dacă nu vrem să primim scrisori precum cea care urmează.

Perturbații asociate

Este vorba despre o persoană care se află deja într-un sanatoriu, sub supraveghere medicală și totuși ea scrie: „Aș fi putut și eu să scriu fraza din *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*: «Fără energie, fără elan, fără mânie, fără ură simt în adâncul meu o mare liniște și o mare tristețe.» În plus o imensă oboseală și o serie de tulburări: reumatism, puncte lombare pe o coloană dureroasă și greu de redresat, retenția apei, tulburări endocrine și hormonale, stări proaste cardiace, colopatie, tulburări ORL, tuse dimineața, pierderea frecventă a vocii, vedere tulbure, membre dureroase la trezire, picioare «ca de plumb», cicatrice dureroase, stare de frig când se înserează, mâncărimi la tălpile picioarelor, nevralgii la cap, scurgerea energiei în diferite puncte ale corpului, impresia că sunt răsucită pe masa de tratament, memorie slabă, nopți scurte cu hipersomnie diurnă. M-am plictisit de atâtea medicamente și aș vrea să-mi regăsesc echilibrul și tonusul”.

La această persoană, vibrațiile diferitelor orbite sunt de 2/2/2, adică minime. chakrele sunt desprinse și se găsesc pe a doua orbită. Patru factori au adus-o în această stare: - scăderea energiei; - absența creșterii energiei de la o orbită la

alta; - chakre dezlipite; - asimetria corpului energetic cu „impresia că este răsucită pe masa de tratament”.

Aceste câteva observații tipice, care s-au repetat de câteva ori, confirmă realitatea perturbațiilor observate pe mine însămi în diferite împrejurări și stările proaste pe care le declanșează.

Dar întrebările pe care mi le puneam nu-și găsiseră o rezolvare, mă aflu încă la început!

2. CHAKRELE MEMBRELOR ȘI DUBLA ELICE

După ce mi-am făcut puțină ordine în idei și după ce am înțeles unele lucruri, mai exista însă un mare semn de întrebare. Care era locul acordat în India membrilor inferioare și membrilor superioare? În lucrările despre chakre nu am găsit nimic referitor la această problemă.

Chakra piciorului

Urmasem mai demult un curs despre reprezentarea corpului la nivelul picioarelor și în special pe talpa piciorului, dar, practicând auriculomedicina cu mult entuziasm în acea vreme, am lăsat picioarele pe planul al doilea. În plus, este mai plăcut să te ocupi de ureche decât de talpa piciorului.

Urmasem de asemenea un alt curs despre *chakrele organelor* pe talpa piciorului pornind de la un „desen simbolic” pe care încercasem să-l folosesc. Trebuia, după toate aparențele, să lucrez asupra *ecoului organelor*, care se exprimau sub forma unor mici vortexuri de energie, și nu asupra ecoului chakrelor.

Alți terapeuți care doreau să folosească chakrele, conștienți fiind de faptul că nu puteau să stăpânească marile chakre, lucrau cu prudență pe marginea internă a tălpii piciorului, unde se află reprezentarea coloanei vertebrale, adică ecoul ei vibrator. Pe această coloană vertebrală-ecou s-ar afla chakrele principale.

Plecând de la același principiu, alte reprezentări ale corpului au fost descoperite pe urechi și pe mâini. Repre-

zentarea corpului pe ureche a fost studiată în mod deosebit de doctorul Paul Nogier.

Reprezentarea coloanei vertebrale putem s-o găsim pe urechi sau pe mâini. Dar aici nu este vorba decât despre niște chakre secundare, care nu sunt decât ecoul marilor chakre.

Termenul „chakră” trebuie să fie rezervat marilor vortexuri de energie (fig. 13).

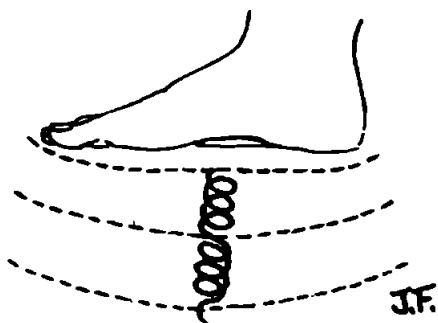

Fig. 13: Chakra piciorului

Masarea picioarelor, indiferent de metoda folosită, ameliorează întotdeauna câte ceva, pentru că face să circule energia, și știm care este importanța meridianelor de acupunctură care sosesc sau pleacă de la picioare.

Acestea fiind spuse, adevărata chakră a piciorului nu putea să fie decât o chakră „uitată” de documentariști, ca și cea a mâinii, dată fiind importanța lor. Dorința mea era să le văd incluse într-un sistem organizat.

Doream să-mi iau o revanșă personală, amintindu-mi cât de mult mă plângeam în sufletul meu, în cursul acelei boli grave din 1987, că nu-mi mai simțeam membrul inferior stâng. Parcă era.., amputat. Dar nu mă puteam plânge nimănui pentru că piciorul era la locul lui. Trăiam invers fenomenul numit în medicina clasică „membru fantomă”.

care este într-adevăr amputat dar care continuă să se manifeste.

Îmi mai aminteam de trei puncte care acționau și asupra cărora trebuia să reflectez. Unul se afla pe mijlocul părții anterioare a pulpei. 32 Stomac (Iepure culcat) vai! Al doilea se afla pe partea externă a genunchiului în regiunea unde avusesem o fractură de cap de peroneu. Era punctul Sann Li 36 al Stomacului (Al treilea stadiu!), punct esențial al membrului inferior, cunoscut ca fiind un loc de pătrundere a energiei și care, tonificat dimineața, întărește energia Yang, și tonificat seara, întărește energia de repaus. Punct care în orice caz funcționa prost de la accident și pe care îl verificam adeseori. Al treilea punct era pe partea anterioară a tibiei, în mijlocul gambei, pe traseul meridianului Stomacului: 38 Stomac (Gura în bucăți!), care corespundea exact stării mele, ca o consecință a unor tratamente dentare nefecit executate.

Ultimul punct. numărul 1 al Rinichiului, trebuia de asemenea luat în considerare; este situat sub mijlocul tălpii piciorului¹. Să nu uităm că suprarenalele se află deasupra polului său superior! Punctul long-Tsiuann se traduce prin „Izvor clocotitor”, ceea ce spune multe. Cu acest punct. cel mai important din talpă, ne sprijinim pe pământ.

Mi-am examinat deci cele trei puncte și pe cel din talpa și am observat o ușoară depigmentare locală care amintea de acea perioada a bolii mele.

Cum să fac legătura între aceste trei puncte altfel decât examinându-le prin feeling, pornind și din regiunea inghinală și de la șoldul care îmi provocaseră unele dureri? Aceste ultime puncte ale șoldului erau 30 Vezică biliară (Calea paralelelor) în afară, pe marginea anterioară a mării creste a femurului, și 12 Splină-Pancreas (Poarta asalturi-

¹ Soulié de Morant ne vorbește despre acest punct de „amorțeală

lor), în interior, și locul de încrucișare al celor trei meridiane cunoscute sub numele de Splină-Pancreas, Stomac și Ficat. Aceste denumiri vorbesc de la sine despre importanța lor.

Și astfel, examinând cu grijă, prin feeling, succesiunea punctelor și modul în care erau legate între ele, am descoperit că formau de-a lungul coapsei, apoi al piciorului, o dublă elice care ajungea pe talpa piciorului până la primul punct al Rinichiului (fig. 14).

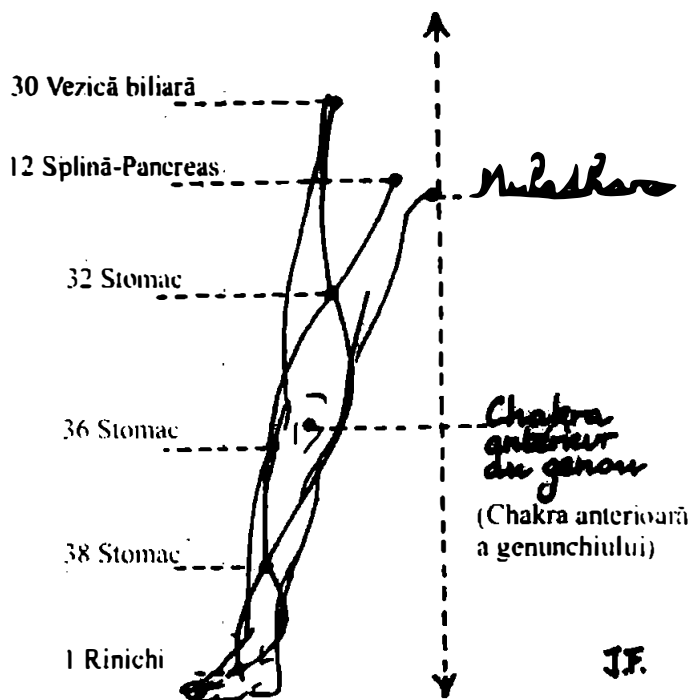

Fig. 14: Dubla elice a membrului inferior

Aceeasi dubla elice se afla si pe membrul inferior drept, cel care nu ma facuse sa sufăr.

În privința chakrei Muladhara, ea se prelungea imperturbabilă în invizibil, pe verticală până la sol, continuând să centreze trupul, în timp ce dubla elice se proiecta pe fiecare membru ca să se termine la chakra din talpa piciorului.

Sistem care mi-a fost confirmat cu ușurință în cursul examinării câtorva pacienți.

Acest sistem îmi clarifica o observație personală: după ce acordam îngrijiri pacienților, aveam senzația că îmi „pierdeam” piciorul stâng, dar îmi reveneam masându-l cu o mișcare circulară din exterior spre interior, la sfârșitul consultației. Dacă aveam senzația că îmi dispăre piciorul, îmi aplicam local, timp de câteva minute, un magnet minuscul.

Cu toate că știam de ani de zile care sunt riscurile meseriei mele, până acum nu putusem să descopăr dubla elice desenată pe membrele inferioare, ca să-mi iau măsuri de precauție.

Chakra genunchiului

Examinând traseul dublei elice și palpând de nenumărate ori curbele sale de-a lungul membrilor inferioare, am descoperit chakra genunchiului.

Chakrele genunchilor nu au nici *forța*, nici *amplitudinea* chakrelor corpului; putem spune că ele vibrează cam aproximativ cu mai puțin de jumătate din forța celorlalte, dar au același număr de spirale ca și chakrele mari. Cum sunt două... se realizează un echilibru.

Chakra genunchiului comandă în mod evident statica genunchiului, dar reglează de asemenea tranzitul energetic al tuturor meridianelor membrului inferior care trec prin

genunchi: stomac, ficat, splină-pancreas, rinichi, vezică, vezică biliară.

În cursul tratamentelor pentru reumatism sau probleme articulare, ne este ușor să detectăm o perturbare a acestei chakre.

Chakra mâinii

Mi-am dat seama care este rolul *chakrei mâinii* în 1987. datorită unei experiențe personale. Această boală mi-a permis să trăiesc blocajele și deficitale corpurilor mele subtile la nivelul brațului dar și la nivelul mâinii. Aveam pe atunci penibila impresie că membrul superior stâng era stricat și gol, deși aparent era normal pentru un ochi străin. Eram întreagă și totuși amputată! Masajele îmi lăsau o trecătoare impresie de normalitate.

Convalescența mi-a permis să recuperez progresiv acea jumătate absentă a corpului și să-mi îndrept în mod deosebit atenția asupra căușului palmei stângi care necesită frecvent ședințe de „scărpinat” cu unghiile. Manevra aceasta îmi permitea să-mi simt brațul din ce în ce mai mult, dar nu înțelegeam motivul. Or, acolo există un punct important al inimii care dirijează sănătatea pericardului. Iar eu tocmai îmi reveneam după o pericardită.

Extrema importanță a căușului palmei o înțelesesem deja după accidentul survenit în 1977. Fusesem răsturnată de o mașină și în scurtul răstimp al unei dislocări a corpurilor și al unei experiențe în lumea de dincolo, am auzit-o pe fiica mea strigând: „Mamă! Mamă!” Mă ținea de mâna stângă și, înspăimântată, cu un gest inconștient, îmi zgâria cu unghiile căușul palmei. Simțeam că mă întorc în această lume sub efectul excitației și că mă pierd când se întrerupea. În cursul unei reveniri, adunându-mi toate puterile, i-am spus:

„Scarpină!” Ea a înțeles și a continuat să facă acest lucru. Am avut atunci de ales între două lucruri, ori să rămân în spațiul luminos de o încântătoare liniște în care mă aflam, ori să mă întorc în trupul meu. M-am întors pentru fiica mea. Acestui fenomen nu-i găsisem o explicație prea satisfăcătoare. Acum știu, este vorba în special despre forța chakrei mâinii, care este de o importanță primordială pentru mine, datorită dominantei mele mercuriene.

După experiența cu membrul inferior, am testat pe braț circulația energiei, pe care am găsit-o identică cu cea a membrului inferior, fapt care mi-a permis să descopăr chakra cotului (fig. 15).

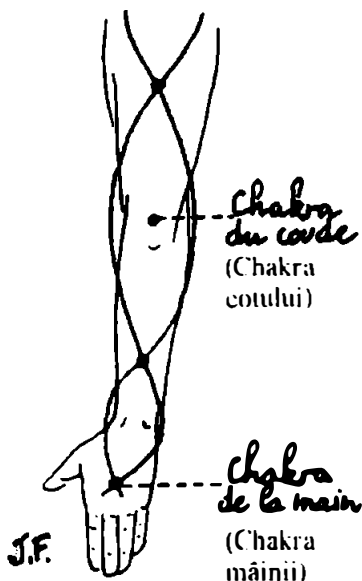

Fig. 15 Dubla elice a membrului superior

Perturbațiile asociate ale chakrelor piciorului și ale mâinii provoacă perturbația unei părți a corpului. În aceste cazuri, examinarea atentă a principalelor chakre scoate în evidență forma lor înjumătățită (fig. 16).

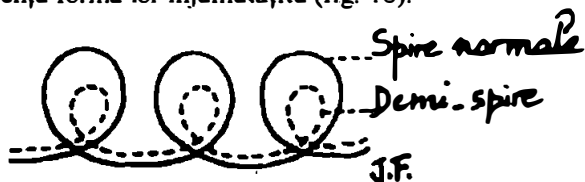

Fig. 16 Hemi-chakră cu ruptura unei jumătăți a corpului

Forma spiralelor

Examinând cu atenție, prin comparație, chakrele genunchiului cu chakrele principale, mi-am dat seama că spiralele nu erau formate printr-o răsucire în jurul unui cilindru, ci aveau o formă ovală. Ca și cum răsucirea spiralei se propulsa în spațiu ca să cadă apoi pe orbită (fig. 17). Răsucirile spiralelor se măreau progresiv, apoi se micșorau. Fizicienii ar putea să ne explice avantajul acestor forme. Eu nu fac altceva decât să constat faptele, pentru ca, eventual, să corectez mișcarea lor în spațiu dacă prezintă vreo anomalie.

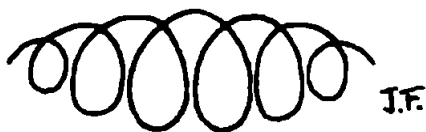

Fig. 17 Forma reală a unei spirale

Totuși, această formă nu mi s-a părut lipsită de importanță, amintindu-mi de forma caduceului.

Caduceul

Acest simbol este deseori reprezentat în lucrări atunci când este vorba despre energiile care se înfășoară în jurul curentului numit psihic și care circulă de-a lungul coloanei vertebrale, fiind deci median și numit Sushumna.

Caduceul spune multe despre vechimea acestor cunoștințe pentru că este unul dintre cele mai vechi simboluri. Era deja gravat pe cupa regelui Guddea din Lagasch, în anul 2600 înainte de Hristos, și pe tabletele din piatră numite în India naggakale, după cum aflăm din *Dicționarul simbolurilor*¹.

Pentru toată lumea, caduceul rămâne emblema lui Hermes; el este format dintr-o baghetă în jurul căreia se încolăcesc, în sensuri inverse, doi șerpi.

Se spune că șerpii reprezintă curenții cosmici care se încolăcesc în formă de spirală în jurul unei baghete centrale. Ea are rolul de a echilibra cele două aspecte, pozitiv și negativ, făcând ordine în haos prin restabilirea echilibrului dintre tendințele contrare.

Toiagul lui Hermes, numit și Mercur, este intermediarul dintre Cer și Pământ, care îndrumă ființele în cursul schimbării stării lor.

Aceeași încărcătură simbolică o are și dubla înfășurare din jurul bastonului brahmanic a celor două nadi-uri ale tantrismului în jurul Sushumnei.

El este și simbolul medicinei: Șarpele se încolăcește în jurul toiagului care simbolizează copacul vieții. veninul său se transformă în leac și forța vitală viciată revine pe drumul normal.

Rezumând, putem distinge:

¹ Colecția „Bouquins”. Robert Laffont

- chakrele complete, care sunt chakrele clasice ale corpului

- chakrele dedublate, branșate pe axa chakrelor principale. Este vorba despre chakrele membrelor superioare și inferioare.

Chakra ombilicului sau chakra inițială

În *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, am desenat, ca un fel de premoniție, un curent de energie care se îndreaptă spre cer, într-o mișcare amplă care învâluie tot corpul. Mărturisesc că ideea nu m-a mai preocupat în continuare. Dar cercetând chakrele trupului, l-am descoperit, plecând de la ombilic și continuându-se spre o dimensiune superioară.

Este chakra care ne leagă la mama noastră, și, în alt mod, de planurile superioare. Această chakra grandioasă, mai amplă decât celelalte chakre principale, nu mai este legată de ritmul cardiac, ci de ritmul respirator.

Când este tăiat cordonul ombilical, bebelușul nu devine independent față de mama sa? Își ia zborul, respiră și țipă.

Când știu cât de importantă este respirația în yoga, devine evident faptul că există o circulație de energie în plus față de cea descrisă înainte și care se referă la câmpul respirator. Cum de nu mă gândisem la acest lucru până acum? Și totuși, îmi recuperez energia după tratamentele făcute pacienților... prin respirații ample, și îi acuz pe bolnavi că uită să respire, fapt care îngreunează circulația energiei.

Analizând fenomenul, în condiții normale, constat că această chakră are două sau trei orbite, în funcție de amplitudinea respirației: ea ne conectează la o orbită, unde, în condiții normale, energia este mai puternică decât pe prima orbită a atomului lui Niels Bohr, permițându-ne astfel recuperarea mai rapidă a energiei printr-o simplă mișcare respi-

ratorie (fig. 18).

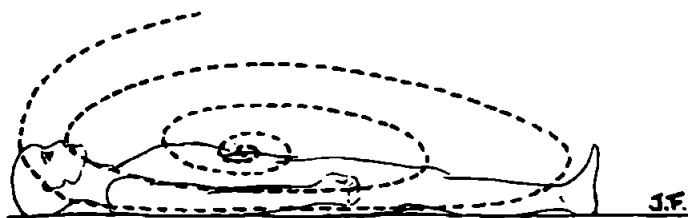

Fig. 18 Spirala se dezvoltă pornind de la ombilic.

Acest lucru ne confirmă părerea că sistemul nostru energetic are acces la un alt sistem superior organizat. Din organizare în organizare, suntem legați din ce în ce mai mult de spațiu.

Nivelul nostru de organizare primitivă este astfel simplificat, împărțit în două, trei, zece, mii de părți etc. dar, în același timp, este identic cu el însuși în spațiu. Din simplificare în simplificare, din conectare în conectare, ajungem fără îndoială la un centru, care este poate numai o chakră, o dublă elice comună neamului omenesc. Care, la rândul ei, nu este decât o dublă elice a Cosmosului.

Parcurgând invers acest drum, Gândirea Primitivă coboară din plan în plan, din sub-plan în sub-plan, gândire demultiplicată, apoi materializată, regăsindu-și imaginea în dubla elice microscopică din celula noastră. Întrucât „Totul există în tot”.

3.

DISTRIBUIREA ENERGIEI

După ce mi-am pus în ordine ideile, nu-mi mai rămânea decât să clarific sensul anumitor texte. În aceste texte, adevărul plutește ca un nor care nu vrea să se contureze. Gândul refuză să se exprime, să se concretizeze și să-i lămuirească pe neinițiați. Acest lucru mă agasează. Mă agăț de unele lucrări, sperând să mai descopăr vreun indiciu care să mă îndrepte pe drumul cel bun. Trebuie să reușesc să dau o interpretare adevărată curenților de energie care merg de-a lungul coloanei vertebrale, acestor nadi-uri.

Nadi-urile

Cuvântul nadi vine din sanscrită și înseamnă canal. Rolul lor este acela de a face să circule prana (se vorbește despre 72 000 de nadi-uri) sau energia vitală prin sistemul energetic subtil. Respirația noastră, fluxul și refluxul energiei, nu este decât ecoul mării respirații universale asupra corpului nostru fizic, care însuflețește ciclurile planetelor și ale anotimpurilor. Inspirația permite o ascensiune spre energiile celeste, expirația ne permite să luăm contact cu pământul.

Cu toate că acest lucru este explicat în unele texte într-un mod abstract, ca să nu spun confuz, circulația în interiorul acestor canale mi se pare un lucru limpede: nu am recunoscut-o oare în timpul suferinței mele?

În texte se afirmă că raza de lumină divină împarte sfera noastră vibratorie în două părți, una purtătoare a unei energii masculine, cealaltă purtătoare a unei energii femini-

ne.

Coloana noastră vertebrală este traversată de un curent energetic numit „curent psihic median” sau Sushumna. El este încadrat pe de o parte de un curent psihic lunar numit Ida, de tip feminin, și pe cealaltă parte de un curent psihic solar, numit Pingala, de tip masculin. Acești doi curenți se încrucișează (îmi imaginez caduceul în spatele acestei încrucișări).

Curentul masculin și curentul feminin se ridică alternativ în dreapta și în stânga (fig. 19) până când se întâlnesc formând un nod, numit „minunat”, între cele două sprânce-ne, curenți ce se prelungesc în fosele nazale.

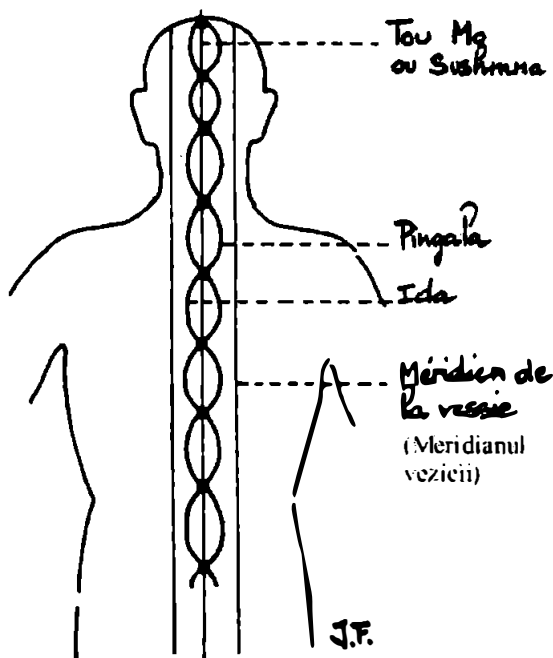

Fig. 19: Alternanțe posibile ale curenților Ida și Pingala

De aici provine interesul stimulării nazale (și de aici al hipofizei) folosit în anumite tipuri de respirație yoghină. Chakra Muladhara este astfel conectată cu Ajna prin această respirație.

Ida ar fi anabolică, tinzând să regleze anabolismul, adică formarea țesuturilor, iar Pingala, de natură catabolică, tinde să regleze combustia țesuturilor.

Toate aceste senzații care emană din nadi-uri sunt percepute în mod natural la marii senzitivi și uneori la subiecții a căror sensibilitate este decuplată de starea de boală. Într-adevăr, unii pacienți al căror corp energetic a fost grav afectat în urma unor experiențe mi-au semnalat deseori aceste percepții. Cei care practică yoga caută să obțină aceste senzații.

Circulația energiei și kundalini

În texte se afirmă că datorită nadi-ului Sushumna numit și „Calea de mijloc”, energia poate să circule de sus în jos și de jos în sus, întorcându-se la izvorul ei. Această cale ar fi cel mai adesea pustie la omul obișnuit unde ea nu face altceva decât să oscileze.

Prima apariție a curentului energetic se întâlnește în coccis, unde se află kundalini.

Kundalini înseamnă „înfășurat”. Această energie, care se presupune că stă nemișcată când se află în stare de energie potențială, adică în repaus, progresează sub forma unei spirale ascendente sau descendente când prinde viață. Cea mai mare parte a metodelor yoghine și spirituale din India admit că tulburările din această reîncarnare pot fi depășite prin echilibrarea energiilor din dreapta și din stânga, în așa fel încât energia din kundalini, înfășurată în chakra inferioară, să poată urca, făcând spre cer. Pentru aceasta, energia

materiei (Shakti) din kundalini trebuie să traverseze printr-o mișcare ascendentă cele șase chakre ca să ajungă la a șaptea și ultima, cea care este atât de frumos numită Lotusul cu o mie de petale. Aici se va realiza unirea mistică supremă, unirea energiei spiritului (Shiva) cu cea a materiei (Shakti). Unirea sexuală între inițiați are drept scop stabilirea contactului între polii opuși ca să trezească kundalini.

Tara Michaël¹, care se pare că este un autor de referință, spune în mod limpede că procesul manifestării divine ajungând la capăt, în chakra Muladhara, „energia-conștiință se închide ca într-o temniță în formele cele mai inerte, cele mai solide, aparent cele mai lipsite de viață și de conștiință, sub efectul voinței, al puterii supreme, al puterii divine, numită Sakti.” Acolo, în chakra Muladhara, conștiința-energie „adoarme” într-un somn care se poate prelungi o veșnicie. „Este kundalini, ea pare lipsită de viață, moartă, lipsită de conștiință.”

Eu interpretez astfel: în kundalini spirala nu este desfășurată. Dacă vrem să învățăm să ne înălțăm spre divin, trebuie să învățăm „să desfășurăm” energiile stocate, închise, materializate în acel loc, făcându-le să urce în deplină conștiință spre el, „de preferință printr-un act de iubire”.

Materia se transformă atunci în energie și în conștiință printr-o mișcare inversă coborârii spiritului în materie.

Și Tara Michaël continuă ca într-un basm cu zâne:

„Dar Frumoasa din pădurea adormită se va trezi când Făt-Frumosul pe nume Jivatman va avea curajul să pătrundă în castelul Muladhara ca să se unească cu ea. Prin acest șoc, prin această întâlnire, fie că este descrisă ca o atingere ușoară sau ca o zdruncinătură, ca o sărutare sau ca o suflare, energia latentă, îngropată, neștiută se trezește. Prin această deșteptare sau conștientizare, formele greoaie, solidificate

¹ Tara Michaël, *Corpul subtil și corpul causal*, op.cit.

ale materiei se transformă în cele mai subtile forme, iar conștiința individuală (Jivatman) se alătură energiei în această ascensiune.”

Se referă oare aici la actul sexual? La misterul concepției? Această energie materială care trebuie să se spiritualizeze nu desemnează oare ovulul sau spermatozoidul (unditor ca un șarpe) a căror unire va face să apară viața și va insufla spirit materiei?

În fiziopatologia hindusă se susține că blocajele sunt de două feluri: sunt blocate fie intrările energiilor, fie ieșirile.

Trei factori provoacă aceste blocaje: prezența energiei negative, influențele planetare nefaste și factorii emoționali negativi.

Pentru întreținerea sănătății este necesar nu numai ca omul să-și mențină chakrele departe de orice blocaj, dar mai ales să încerce să le dezvolte, adică să permită deschiderea „petalelor de lotus”.

Se mai menționează că kundalini adormită în chakra Muladhara, înainte de a ajunge la Lotusul cu o mie de petale, trebuie să deznoade trei *noduri psihice* importante: cele trei granthi: cel din chakra-rădăcină sau brahma granthi care reprezintă legăturile materiale și ignoranța, Vishnu granthi din chakra Anahata, sau centrul cardiac, care reprezintă legăturile afective și emoționale, și rudra granthi, situat în chakra Ajna, sau frontală, care reprezintă legăturile cu viziunile, intuițiile și puterile.

Pentru desfacerea acestor noduri există exerciții speciale. Dar ele trebuie făcute sub supravegherea unor maeștri calificați, una sau mai multe chakre pot fi lipsite de vlagă, lipsite de armonie, cu blocaje sau bhuta. Dar faptul că o chakră este bolnavă nu înseamnă că nivelul de evoluție al persoanei este întrerupt.

Până acum sunt de acord cu aceste texte, care corespund principiilor de circulație a materiei în acupunctură.

Dar nu am găsit nicio explicație referitoare la „deschiderea” petalelor de lotus. Este o deschidere a chakrelor? Cum se procedează? Care sunt consecințele acestei deschideri?

Mă întreb atunci care este semnificația Sushumnei și corespondența ei cu meridianul care parcurge în sens vertical mijlocul spatelui, acel Tou Mo, care se continuă cu meridianul Jenn Mo. Aceste două meridiane traversează mijlocul corpului delimitând cele două părți din dreapta și din stânga, dar și din spate și din față.

Ne întrebăm de asemenea ce corespondență există între Ida și Pingala și între cele două meridiane ale Vezicii, care urcă lateral de-a lungul coloanei vertebrale și care încadrează meridianul Tou Mo, așa cum Ida și Pingala o încadrează pe Sushumna.

Poate că ne putem explica modul de funcționare a chakrelor sprijinindu-ne pe traseele meridianelor de acupunctură.

Chakrele și meridianele de acupunctură

Șarpele, caduceul, reprezintă de asemenea spirala. Spirala poate avea două forme.

Ea poate fi unică și *plană*. Seamănă atunci cu un labirint. Mai poate fi *elicoidală* și *dublă*, evoluând în spațiu.

Dubla spirală plană exprimă două mișcări diferite, una evolutivă atunci când pleacă din centru desfășurându-se spre exterior, și una involutivă, când se înfășoară din exterior spre centru. Aceste două forțe, cu sensuri contrare, evoluând printr-o schimbare alternativă a sensurilor, se întâlnesc într-un punct care formează un vortex de energie, adică o chakră.

Putem observa evoluția acestor spirale la suprafața corpului, pe partea anterioară sau pe partea posterioară, ur-

mând o linie care se înfășoară de sus în jos ca și de jos în sus.

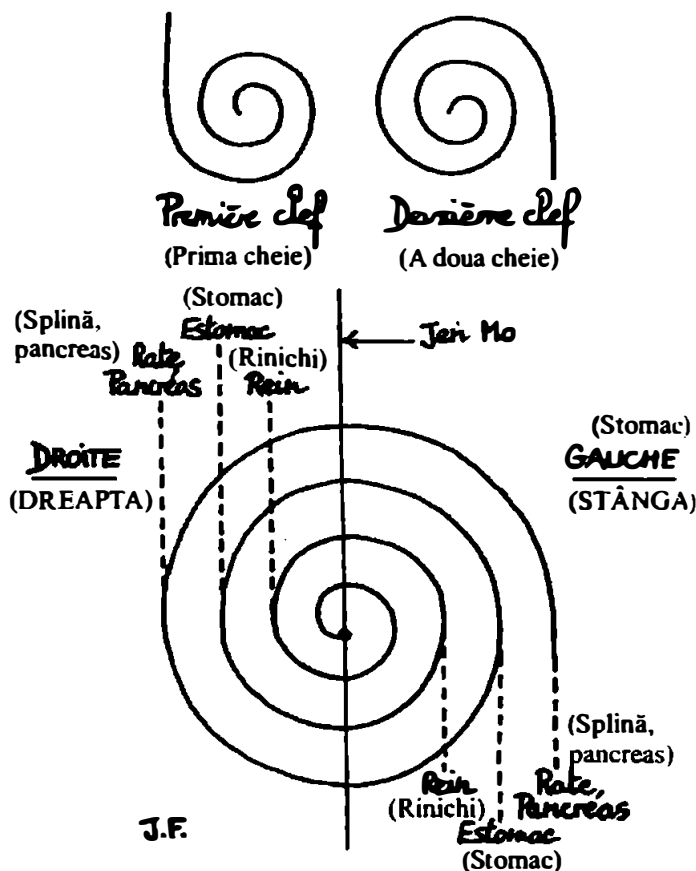

Fig. 20: Chakrele se comportă ca niște surse de energie care permit și favorizează circulația energiei de-a lungul meridianelor

Într-o primă etapă, dacă punem degetul pe chakră și dacă urmărim prin feeling traseul ei într-o regiune localizată, centrată pe chakră și pe un spațiu plan, vedem că spirala evoluează înfășurându-se, la început de la nadi-ul central sau Jenn Mo spre periferia corpului, apoi, de acolo, se întoarce spre centrul corpului printr-o mișcare alternativă. Mișcările se succed apoi în timp. Continuând examinarea chakrelor, înfășurările lor succesive pe interfață, este posibil să observăm trei mișcări distincte (fig. 20).

- *Prima mișcare este plană*, ea se întinde pe suprafața corpului. Această răsucire pleacă dintr-un punct central și se dezvoltă progresiv.

- *A doua mișcare indică ieșirile spirale*. Spirala se deschide ca o cheie cu mulți zimți. Primul zimț deschide un prim meridian de acupunctură, primul pe care îl întâlnește în drumul său și-i trimite energie. Continuându-și mișcarea de rotație, ea deschide un al doilea, apoi un al treilea meridian.

De exemplu:

a) Spirala pornește dintr-un punct median de pe Jenn Mo, la înălțimea chakrei inimii, apoi începe să se rotească. Ea formează o ramură care întâlnește meridianul drept al Rinichiului într-o mișcare ascendentă spre dreapta; spirala își continuă mișcarea de rotație și curând formează o ramură descendentă spre meridianul simetric stâng al Rinichiului.

Totul se petrece ca și când acest vortex ar fi un releu de energie, permițând energiei meridianelor să-și păstreze forța de a tracta această energie.

Să reluăm mișcarea circulară de acolo de unde am lăsat-o: ea continuă să formeze spirala și curând se deschide pe meridianul Stomacului, sus, în dreapta, apoi o jumătate de cerc mai departe jos, în stânga, pe curba simetrică a meridianului Stomacului.

Apoi mișcarea continuă și se deschide pe meridianul

Splină-Pancreas, care se află puțin mai departe și se deschide în același fel, etc.

b) Drumul spre periferie terminându-se, mișcarea de rotație revine spre centru îndreptându-se de data aceasta spre *interiorul* corpului, unde, fără îndoială, face un lucru asemănător.

c) Apoi, în punctul său central, energia chakrei iese din nou la suprafață și se repetă aceeași mișcare (a) dar deschizând porțile inverse ale drumului precedent, ca să completeze deschiderea.

În acest fel mișcarea, privită în ansamblul ei, simulează creșterea tulpinilor care se răsucesc în sus, apoi în jos, la dreapta, apoi la stânga ca vrejurile unei plante.

Poate că aceasta înseamnă „a deschide”!

Pe partea posterioară a corpului, pe spate, regăsim aceeași mișcare.

Curbele se înlănțuiesc, deschizând labirintul pe meridiene succesive, din ce în ce mai îndepărtate de centrul corpului pe măsură ce spirala se lărgeste.

- *A treia mișcare este o mișcare elicoidală și verticală*, evoluând în formă de șarpe, într-un fel asemănător cu cel evocat la membre. Răsucirea se face fie în jurul meridianului Jenn Mo central, fie în jurul meridianului Tou Mo, adică în jurul coloanei vertebrale (fig. 19).

Ne dăm astfel seama de relația care există între aceste spirale și așa-numitele puncte „Iu” ale spatelui în acupunctură (fig. 21).

Spirala își are punctul de pornire pe unul din punctele principale ale meridianului Tou Mo. Punctele principale se revelează a fi vârful primei vertebre cervicale, apoi vârful celei de a șasea vertebre toracice, apoi vârful primei vertebre lombare, apoi vârful primei vertebre sacrale și în fine vârful coccisului.

Poate că există o corespondență între acești centri și în-

tre ceea ce hindușii numesc cele trei noduri psihice evocate mai sus, care ar trebui deblocate pentru ca să se poată înălța kundalini. De fapt, ar putea fi cinci și nu trei noduri ce ar trebui desfăcute ca să se ajungă la Lotusul cu o mie de petale!

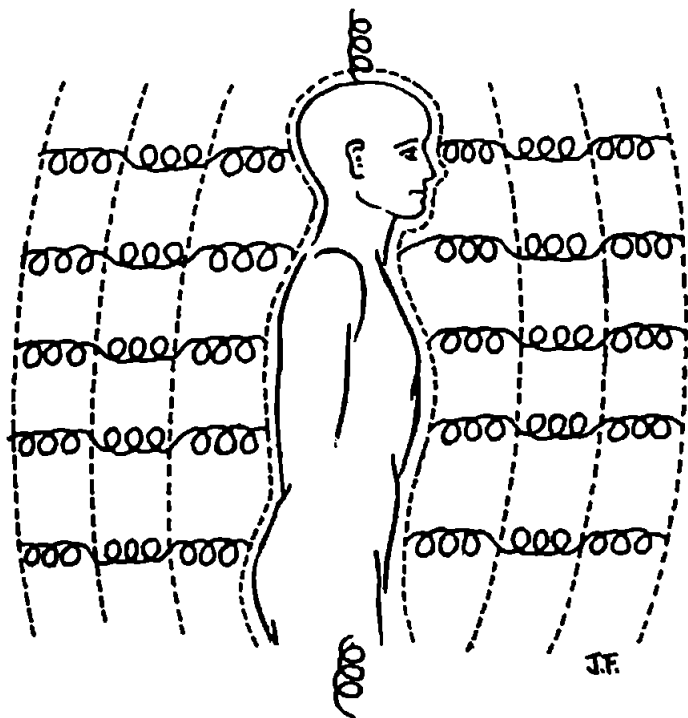

Fig. 21: Spiralele chakrelor se plantează pe orbite. Aici sunt reprezentate doar trei orbite din șapte, și trei spirale din cele șapte obișnuite.

Din acest punct principal, spirele chakrei se înfășoară, înglobând, una după alta, punctele lu de deasupra și de de-

desubt, înglobând de asemenea, așa cum am descris mai sus, meridianele de acupunctură care se află în drumul lor, pe măsură ce se largesc și se formează spirala.

Am înțeles cu siguranță ce înseamnă o chakră „deschisă”. Este o chakră în care circulația energiei se face corect, adică o chakră care își distribuie fără vreo piedică energia meridianelor de care răspunde, sprijinindu-se pe punctele principale ale meridianului Jenn Mo anterior și ale meridianului Tou Mo posterior.

Ar fi plictisitor să continuu cu descrierea traseelor, în această lucrare pentru nespecialiști. În privința acupuncturilor, aceștia își pot da seama de continuarea înlanțuirilor așa cum le percep eu.

Concluzii

Ajungând în acest punct al cercetărilor mele, mi-a fost mult mai ușor să înțeleg patologiile amintite anterior și cele pe care le voi evoca în continuare.

1. Chakrele nu sunt roți care se învârtesc pe loc. Cea ce se numea „roată”, petală etc. nu era decât punctul inițial de înrădăcinare a chakrei, înainte ca spirele să se răsucescă alternându-și sensurile.

2. O chakră nu este doar o roată așezată pe un corp eteric. Ea este o succesiune de ture de spire, de înșurubări, care se rotesc alternativ, întâi la dreapta, apoi la stânga.

3. Sensul lor de rotație, la primul contact, nu diferă de la o chakră la alta. Ele se rotesc întotdeauna de la dreapta spre stânga când persoana este sănătoasă și de la stânga la dreapta când este bolnavă.

Așadar, o chakră care se rotește, la primul examen, de la stânga la dreapta, determină o pierdere de energie. Este ca și când ar absorbi energie din corp; se produce astfel o

reacție patologică. Pare firesc faptul că energia părăsește corpul prin locul pe unde a intrat.

4. În mod normal, chakrele nu se rotesc spre dreapta la bărbat și spre stânga la femeie. La primul contact al degetului, prima spirală detectată se rotește întotdeauna, în mod normal, în același sens, de la dreapta la stânga.

5. Am văzut în urmă cu câteva clipe că la suprafața corpului totul se petrece ca și cum fiecare tură de spirală ar antrena energia unui meridian de acupunctură.

6. Dacă luăm în considerare succesiunea turelor de spirală care se desfășoară pe suprafața corpului, avântându-se apoi în spațiu, putem presupune că trupul însuși este traversat de această succesiune de spire.

Fiecare spirală, ajungând în punctul în care își schimbă sensul, procură energie *orbitei* pe care se suspendă.

Două spirale înseamnă o extremă oboseală, o ușă deschisă spre toate patologiiile.

Trei spirale nu înseamnă o sănătate grozavă, dar nivelul energetic este încă bun, cu condiția ca spiralele să se succedă într-un ritm normal de creștere.

Șapte spirale înseamnă marea formă, capacitățile de apărare sunt prezente. Tulburările prezente au toate șansele să fie rapid rezolvate.

Experiența arată că turele de spirale pot fi în număr de două, de trei sau de șapte. Totuși, nu există un paralelism obligatoriu între numărul de ture ale spiralei și nivelul energetic al orbitelor. Când nu există un echilibru, adică atunci când nivelul energetic al orbitelor este scăzut și când energia chakrelor este normală, înseamnă că există un blocaj undeva pe unul dintre meridiane.

7. În mod normal, succesiunea turelor de spirală este regulată când ne îndepărtăm de corpul fizic. Dar, urmărindu-le traseul în invizibil, putem să reperăm niște „găuri”, niște lipsuri. Am descris deja în 1983 aceste găuri în *Medi-*

cina Corpului Energetic, fără să existe vreun raport cu chakrele. Cazurile clinice ne arată cum intervin chakrele în aceste lipsuri.

8. Patologia unei chakre poate să afecteze fără deosebire fie reprezentarea sa pe partea anterioară a corpului, fie pe cea de pe partea posterioară, fie pe amândouă.

9. Chakrele se stabilesc în mod normal pe interfața corpului fizic. O eroare de implantare sau o inversare a sensului de rotație se traduce printr-o anxietate în această zonă.

10. Putem simți această zonă, putem simți acțiunea vibratorie care se exercită în acest punct, în urma unui tratament homeopatic care să aibă într-o manieră electivă o rezonanță cu o chakră.

11. Spirele chakrelor evoluează fie pe verticală, fie pe orizontală. Când își eșalonează spiralele pe verticală, chakra superioară și chakra inferioară par să unească cerul cu pământul.

Spiralele evoluează de asemenea perpendicular pe coloana vertebrală, pe axa vertebrală osoasă și se eșalonează atunci în spațiu, delimitând „planurile”.

12. În practica medicală, cercetez cele șapte chakre dar în același timp:

a) o chakră pe care o sesizăm doar când deschidem gura și care este expresia vieții „interioare” a dinților, a mucoaselor. Ea face obiectul unor alternanțe cu ochii și urechile și pare să fie o chakră separată.

b) chakrele dedublate, care sunt la fel de importante,

- chakrele picioarelor, care ne pun în contact cu pământul;

- chakrele genunchilor;

- chakrele din palme, care realizează comunicarea cu cerul;

- chakrele cotului.

c) în sfârșit, în alt sistem, explorez chakra ombilicului.

13. Se confirmă faptul că principalele chakre se află în corespondență cu punctele lu ale spatelui folosite de acupunctori și înglobează mai multe puncte lu.

14. Chakra frontală și Al Treilea Ochi sunt două lucruri diferite. Vom aborda acest subiect într-un capitol special.

Ne putem imagina aceste ture de spirală înnodând, dez-nodând, reînnodând și redeznodând o parte a invizibilului nostru de vizibilul nostru, legându-ne prin aceste noduri de imensitatea cosmică... În fața acestei imagini nu este greu să ne amintim de Ampère, de solenoizi, de electromagnetismul clasic dar și de mecanica cuantică, totul armonizându-se într-o schemă a atomului lui Niels Bohr.

Faptul că chakrele se pot implanta fie pe corpul nostru fizic, fie pe una dintre orbitele atomului, demonstrează că avem la îndemână o construcție coerentă, care completează ipotezele mele de lucru, expuse în *Medicina Corpului Energetic* și în cărțile următoare.

Putem să consultăm cu toții o carte de anatomie și să observăm că chakrele oferă o stranie corespondență cu marile plexuri ale sistemului neurovegetativ, cu toate că această viziune nu este acceptată de tradiție.

De asemenea, ne putem întreba ce raporturi pot exista între „dubla elice” descoperită de James Watson în martie 1953, și dubla elice a chakrelor.

În plan terapeutic, cunoașterea chakrelor și a spiralelor poate fi de mare ajutor vindecătorului, pentru că el poate susține energia acestor spirale cu ajutorul propriei energii, însoțind mișcarea de rotație cu mâna sau cu degetul. El poate de asemenea să-i remodeleze forma.

În măsura în care vindecătorul posedă „harul” și în măsura care acest „har” este însoțit de probitate morală, el poate datorită intuiției și experienței sale să deosebească situațiile de patologie energetică ce fac parte din practica sa, de

cele organice, de care se ocupă medicina clasică. Așadar, reținerile pe care le au anumiți medici față de activitatea sa nu sunt justificate.

Semne de întrebare

Ce altceva pot fi aceste alternanțe dacă nu un dialog între cer și pământ? Ele corespund alternanțelor vibratorii percepute de mâinile mele, la Agpaoa.

Oare cu ajutorul acestor energii susținute de chakre și transformate în energie fizică intervenea Blanche din Manilla când făcea, cu ajutorul degetului așezat la o distanță de douăzeci, treizeci sau patruzeci de centimetri, o incizie vizibilă pe trupul subiectului, așa cum am relatat în *Medic de Trei Corpuri*? Cu ajutorul lor a făcut vindecătoarea filipineză, una după alta, în acea după-amiază, în jur de o sută de incizii? Acest lucru presupunea de asemenea o concentrare ieșită din comun, pentru că trebuia să știe să reunească și să reordoneze în vederea aceluiași scop energiile tuturor chakrelor. Înseamnă că această energie putea să se comporte ca un laser sau să se transforme în materie. În cazul acesta, în funcție de simbolul prezent, se analizează materializarea, conform unui mecanism diferit de cel al „aporturilor”¹.

Aceste spirale, alternativ dextrogire și levogire, leagă, dezleagă și din nou leagă între ele printr-o mișcare continuă dar alternativă orbitele atomului lui Niels Bohr, într-o mișcare de expansiune. Să fie oare această mișcare asemănătoare cu cea descoperită în Cosmos? Într-adevăr, aceste imagini se regăsesc în lucrările de cosmologie, în special în legătură cu mișcarea asteroizilor.

¹ Vezi caracteristicile și circumstanțele aporturilor în Brazilia, în *A Partra Noastră Lume*, op cit.

Respirația, alt ritm, mai lent, exprimă corespondența cu alt plan, mai îndepărtat, lunar, dar și solar. Nu se spune că Viața a început atunci când Creatorul însuși a suflat deasupra apelor?

Aceste spirale desenează oare cheile Împărăției? Și cei pe care îi numim Păzitorii Pragului nu dețin oare, fiecare în parte, o cheie a acestor mari spirale?

Turele acestor spirale nu ar fi repetarea, ecoul galaxiilor spirale, a Căii Lactee din care facem parte? Aceste spirale, pe care astronomii le cunosc de la descoperirea dungii spectrale de douăzeci și unu centimetri, apar și dispar.

Primim oare ecoul galaxiilor spirale care reprezintă trei sferturi din ansamblul galactic cunoscut?

Ture de spirală legându-ne și dezlegându-ne de marele invizibil, de Universul care se spune că se află în expansiune și care nu încetează, pornind de la propriile sale chakre, să-i genereze ture de spirală.

Motivele noțiunilor disparate

Așteptând să înaintez în descoperirile mele, mai întreb care sunt motivele acestor confuzii. Cum se face că acum, în pragul anului 2000, fiziologia și fiziopatologia chakrelor nu sunt mai bine cunoscute și mai constante.

Într-un text de Jean Herbert, un cuvânt m-a îndreptat spre o pistă: „Descoperirea sanscritei, multă vreme considerată ca aflându-se la originea limbilor indo-europene...” Eu credeam că această limbă a fost dintotdeauna cunoscută, dar cuvântul „descoperire” m-a obligat să caut unele date suplimentare.

Sanskrita, sau indiana veche, este o limbă savantă care nu a fost vorbită niciodată și de care s-au folosit preoții și literații. O găsim cu cinci mii de ani înainte de Christos și

provine dintr-un dialect indo-european. Se conturează, individualizându-se, cu două mii de ani înainte de Christos. Din ea derivă limbile moderne ca hindusa, bengali, mahrata etc. Dar sanscrita continuă să fie folosită de persoanele instruite, rămase credincioase tradiției brahmanice, în timp ce femeile și servitorii vorbesc prakrita.

După secolul al XIII-lea, marii autori vor scrie în bengali, hindusă etc. Sanscrita ocupă astăzi același loc pe care îl are latina în Franța. Nu mai este decât un joc pentru persoanele instruite. Mai mult chiar, populațiile din sudul Indiei vorbesc limbi dravidiene care nu derivă din sanscrită. Descoperirea ei de către lingviștii occidentali datează doar de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, iar prima carte tradusă în 1874 de William Jones a fost Bhagavad-Gita.

Aceasta înseamnă că există puține persoane capabile să regăsească textele originale și să le traducă corect.

Oricât de ciudat ar părea astăzi, lumea a trebuit să aștepte ca Romain Rolland să descopere, pe la 1925, hinduismul și să publice viețile lui Ramakrishna și Vivekananda, pentru ca această cultură să pătrundă în literatura occidentală¹. Toți sunt de acord că aceste texte care au ajuns până la noi pot fi doar parțiale, părtinitoare și prost înțelese. Aceasta a fost impresia mea. Totul s-a clarificat atunci când am aflat că, în plan metafizic, una dintre cele mai surprinzătoare caracteristici este aceea că hinduismul (Jean Herbert²) nu impune nicio credință. El acceptă concepțiile cele mai contradictorii.

A doua caracteristică este absența în hinduism a oricărei dogme sau credințe, explicată într-un mod satisfăcător

¹ H.P.B. și ocultismul apar ca niște precursori.

² *Hindouisme, religions et philosophie (Hinduism, religii și filosofie)*, Colecția P. de Tartas.

de faptul că hindușii nu văd în toate aceste sisteme, oricât de contradictorii ar părea, elementele unei dileme, ci concepții care se completează reciproc, adică tot atâtea mijloace de a progresa spre adevărul fundamental și unic, concentrându-se pentru început - și mult timp după aceea - pe unul sau pe altul dintre aspectele sale. Adică, ei consideră că sunt „puncte de vedere” ceea ce un occidental consideră că sunt „școli” antagoniste. Fiecare dintre aceste puncte de vedere își aduce contribuția la o cunoaștere de ansamblu.

Acolo unde istoricii noștri își imaginează adevărate războaie religioase între adoratorii lui Shiva și adoratorii lui Vishnu, textele autorizate ne spun că „inima lui Vishnu este Shiva, inima lui Shiva este Vishnu”.

Toți acești zei sunt orânduți într-o teogonie pe cât de suplă, pe atât de savantă, și fiecare joacă un rol de o riguroasă precizie. De la Brahman absolutul, Unul, din timpul creării lumii, se trece la Dumnezeu unic, Ishvara, cel cu trei fețe: Brahma, Vishnu și Shiva, și cu trei roluri: creație, conservare, distrugere. De aici se ajunge la o multitudine de zei minori, a căror putere se exercită adeseori numai prin „puterea de manifestare”: Shakti, reprezentată în mituri ca fiind soția lor, sora lor sau fiica lor.

În sfârșit, scrierile dovedesc aceeași suplețe în cosmogonie: ele nu ne oferă o credință unică precum în Vechiul Testament, ci o serie de mituri independente unele de altele. Hindușii văd în aceste mituri descrierile complementare ale unui fenomen al cărui adevăr profund noi nu îl putem sesiza, cam în genul exploratorilor care descriu diferitele aspecte ale unei țări pe care au descoperit-o. Astfel, ei îl pot concepe foarte bine pe Iisus Christos sub forma unuia din avatarurile lui Vishnu, de exemplu.

Omul, pentru ei, este o ființă a microcosmosului, alcătuit din mai multe niveluri. El este un atman „nepieritor,

imuabil, fără început, imaterial”, element permanent. Ei îl identifică deci pe acest atman cu Brahman, absolut macroscopic. După cum din Brahman emană lumea, tot așa din atman emană corpul nostru material sau Jiva.

Jiva este persoana care reprezintă ceea ce suntem, care s-a născut, evoluează și va muri.

Noi nu-i cunoaștem decât partea superficială. Există diferite metode ca s-o cunoaștem. Hindușii o studiază prin asceză, meditație, introspecție, adică printr-o explorare autentică a sinelui și nu printr-un studiu livresc. Această explorare nu ar prezenta niciun interes dacă nu ar conduce decât la o cunoaștere științifică. Scopul lor este de a ajunge la o cât mai mare dezvoltare.

Mi se confirmă părerea că toate opiniile sunt valabile pentru că fiecare dintre ele exprimă o față a adevărului.

4.

CHAKRELE ȘI CONȘTIINȚA

Știu că acest capitol riscă să nu fie luat în considerare de lumea științifică, pentru că zdruncină din temelii noțiunile admise, anulând teoriile despre conștiință. Nu are importanță!

Ca să explic posibilele incursiuni al conștiinței în alt plan decât cel „de aici și de acum”, este bine să dau un exemplu simplu și, de ce nu, al meu: observând că, de ani de zile, eram parcă „desprinsă” de lumea exterioară după ce tratam unul, doi bolnavi, incapabilă să socotesc, să completez suma care încheia un cont, să mă concentrez asupra scrisului, să conduc mașina fără să fac un mare efort, într-un cuvânt, să mă integrez complet în realitate, mi-a venit ideea să-mi examinez chakrele după ce făceam tratament.

Atunci am constatat că în aceste situații nu îmi „funcționa” niciodată chakra înscrisă... între cei doi ochi. În funcție de starea mea de concentrare, chakra se afla pe a doua sau pe a treia orbită. Mi s-a părut evident că practicând feelingul, intrând în comunicare cu pacientul, îmi schimbam spontan planul, ca să intru în contact cu invizibilul. Și acest lucru se exprima printr-o „detașare” a punctului de implantare a chakrelor.

Am realizat atunci că am avut nevoie de ani de zile ca să-mi dau seama că era vorba despre o schimbare a planului de conștiință, despre o deplasare a implantării chakrelor, lucru pe care Agpaoa mă învățase să-l fac, de-a lungul anilor de practicare a feelingului alături de el. Acțiune pe care am concretizat-o într-o imagine atunci când am scris: mă simteam parcă „ridicăta în nacela unui balon”; și când mă adre-

sam celor din jur aveam impresia că eram azvârlită din na-
celă, adică atunci când reveneam la realitate.

Din fericire, descoperisem măsurile pe care trebuia să
le iau ca să-mi revin după terminarea tratamentelor: să aş-
tept, să respir, să merg, să-mi masez fruntea, să dorm.
Aceasta era o dovadă că în stările de conştiinţă intervenea
Corpul Energetic.

Era un lucru logic şi nu mă neliniştea; corpul fizic şi
Corpul Energetic trăiau în registre diferite. Se ştie de altfel
în fizica cuantică faptul că dacă măsoari corpul-particulă nu
poţi să măsoari şi Corpul-Undă şi invers. Am expus pe larg
această idee în *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*.

Era evident faptul că trebuia să schimb „planul” ca să
ajung la Corpul-Undă al pacientului, să schimb într-un fel
lumea. Şi dacă „cum să procedez” era o întrebare pe care
mi-o pusesem la începutul cercetărilor, acum se rezolva atât
de uşor încât „aceasta” se făcea instantaneu, la cerere... era
de ajuns să modific „centrul de gravitaţie”.

Unii ajung la acest lucru rugându-se şi este o metodă
bună; intonarea mantrelor este la fel de posibilă, dar când
stăpâneşti tehnica, trecerea este un exerciţiu simplu, care nu
are nevoie nici de rugăciune, nici de mantre, este la fel de
simplu ca atunci când închizi şi deschizi ochii.

Vom vedea că acest lucru poate deveni patologic, atât
de spontan poate să fie. Când schimbarea de plan reuşeşte,
te simţi mai uşor ca de obicei.

Conştiinţa a plecat pe unul dintre învelişurile corpului
subtil. Din acel moment vezi şi simţi diferit lucrurile. Ni se
comunică impresii şi informaţii diferite.

Este un succes dacă vrei să detectezi vibraţiile invizibi-
lului (în plus, trebuie să fii conştient de ceea ce se petrece în
tine); este o catastrofă dacă nu te întorci sau dacă intri în
această stare în mod inconştient.

Fidelă metodelor lui Claude Bernard, experimentam pe

mine însămi, deci la „rece”, constatând evoluția propriilor mele chakre în cursul exercițiului. Era limpede că ele își părăseau punctul de implantare de pe corpul fizic sau mai degrabă de pe interfață (pe care o putem considera ca fiind prima orbită a atomului lui Niels Bohr) ca să treacă pe a doua orbită.

Continuând exercițiul, implantarea ajungea pe a treia orbită. În același timp, capacitatea mea de a fi în contact cu lumea obișnuită se transforma. Nu-mi mai aminteam unele nume și cuvinte care în mod normal mi-ar fi venit în minte. Trebuia să fac un efort ca să mă concentrez și să le regăsesc. După efort, după terminarea recuperării, după regăsirea cuvintelor, chakrele reveneau la punctul lor normal de implantare.

Același fenomen se petrece cu toate chakrele corpului, în clipa când se instalează somnul.

Observând, de la distanță, chakrele marilor sportivi în timpul competiției, mi-a fost limpede că de unitatea chakre-corp fizic depindea calitatea prestației. Ideea acestei cercetări mi-a venit observând cât de mirate și de încântate erau unele patinatoare renumite, atunci când le reușea un triplu salt, ca și când lucrul acesta s-ar datora întâmplării și nu depindea de ele. Într-adevăr, în aceste cazuri, corpul funcționase automat, în virtutea unei munci și a unor obiceiuri, independent de individ.

Faptul era surprinzător: dacă chakra frontală era departe de frunte, din cauza emoției, în momentul intrării pe pistă, triplul salt se termina cu o cădere; dacă era la locul ei, reușita saltului era asigurată.

Același lucru se petrecea și la tenismeni în așa-numitele momente de „deconcentrare”.

Cum să le reconstitui, cum să le fixezi? Este o problemă care necesită o arie întinsă de studiu pentru a-i ajuta pe pacienții ale căror chakre sunt bolnave.

Ne dăm seama, după ce am aflat că punctul de implan-tare al chakrei se poate deplasa, că această deplasare se va manifesta diferit când este vorba despre o chakră a corpului sau despre chakra Ajna.

Singura diferență este aceea că nu va mai fi vorba despre conștiința corpului, ci despre cea a stărilor noastre de conștiință dacă este vorba despre Ajna. Este posibil să migreze și conștiința pe una dintre orbitele chakrei inițiale, cea a ombilicului, dar ca să-i descriu aici efectele ar însemna să complic atât expunerea cât și tratamentul, astfel încât mă voi limita la tulburările cele mai obișnuite.

Să începem traseul senzațiilor cu stările pe care le putem resimți în mod obișnuit, oricare dintre noi, apoi vom continua cu dezorganizările care ating adâncul sufletului.

Cititorii mei terapeuți vor înțelege că, pentru claritatea expunerii, nu pot descrie aici toate perturbațiile energetice întâlnite la pacienți, nici detaliile tratamentului. Aceste pagini ar fi de neînțeles pentru un cititor neavizat. Nu pot decât să afirm rolul determinant al chakrelor în aceste cazuri special alese și care reprezintă tipuri de patologie.

Chakrele și perturbațiile neurologice

Un bărbat de treizeci de ani dorea să înțeleagă problemele de sănătate pe care le avea. El prezenta periodic stări de epilepsie care rezistau la orice tratament. În antecedentele sale, în copilărie, exista un traumatism cranian cu pierdere cunoștinței și cu hemiplegie regresivă. Lucrurile au decurs apoi normal până la satisfacerea stagiului militar, când un surmenaj puternic (pentru călirea trupei!) a declanșat o pierdere a cunoștinței timp de două ore. Patru ani mai târziu, o nouă pierdere a cunoștinței, cu aceeași durată. A urmat o perioadă de calm. Dar, în urmă cu trei luni, a avut o nouă

criză de epilepsie cu cianoză, pierderea cunoștinței și apoi o nouă criză luna trecută. Îi este teamă pentru că aceste crize s-au înmulțit, medicamentele antiepileptice nu aveau niciun efect iar toate analizele făcute erau normale. A observat că aceste crize apar în poziție culcat, astfel încât își scurtează din ce în ce mai mult perioada somnului. Toate examenele făcute sunt normale. Puncție lombară, electroencefalogramă, ecografie, tomografie computerizată și ineficacitatea medicamentelor antiepileptice.

Când este examinat în poziție verticală nu apare nimic deosebit. Corpul energetic vibrează în formula 7/8/9.

În poziție culcat, vibrațiile corpului energetic scad la 2/2/2... Chakrele, care până atunci erau normale, se împrăștie și se prăbușesc la 2/2/2... îndepărtându-se până la cea de-a treia orbită, apoi la a patra. Pe craniu, în afara situației obișnuite a chakrei, persistă o legătură. Prin acest punct, el rămâne legat cu el însuși. De aici provine criza epileptică, apoi starea de comă. Este vorba despre o maladie a chakrelor cu manifestări neurologice (fig. 22).

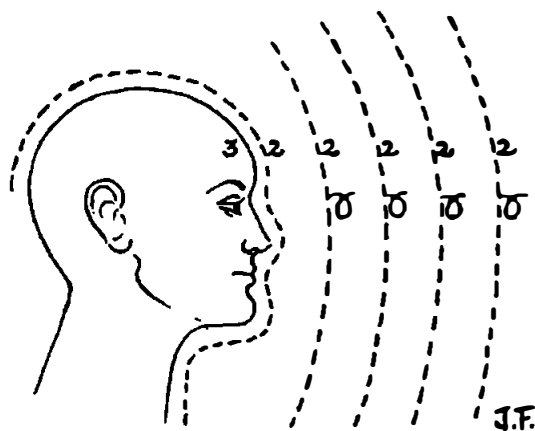

Fig. 22 Chakre fragmentate

Crize salvatoare?

Este vorba despre o fetiță de zece ani. Mama ei îmi scrie: „De câțiva ani este cuprinsă de tulburări nervoase (crisparea mâinilor și a feței) care apar fără ca ea să se poată controla. Colegii râd de ea și acest lucru a început să devină o obsesie, pentru ea, ca și pentru noi, care îi atragem atenția să se stăpânească. Am vorbit despre aceste lucruri cu unii doctori (generalişti, pediatri, psihiatri pediatrici, psihiatru antroposof), dar nimeni nu a luat această problemă în serios. Mă tem de cel mai rău lucru (epilepsie) neștiind cum va evolua (sau poate că nu va evolua) această problemă la o adolescentă. În plus, la nașterea ei, am avut o stare de comă și când m-am trezit mi s-a făcut cezariană. Condițiile nașterii ei au influențat oare acest lucru?...

În această vară s-a petrecut un lucru ciudat. Într-o seară, în timpul unei furtuni, pe balcon, a văzut o lumină mare, albă, care avea forma unui pătrat, în mijloc fiind litera J de un albastru luminos. Când s-a apropiat, forma a dispărut. Aceasta s-a întâmplat de două ori.”

Fiindcă numele meu începe cu litera J, am acceptat s-o văd, dar nu înainte de a o trimite la secția de neurooftalmologie a fundației Rothschild, unde i s-au făcut toate examenele necesare: examen oftalmologic, electroencefalogramă continuă etc. Concluziile erau vagi: suprapunerea unor elemente lente și acute prea puțin importante pe electroencefalogramă, fără anomalii semnificative. Nu era suspectă de o tumoare cerebrală.

În timpul consultației, copila îmi confirmă că a văzut, ca pe un ecran, litera J de un albastru luminos și, când a vrut s-o atingă, a dispărut.

Îmi descrie crizele care durează de opt ani: apare brusc o mare apăsare în interiorul capului ca și când „este gata să

explodeze”; acest lucru se întâmplă de la sine. Are între trei și zece crize pe zi. Îmi arată în ce poziție stă în momentul crizei: își încovoiaie corpul, își împreunează degetele sau le încrucișează în fața stomacului, este total absentă, nu-și amintește nimic, în afară de ceea ce s-a întâmplat înainte de criză.

În cursul examinării, corpul fizic vibrează la cel mai scăzut nivel: 2. Totuși, Corpul Energetic arată o creștere normală 3/4/5.

Chakrele vibrează la 2/2/2 și se înscriu dezordonat, pe diferite orbite, de la prima la a șasea. Atunci când chakra din frunte se îndepărtează la maximum, ochii devin arzători.

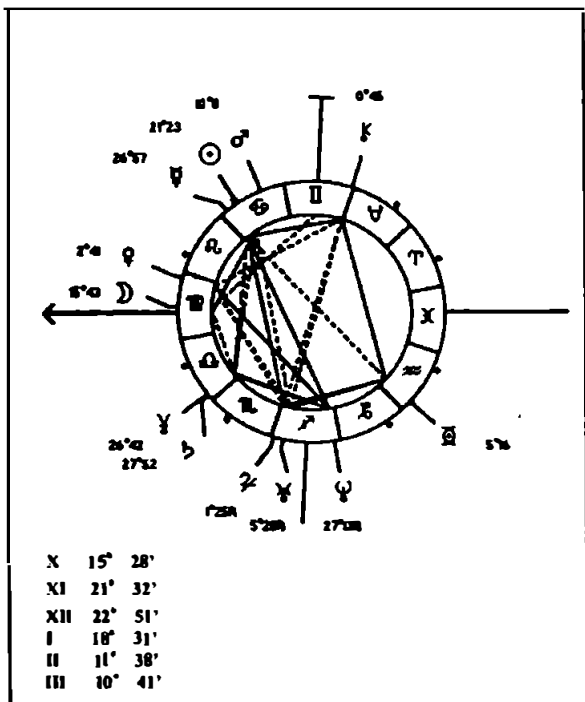
Aceleași perturbații se găsesc și la chakrele din spatele corpului.

Chakra din plexul solar, în plus, vibrează invers și prezintă un gol de energie.

Se înțelege că aceste crize corespund unei tentative violente de reintegrare a chakrelor în corpul fizic; gesturile vorbesc de la sine: brațele par să readucă chakrele spre ea, mâinile par să le prindă, toate acestea evocând mișcările unui corp invizibil. Criza este salvatoare, apărând-o fără îndoială de o despărțire a corpului fizic de corpul energetic, despărțire care s-ar putea produce în acel moment.

Ne aflăm de asemenea în prezența unui copil care intră în contact cu invizibilul, așa cum dovedește apariția celui J. Oare intuiția a funcționat atunci la ea? Dar, lucru ciudat, șansa ei și Venus coincid exact cu ascendentul meu dacă comparăm cele două horoscoape.

Noaptea, i se întâmplă să vadă în fața ei, în întuneric, capete, uneori fără maxilare, sau ochi larg deschiși care o privesc. Atunci, mama ei aprinde o lumânare și tămâie; îi dă în timpul nopții harta tarot a lumii, care o ajută să nu-i mai fie frică.

A doua zi o examinez din nou și constat că chakrele ei sunt normale, cu excepția celei din plexul solar care se învârtește din nou invers. În seara tratamentului nu a mai avut decât o criză.

Fiindcă se simțea mai bine, am vrut să ne dăm seama de importanța influenței Lunii asupra sănătății și am constatat că această copilă a suferit o agravare a bolii în ziua „mareei secolului”, zi cu Lună plină, când a avut cincisprezece crize în cursul zilei! Cei care se îndoiesc de influența planetelor asupra noastră ar fi de dorit să reflecteze la aceste lucruri.

Ne putem întreba, în aceste împrejurări, ce efect ar fi

avut Tegretolul, pe care părinții ei au refuzat să i-l administreze până atunci. Crizele ar fi fost suprimate? Nu ar fi agravat și jenat recuperarea? Ar fi avut oare un efect benefic? Această ultimă posibilitate ar trebui poate luată în calcul sub un control electroencefalografic¹.

Tulburări ale legii gravitației

Tot în legătură cu ansamblul chakrelor, iată un caz destul de special, care ne va conduce spre „conștiința conștiinței”. Mama ne semnalează că, în urma unei angine, la vârsta de doi ani, copilul a avut o criză de convulsii, fiind internat o săptămână în spital. Când s-a întors acasă, ea a constatat că nu mai era copilul de dinaintea crizei, precoce, echilibrat. „Ceva se rupsese.”

El se plângea că îi vine greu să se exprime în clasă, în public, dar, dacă se află singur cu examinatorul, lucrul devine posibil. Îi este greu să facă față unei clase care îl observă și care așteaptă ca el să răspundă.

Nu se simte bine decât în familie sau în mijlocul unui grup de persoane cunoscute.

Se pare că adolescentului îi lipsește „eul”, nu se poate afirma. Este fragmentat și destabilizat. În cursul examinării, chakrele nu se află la locul lor, funcționează fără deosebire, de la dreapta la stânga sau de la stânga la dreapta, adică, fie

¹ Horoscopul ei arată că nu dispune decât de ascendent ca semn al Pământului și, ca și în celelalte cazuri citate, are un careu Pluton-Soare. Soarele, Mercur și nodul Lunii în Rac indică fragilitatea plexului solar. Luna este în Casa a VIII-a și în Berbec, fapt ce explică viziunile ei. Dar intrările și ieșirile lui Marte în Rac, Uranus, Neptun în Capricorn în perioada tratamentului, lasă să planeze o îndoială asupra posibilităților de vindecare imediată. Va trebui, fără îndoială, să așteptăm ieșirea lui Marte din Rac (horoscopul nr. 1).

normal, fie invers, în funcție de momentul respectiv.

Legătura se situează pe a doua și pe a treia orbită a atomului, în funcție de momentul examinării, făcută la câteva minute distanță, neinserându-se deci pe interfață.

La o primă manipulare a energiei stabilizez chakrele. Acum se află la locul lor, dar se rotesc invers, adică de la stânga la dreapta. Este nevoie de o a doua manipulare. Atunci copilul respiră amplu, afirmă spontan că se simte dintr-o dată calm și bine în pielea sa. În acea după-amiază va dormi trei ore și jumătate și a doua zi dimineața va declara că este perfect satisfăcut.

El nu avea senzația de unitate, nu-și simțea eul. El împrumuta un „eu” de la familia sa sau de la un grup de prieteni capabili să-l sprijine și de care se agăța. Lăsat în voia sa, observat, fără vreun sprijin, „eul” său fiind insuficient, nu se putea individualiza.

Opusul sindromului lui Neptun

Voi descrie acum un sindrom ce pare să fie opusul sindromului lui Neptun. În timp ce un pacient cu acest sindrom¹ are tendința de a absorbi problemele celorlalți, de a percepe nu numai durerile dar și sentimentele altora, când acestea nu sunt gânduri, aici comportamentul este total diferit.

Vom vedea că, datorită calităților de medium ale subiectului, care pot fi depreciative în sindromul lui Neptun dacă nivelul de energie nu este satisfăcător, în acest caz, dimpotrivă, pot constitui un ajutor, fiindcă, într-adevăr, datorită acestei facultăți de a comunica cu anturajul, „va reveni pe pământ”.

Este vorba despre un bărbat care își asumă mari respon-

¹ Descriș în *Medic de Trei Corpuri și Medicina Corpului Energetic*.

sabilități și care, cu ajutorul observațiilor și luptei sale, a înțeles cum să se apere. Suferind de tulburări de concentrare, el analizează astfel situația: „Am impresia că mă pierd, cuvintele interlocutorului îmi scapă pe moment, am atunci senzația că spiritul meu circulă peste tot, că nu sunt aici.”¹

„Uneori cuvintele îmi vin cu o surprinzătoare ușurință, alteori nu îmi vine în minte decât ideea sau aspectul simbolic al lucrului. Sunt obligat uneori să folosesc simboluri sau ceva asemănător ca să numesc un obiect. Câteodată trece ca un curent, găsesc cuvântul exact și este minunat.”

„Tulburările sunt ciclice: în aprilie, mai, iunie mă simt mai bine (în această perioadă vine să mă vadă). În noiembrie, decembrie lucrurile se agravează.”

„Am nevoie de un reper ca să-mi recapăt forțele. Un cuvânt sau o situație care să mă facă să-mi revin. Ca să pot comunica cu anturajul meu la serviciu, trebuie să dau mâna cu toți funcționarii în fiecare dimineață.”

Reperele lui sunt ceilalți, datorită lor el poate să coboare din nacela sa, acolo unde se află în mod natural². Ei sunt aceia care, dând mâna cu el, îl readuc pe pământ și-i dau puncte de sprijin. Cu cât strânge mai multe mâini, cu atât mai repede și mai bine recuperează. De aceea strânge mâinile tuturor funcționarilor în fiecare dimineață. „Mă simt mai bine în mulțime decât lângă o singură persoană.”

Chakrele lui pot să se desprindă și să se îndepărteze. „Mi s-a întâmplat să mă simt atât de răătăcit încât să nu mai văd ce se află în fața mea. Așezat într-un șezlong, am văzut copacii dispărând din fața mea, totul era alb... Îmi amintesc

¹ Câți copii pe care îi numim zăpăciți nu au astfel de tulburări!

² Este situația opusă experienței pe care am avut-o cu Agpaoa sau cu vindecătorii, când, prin contactul cu ei, mă îndepărtam de lumea reală și mă instalam în nacela mea.

că am mai avut aceste simptome între trei și șapte ani.”

Dar tulburările nu îl mai neliniștesc pentru că el a învățat să dialogheze cu el însuși, cu planurile sale. Într-un anume fel a știut să profite de unele aspecte pozitive ale acestei situații în afacerile sale, pentru că atrage unele persoane, își amestecă gândurile cu ale lor, ghicind chiar dacă sunt gânduri curate sau viclene. „Îi percep de asemenea pe oamenii adevărați.” „Când este liniște percep mai bine cuvințele.”

„Intuiesc unele lucruri; pe când treceam odată pe lângă o candidată la un post de funcționară și care trebuia să dea un test, am auzit o voce slabă care spunea «nu, nu».”

Într-adevăr, testele au fost negative. În acest caz este vorba despre *A Patra Noastră Lume*, unde tratez această problemă.

Primul tratament, care va dura trei săptămâni înainte de a fi completat, dă un rezultat pe care el îl califică drept fantastic. De atunci viața lui s-a transformat, iar bucuria de a trăi, afirmă el, este imensă.

La el, punctele de legătură ale chakrelor erau mobile și conștiința sa cu atât mai mult, întrucât forțele de gravitație se fragmentau din ce în ce mai mult. Dar el a învățat, din experiență, că un contact fizic cu ceilalți îl readucea pe pământ. Puterea sa de medium, folosită în aceste situații, îl ajuta și îl mai ajută încă, permițându-i să ghicească gândurile celuilalt. Faptul că și-a corectat starea și că și-a reorganizat câmpul magnetic a fost un lucru deosebit de spectaculos, pentru că acum este ancorat în realitate fără să facă eforturi. Ceea ce demonstrează o dată în plus labilitatea materiei noastre omenești și jocurile conștiinței.

PIERDEREA GRAVITAȚIEI

Perturbația se poate instala de fiecare dată când suntem surmenați, la fiecare stres psihologic. Această scrisoare este lucidă și emoționantă.

„În jurul vârstei de treisprezece ani, când mă odihneam, dublul corpului meu fizic era atras spre invizibil, împotriva voinței mele, de o «forță» care se afla în casă. Refuzam să-mi părăsesc corpul în întregime și mă rugam de această forță să mă lase în pace; mă zbăteam, țipam ca după un vis urât și, adeseori, cu răsuflarea tăiată, «dublul» meu se reîntorcea în trup, uneori într-un mod atât de brutal încât credeam că am criză de inimă în clipa când mă trezeam; în plus, eram learcă de transpirație când mă trezeam, însă țipetele mele nu erau auzite de nimeni din casă.”

„Mama are aceeași suferință și mă roagă adeseori să rămân la căpătâiul ei în timpul siestei, ca s-o trezesc dacă apare acea forță, și a trebuit să fac acest lucru: o aud uneori gemând și atunci îi scutur cu toată puterea corpul fizic pentru ca dublul ei să se reintegreze. Familia mea era rozicruciană, știu deci că există o viață de apoi și că suntem înconjurați de o lume nevăzută.”

„Eșecurile mele sentimentale m-au făcut să-mi dau seama de asemenea de lumea «gândului» și de vibrațiile pe care le emană fiecare dintre noi... În jurul vârstei de douăzeci de ani, după un eșec sentimental din care îmi reveneam cu mare greutate, am hotărât să mă ocup de inconștientul meu, întrucât fenomenele de dedublare erau încă prezente și acest eșec mă scotea de pe făgașul meu.”

„Captam vibrațiile din apartament și eram prea slabă ca să lupt, prea tânără ca să pot explica aceste lucruri părinților. A trebuit să plec de acasă și doar printr-o rugăciune interioară am putut să fac acest lucru. Vocea lui Dumnezeu,

acea intuiție puternică, m-a susținut și m-a ajutat să plec de acasă. A fost o hotărâre divină fiindcă toate obstacolele s-au dovedit a fi inexistente până la stabilirea mea în căminul pentru tinere fete. Dumnezeu are un mod special de a fi cu tine atunci când vrea.”

„ ... Din curiozitate, timp de câteva luni, am intonat mantrele și după o anumită perioadă intuiția mea a atins un stadiu atât de avansat încât am devenit vizionară și sensibilitatea mea era atât de mare încât nu mă mai simțeam apărâtă, iar aceleași rugăciuni nu mă mai ajutau deloc; dedublările se succedau, în special spre lumile «josnice și perverse».”

„Forța mea interioară nu mă mai susținea, astfel încât am hotărât să mă opresc; unii budiști m-au sfătuit atât de insistent să nu fac acest lucru, încât atunci am înțeles că religia este proprie fiecărui om și am decis să-mi dirijez singură viața. Eram descumpănită și fiindcă familia mea nu putea să mă ajute, am început să citesc cărți și reviste, încercând să înțeleg. Frecventam reuniunile pline de însuflețire ale vizionarilor, dar niciunul dintre ei n-a fost în stare să-mi spună adevărul, să-mi indice în special domeniul stărilor de care sufăr încă și astăzi; am început să mă îndoiesc de Dumnezeu, de mine însămi, să fiu deprimată uneori.”

„În cursul unei dezbateri organizate de un clarvăzător magnetizator, m-am hotărât să încep o terapie pentru că oferta părea serioasă, iar el era un om simpatic și simplu. Terapia se baza pe colorarea unor desene tematice. Am colorat desenul pornind din centru spre extremități, în timp ce vorbeam despre tema aleasă; după câteva luni m-am recentrat și de atunci am început să simt prezența lui Dumnezeu în jurul meu (aura?), iar în unele zile mă simțeam atât de bine încât iubeam chiar și copacii din parc: această stare de dragoste nețărnută nu o mai regăsesc în prezent, dar atunci realizez că iubirea lui Dumnezeu se află pretutindeni și într-un acord perfect cu toate lucrurile. Totuși, con-

tinuam să am eșecuri sentimentale. Terapia își urma cursul și curând am putut să mă exprim fără ajutorul desenului. Îmi era rușine să plâng și să vorbesc despre problemele sexuale provocate de singurătatea mea. În plus, terapia îmi era indispensabilă și începeam (după trei ani) să mă întreb dacă îmi voi petrece astfel toată viața, fiindcă echilibrul meu interior nu se stabilizează.”

„... De două luni este statu-quo.”

„- Continuu să mă dedublez în timpul somnului de după-amiază și în cursul somnului din zori (al doilea somn al nopții), dar acest lucru nu mă mai înspăimântă atât de mult, mă deranjează însă faptul că sunt descentrată.”

„- Sunt în stare să-i simt pe cei care mă frecventează din interes (se pare că sunt frumoasă?) și din acest motiv, de ani de zile, caut un bărbat cinstit care să se potrivească cu nivelul meu vibrator.”

„- Adeseori văd conturul pe care îl emană fiecare dintre noi, acest contur de o nuanță alburie, mai mare sau mai mic în funcție de om și a cărui înălțime diferă, iar culorile care merg de la verde, la albastru, la violet, «dansează» uneori în interior sau împrejur.”

„- Din cauza adevărului pe care îl percep uneori și pe care îl susțin, sunt considerată paranoică, fapt care îmi creează dificultăți de comunicare în sânul unui grup, chiar dacă, mai târziu, afirmațiile mele se dovedesc a fi adevărate.”

„Intuiția este greu de definit.”

„- Știu că Dumnezeu există, orice nume i-am da noi.”

„- Nu înțeleg aceste dedublări sistematice din timpul siestei.”

„Să fiu o clarvăzătoare sau să-mi dezvolt această calitate mă înspăimântă, eu vreau doar să mă recentrez și să duc o viață normală care, după părerea mea, începe cu un echilibru interior.”

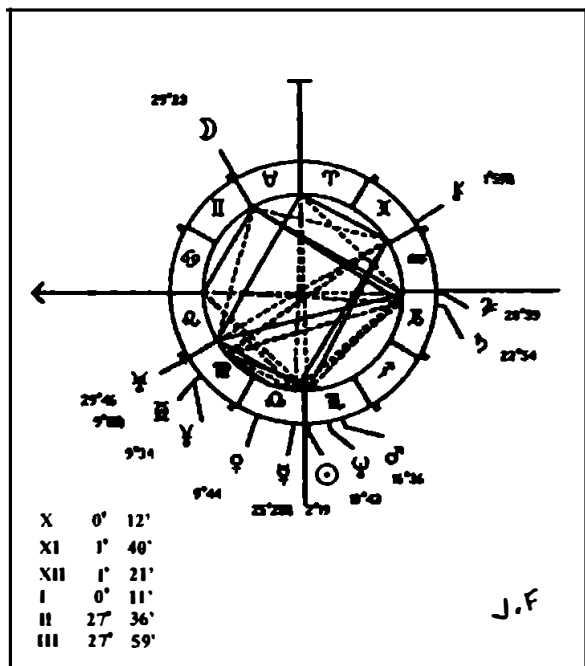
„- Simt că dacă mă tratez o voi ajuta și pe mama mea

ale cărei antecedente spirituale datează din tinerețe.”

„- Toate aceste noțiuni despre aură, vibrații etc. mi-au provocat perturbații psihologice care mă fac să mă simt uneori o persoană «deosebită» (față de muritorii de rând) și mă ascund în spatele unor atitudini copilărești.”

„- Aș vrea ca aceste facultăți, pe care totuși le am, să-mi permită să-mi măresc puterea de gândire într-atât încât să mă tratez pe mine însămi și, în al doilea rând, să o dau altora fără să fiu numită clarvăzătoare sau vindecătoare, și să am o viață normală.”

„- Aș vrea să înțeleg ce se întâmplă cu mine, mi-e greu să pun pe seama karmei toate aceste lucruri.”

Când am examinat-o, am constatat că chakrele se plimbă pe a doua și pe a treia orbită a atomului lui Niels Bohr. Există și o perturbație a celui de Al Treilea Ochi, asupra căruia vom reveni la timpul potrivit.

Este greu să exprimi cu o mai mare luciditate o trăire a sindromului lui Neptun. Este imposibil ca medicina convențională să-i schimbe aceste stări sufletești zilnice.

Această trezire spirituală nu îi ușurează situația, dar îi permite să recunoască fenomenul pe care îl trăiește.

Kundalini sau efectul de gravitație în medicină

În timp ce scriam primele rânduri referitoare la tulburările de gravitație, poștașul mi-a adus această scrisoare.

„De un an și jumătate, fac un tratament de psihanaliză și la dorința mea mi-a fost trezită kundalini. De opt luni am o pierdere cvasitotală a autonomiei, iar psihoterapeutul m-a abandonat. În timpul unei ședințe de inițiere despre planul simbolic ceresc (Tată, Dumnezeu, Soare), din cauza unui zgomot, am suferit o pierdere a controlului psihicului și de atunci mă simt secătuită înlăuntrul meu și nu mai am nicio emoție. Toate acestea s-au întâmplat în osmoză cu psihoterapeutul meu și pe un plan vibrator foarte puternic, dincolo de normal, dincolo de ceea ce îmi imaginam că este lumea eterică. Această inițiere care dura de X luni și la care aderasem total a dus la deschiderea chakrelor, cu viziuni, revelații... și la o evoluție spirituală care devenise pentru mine rațiunea de a trăi. Scopul transformării mele era acela de a-i ajuta, la rândul meu, pe alții.”

„De la acest șoc, sunt diminuată în planul personalității, castrată sexual, cu spasme (fără energie) la nivelul sexului, pântecului, plexului solar, gâtului și capului.”

„Nu mai rețin nimic sau aproape nimic și am senzația

unei conștiințe glaciale. Cuvintele mele nu mai sunt decât vorbe goale, fără vibrații, fără imagine, fără manifestare. Drama constă în faptul că din această cauză am pierdut contactul cu ceilalți, nu îi mai simt nici pe ei, nici natura, parcă sunt ruptă de lume.”

„Cum și de ce să mai trăiesc dacă starea mea nu se poate ameliora sau restabili?”

Înțelegem că „ceva” s-a rupt în ea, capacitățile ei de concentrare și de coabitare cu lumea s-au rupt. Chakrele ei sunt dezinserate.

Alte observații demonstrează impactul psihologic al acestui gen de perturbări gravitaționale care pot să îmbrace forma unor manifestări la nivelul tiroidei, inimii, stomacului, abdomenului, regiunii genitale, după caz.

Lucrurile se petrec ca și cum o altă forță s-ar opune forței de coeziune.

Îi las pe fizicieni să descopere și să numească această forță care ține în același timp de forțele giroscopice și de cele gravitaționale.

Golurile. Teama

La o examinare a chakrelor se întâmplă să percepem deodată un gol, o întrerupere în mișcarea de rotație. Există un gol în locul de amplasare al chakrei. În acest caz, subiectul poate să simtă nevoia de a se ridica, de a pleca, dar unde? Acolo unde s-ar întâlni cu cealaltă parte a sa. Acest lucru este însoțit de angoase, de slăbiciune, de impresia unei morți iminente, dar și de bulimie și obezitate, pentru că alimentarea, declanșând procesul digestiv, tinde să provoace o „revenire” spre materie. Acest fenomen se observă după un doliu, după o despărțire. Ne dăm seama că acest vid energetic reprezintă golul lăsat de cel absent: energiile sale

făceau parte din hrana invizibilă oferită ființei iubite.

Altă explicație posibilă, valabilă la spirițiști, ar fi aceea că pacientul sau pacienta își vede o parte a energiilor „absorbite”, „vampirizate” de decedat, care încearcă să participe la viața actuală¹ și să recupereze energie. Uneori decedatul, în primele zile după moarte, devine vizibil pentru medium. Aceste fenomene, greu de suportat, se întâlnesc la pacienții cărora planeta Neptun le marchează puternic ascendentul.

Poate că acest lucru s-a întâmplat și în acest mod trebuie să-mi explic fenomenul pe care l-am trăit cu o săptămână înaintea morții unchiului meu, pe care l-am descris în *A Patra Noastră Lume*. Energia este luată fie de la viitorul defunct, fie de la o persoană prezentă.

CHAKRE ACTIVE

Anumite fenomene care fac obiectul emisiunilor de televiziune referitoare la necunoscut pot fi perfect explicate și rezolvate. Următorul caz demonstrează acest lucru.

„În prezent, sunt victima unor fenomene pe care le stăpânesc cu greu: dereglarea computerelor și fotocopiatoarelor, a aparatelor electrice. Această situație, care de doi ani se amplifică, mă stânjenește profund, mai ales la locul de muncă.”

Vorbind cu ea, aflu că aceste fenomene au început în urmă cu patru ani, în perioada în care își începea studiile la facultate.

Tatăl ei îmi confirmă că lămpile cu halogen se aprin-

¹ Filmul *Stafia* explică destul de bine diferitele schimburi care se pot efectua între medium și spiritele fantomă.

deau și se stingeau brusc în prezența ei, televizorul se stinge, cuptorul se încingea până când lua foc, fierul de călcat se aprindea, mașina de scris se pune singură în mișcare.

Aceste tulburări s-au agravat, complicându-i enorm de mult viața în cursul stagiului de informatică: atunci imprimanta sărea paginile, programele computerelor se ștergeau, fișele erau transportate pe ordinator, sau, brusc, pe aceeași pagină, toate literele o luau spre dreapta în timp ce cifrele o luau spre stânga!

Și mai evident era faptul că toate computerele se opreau când ea intra în încăpere. Toată lumea era înnebunită în cursul stagiului ei. Într-un cuvânt, ea nu mai stăpânește aceste forțe invizibile care acționează fără voia sa.

În timpul ciclului apar și unele tulburări dureroase, unele tulburări digestive și o nervozitate de neînțeles.

De obicei se spune că fenomenul se întâlnește la fete în momentul pubertății, dar aceasta nu explică mecanismul său. Eu bănuiesc că originea tulburărilor este de ordin electromagnetic.

Când o examinez, corpul fizic vibrează 3/3/3, Corpul Energetic vibrează la minimum 2/2/2, chakrele la 2/2/2, prezentând goluri vibratorii, dar respectând succesiunea în ordinea spiralelor, așa cum sunt descrise în figura 23.

Efectuez o reîncărcare energetică, restabilesc armonia chakrelor, identific regimul adecvat, conform principiilor expuse în *Suferințe disprețuite*, pentru că examenul abdomenului îmi arată că intestinul gros suferă de o alergie de ordin alimentar.

Câteva zile mai târziu, ea îmi scrie: „După consultație am constatat ameliorări semnificative; folosirea normală, până în prezent, a aparaturii de micro-informatică, o circulație sanguină mai bună la nivelul picioarelor.”

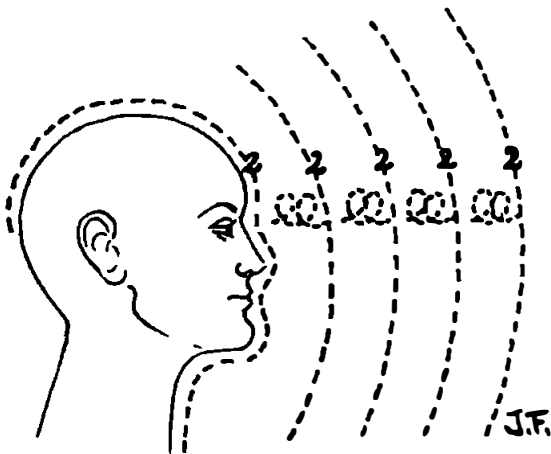

Fig. 23 Fragmente de chakre libere, deci o sursă de energie disponibilă

Câteva luni mai târziu, tatăl mi-a confirmat că totul continua să fie normal, acasă și la serviciu.

Originea acestor probleme nu are nimic misterios, așa cum s-ar crede: vortexurile de energie scapă din chakre (acolo unde se află golurile), aspiră energia acestor orbite și acționează asupra obiectelor la întâmplare (fig. 24)

Am descris un fenomen asemănător într-o lucrare precedentă; cazul era puțin diferit pentru că era vorba despre mișcarea la distanță a diferitelor obiecte, prin puterea gândului. Chakra din frunte trebuie să le domine pe celelalte. În acest caz, acțiunea se exercită în mod selectiv asupra instrumentelor conectate la curentul electric.

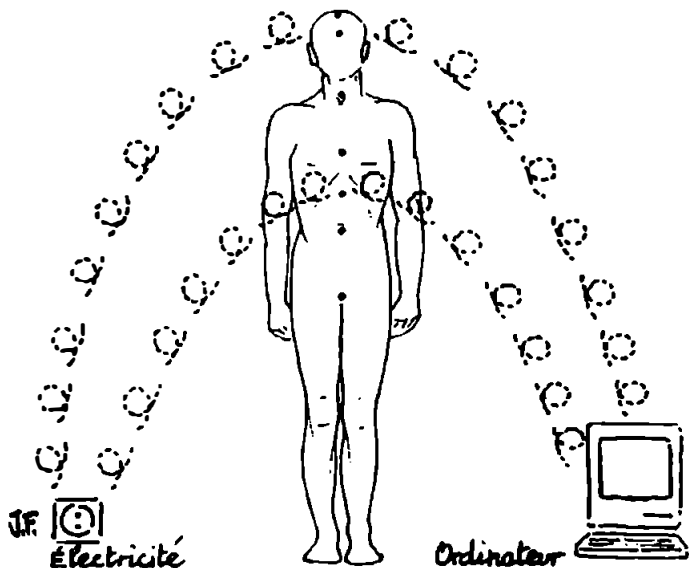

Fig. 24: *Energiile segmentelor fragmentate și dezinserate din chakre sunt susceptibile de a transmite (sau de a lua) această energie asupra ambianței electrice*

PIERDERI DE CONȘTIINȚĂ

Poate că aceste observații ar trebui descrise mai târziu, dar, întrucât nu este vorba decât de amplificarea tulburărilor precedente, este mult mai bine să mă ocup de ele acum. Îl sfătuiesc totuși pe cititor să revină asupra acestor rânduri după lectura capitolelor următoare, pentru o cât mai corectă interpretare.

Mama unei tinere femei mă roagă să mă ocup urgent de fiica sa. Aceasta, deși este titrată, face o muncă de rutină ca-

re nu corespunde dorințelor sale. Ea frecventează de două, trei ori pe săptămână o „echipă de yoga”, care a avut o influență negativă asupra stării sale.

Eu cunosc bine această familie dar, pentru a reflecta mai bine asupra cazului, o rog pe tânăra femeie să-mi scrie ea însăși. Iată cele două scrisori pe care le-a scris, trimițându-mi-le în același plic.

„Trăiesc plină de teamă o situație de comunicare ale cărei etape nu reușesc să le transcriu, nici situațiile psihologice pe care le trăiesc cu spaimă în cele din urmă, și mă regăsesc istovită, incapabilă de a produce schimbarea necesară. Dimpotrivă, yoga evoluează, dar fără să mă pot afla cu adevărat în starea mea de comunicare sau de imagine, de înțelegere cu celălalt, din care cauză nu mă respect nici eu pe mine însămi, situația mea.”

A doua scrisoare:

„Nu am terminat scrisoarea solicitându-vă întâlnirea dorită. Ca și când aș respinge orice trecere spre univers, reacționând într-o stare de panică de parcă n-aș fi un om matur. În ultima vreme acest lucru este atât de puternic încât nu mai pot să mănânc normal și nici nu mai pot să mă integrez din punct de vedere trupesc. Vă trimit alăturat scrisoarea unui prieten, dar starea în care mă aflu și în care trebuie să investesc eficient și cinstit mă incomodează și îmi pune piedici în realizarea planului meu precedent.”

Cele două scrisori sunt de o „inspirație” diferită. A doua mi se pare mai inteligibilă.

Mărturia unui prieten: „Pierderea memoriei, uitarea datelor - Pierderea simțului realităților concrete. - Limbaj și discuții deseori foarte abstracte. - Multă incoerență. - Axată pe simbolul «celuilalt», dar nimeni nu înțelege ce înseamnă pentru ea «celălalt». - De la sfârșitul lunii iunie lumea o urmărește cu greutate. - Spune că aude voci, conferințe, documente, cuvintele yoghinului sau ale guru-ului. - Are o fi-

xație asupra unui guru, Guru Mai, care s-ar afla în Statele Unite. Știu că urmează un curs intensiv de yoga (kundalini, tantra yoga) cu ... (urmează numele unui maestru cu trei nume). Mă întreb dacă nu cumva chakrele ei au fost destabilizate și dacă nu ați putea să i le reechilibrați sau să i le «deprogramați»?” Mai este oare nevoie să vă spun, citind aceste scrisori, cât de multe întrebări mi-am pus despre cazul tinerei care în curând se va afla în fața mea?

La început îmi vine foarte greu să înțeleg ce spune, îmi vine greu să-i înțeleg răspunsurile la întrebările mele: „Lucrurile nu mai au nicio simpatie pentru mine. Trebuia să fiu garantul a ceva de care nu îmi dădeam seama. Nu mai am energie nici de femeie nici de bărbat, nici de familie, sunt dezinvestită. Povestea a început, totul a început”, repeta ea cu încăpățănare după fiecare răspuns. „Nu am formă. Lucrurile nu se potrivesc. Limbajul fuge, eu nu pot da replica. Tema nu este rejucată sistematic ca să dea un echilibru” etc.

Neputând să obțin mai multe informații de la ea, ajung la feeling.

Dacă energiile Corpului Energetic sunt scăzute la 2/2/2, examenul chakrelor îmi arată caracteristica esențială a tulburărilor, scoțând în evidență originea problemei: chakrele în ansamblul lor sunt dezinserate. Ele se sprijină fie pe prima orbită, fie pe a doua orbită, în funcție de moment, excepție făcând chakra din frunte pe care o găsesc pe a cincea sau pe a șasea orbită. În plus, ea are un ritm specific; după ce o găsesc pe a șasea orbită, revine pe a cincea, pe a patra, pe a treia, pe a doua, pe prima. Tocmai când simt că se leagă de frunte, se îndepărtează din nou pe a doua, a treia, a patra, a cincea, a șasea orbită și apoi revine.

În felul acesta se explică limbajul ei ca și unele expresii ca: „Nu am formă”, „Totul a început”. În acea zi nu mă pot ocupa decât de o problemă elementară: să reaşez corpul energetic, să măresc vibrațiile orbitelor și să încerc să „fi-

hez” chakrele. Dar aspectele astrologice sunt atât de semnificative încât o las să plece fără să-mi fac iluzii prea mari. O sfătuiesc să renunțe la yoga și să facă mai degrabă cultură fizică.

Neptun-Soare se află în careu în ascendentul său, fapt ce explică atracția pe care o are pentru yoga, dar și riscurile pe care le implică.

Mai are destule puncte de reper în spațiu ca să se poată deplasa singură când vine să mă vadă. Ea revine, fără îndoială, la realitate în momentul în care ritmul de deplasare al chakrelor îi readuce conștiința în chakra frontală.

La a doua consultație constat că energia este într-o stare mai bună. Ținuta ei este ușor mai îngrijită.

Reușesc să pricep că, pentru a se înțelege pe ea însăși, trebuie să numească obiectele prin cifre: cifra 7 este telefonul; ea este 1; 5 este el; cifrele 8/3/1/ - este un ticălos etc. (De ce aceste cifre?) Îmi amintesc că în perioada în care mă odihneam într-o clinică din Haute-Provence, ca să-mi revin după o recidivă a pericarditei mele, plimbându-mă prin parc, număram spontan, fapt care m-a făcut să mă îndoiesc de starea mea mentală, până în momentul în care mi-am dat seama că, intuitiv, eu reordonam lumea mea invizibilă. O fetiță de cinci ani pe care o tratasem și căreia i se făcuseră mai multe anestezii număra și ea când se trezea din somn.

Aceasta însemna că pacienta mea de acum se afla în cursul unui proces de ameliorare. Lumea nu se supune unei ordini numerotate? Arhitecții de poduri și de zgârie-nori nu organizează forțele de susținere pornind de la cifre? Iar fizicienii nu se străduiesc să așeze lumea sub forma unor ecuații și a unor legi matematice?

În curând vom fi capabile să comunicăm într-un anume fel, exprimându-ne prin simboluri. Traduc gândurile ei în fraze limpezi, lucru pe care ea nu poate să-l facă, eu îi explic ceea ce simt sub degetele mele, ea încuviințează,

amândouă suntem de acord.

În timp ce urmăresc cu mâna planurile în care se înse-rează chakrele în ritmul mișcării lor de du-te-vino, o ches-tionez: dacă punctul de referință este pe frunte pentru un scurt moment o întreb: „Ești aici, pe pământ? — Da — Te îndepărtezi. — Da — Te întorci în lumea obișnuită. — Da.”

Urmărim împreună aceste deplasări, plan cu plan, până la al cincilea și la al șaselea plan, analizând în măsura posi-bilului ceea ce se întâmplă. Faptul că este înțeleasă o face să se simtă ușurată, nu mai are acea privire temătoare și ră-tăcită.

Îi cer să-mi scrie ceea ce a simțit.

Ea scrie: „Corpul fizic și Corpul Energetic nu sunt lega-te între ele, nu comunică bine. Există un pasaj format din culori și din forme pe care nu îndrăznesc să mă angajez, nici să transform lucrurile, fapt care se traduce printr-o ab-sență a prezenței mele în locul în care mă aflu. Îmi lipsește inițiativa instinctivă.”

La o altă consultație ea își alege cuvintele cu multă si-guranță. Îmi explică faptul că înainte cu vreo opt, cincispre-zece zile de „desprinderea” sa, a început „să caute să capte-ze un ritm exterior persoanei ei, în locul ritmului interior”. Acest lucru o ajută, este o formă de ordonare.

„Forțele se manifestau prin forța unei circulații rutiere. Apoi am început să nu mai regăsesc intimitatea casei mele.”

„Trebuie să interpretez ritmul circulației exterioare și să nu-l captez pe cel al persoanelor cu care lucrez. Atunci ușile par să se deschidă și să se închidă, unii sosesc, alții pleacă.”

„Văd obiectele afective dar nu pot să le contactez.”

Ne dăm seama că ea evocă trecerea de la un plan la al-tul; dar cum să redai această mișcare a invizibilului în cu-vinte pe care să le înțeleagă toată lumea, atâta timp cât fe-nomenul nu este nici măcar recunoscut?

Fiindcă locuiește singură, fiindcă se hrănește incorect.

iar eu plec într-o călătorie, sfătuiesc familia să o interneze ca să se afle sub supraveghere și să fie corect hrănită. Cu toate că nu îi place acest lucru, fiindu-i teamă că medicamentele o vor face să-și piardă cele câteva repere care i-au mai rămas, acceptă să rămână acolo trei săptămâni, timp în care va fi tratată cu anxiolitice ușoare de către medici.

O mică recidivă după un an de la începutul tulburărilor, în aceeași perioadă. Își reia activitatea. Totul merge bine timp de doi ani. Atunci crede că poate să reia lecțiile de yoga, fapt care produce o deconcentrare care o face să întrerupă această activitate.

FENOMENE LUMINOASE

Am trăit o experiență impresionantă în 1987, cu puțin timp înainte de a mă îmbolnăvi. Abia după ce am descoperit patologia chakrelor pe mine însămi, dar și după ce am ascultat destăinuirile unor pacienți, am înțeles ce mi s-a întâmplat în acea seară, la capătul unei zile obositoare și într-o perioadă de mare surmenaj.

După ce am dat consultații în cursul dimineții timp de o săptămână, după ce am răspuns la telefoane, scrisori și am lucrat la corectura cărții mele *A Patra Noastră Lume*, care trebuia să apară curând, ocupându-mă și de treburile casei, a venit în sfârșit week-end-ul. Acceptasem, vai!, cu mult timp în urmă să țin o conferință în provincie, nedându-mi seama ce perioadă grea voi avea. lipsită fiind de orice ajutor. În loc să am parte de vacanța pe care o meritam, a trebuit să fac față obligațiilor: metrou, tren, instalare la hotel, conferință, dîneu cu medicii din oraș, răspunsuri la întrebări...

Când, frântă de oboseală, m-am pregătit să dorm, am simțit o forță stranie ieșind din mine și am observat un glob

luminos vibrator cum se desprindea din pieptul meu, îndepărtându-se, mărimdu-se, luminând încăperea în care mă aflam. Această lumină se îndepărta de mine și traversând zidul a dispărut; eram împreună cu ea dar în același timp despărțită, conștiința rămânând acolo. în capul meu. Era o dezintegrare parțială și subtilă. Ca și cum chakra „inimii” mi-ar fi fost smulsă, aspirată, fără să existe nici manifestări pulmonare concomitente, nici manifestări cardiace evidente. Fenomenul era suficient de straniu ca să-mi rețină atenția.

Dar, din nefericire, nu am știut să interpretez acest „semnal” care mă avertiza de precaritatea sănătății toracelui meu, a forțelor plămânilor și a inimii. Boala s-a instalat mai târziu sub forma unei pneumonii în partea dreaptă, a unei pericardite în partea stângă.

Se știe că vindecătorii sunt afectați în mod deosebit de perturbații cardiace, întrucât ei „dau” și primesc energie prin acea chakră care comandă inima, plămânii, brațele.

Mesajul era totuși limpede: o forță enormă, o imensă energie, o parte din mine însămi se mobiliza, pleca, disociindu-mă parțial.

Era o experiență diferită de cea pe care o trăisem în urma accidentului descris în *Medic de Trei Corpuri*, când „plecam” în întregime, ca să mă regăsesc apoi într-o formă lunară atât de luminoasă, plină de vibrații minunate.

Era diferită și de experiența trăită la Tony Agpaoa, pe care am descris-o în *Medicina Corpului Energetic*, când acel suflet venea spre mine. Și totuși era de aceeași calitate, o experiență în contact cu lumina.

Această experiență, de care nu am știut să profit întrerupându-mi activitatea, mi-a permis să înțeleg ceea ce a trăit, într-o stare împinsă la extrem, una dintre pacientele mele.

Tulburări de implantare a chakrei pe orbită

Este vorba despre o femeie inteligentă, extrem de cultivată, dar care se afla într-o stare de inferioritate din cauza acestui lucru și... din cauza limbajului pe care îl folosește atunci când încearcă să exprime stările prin care trece.

Limbaj de neînțeles pentru că este simbolic, amestecat cu imagini, senzații, descrieri, planuri diferite, pe care le vede și pe care le simte. Fiindcă a studiat astrologia, ea se folosește uneori de aceste simboluri, ceea ce nu-i ușurează relațiile cu psihiatrii. Urmând în altă parte și cu altcineva un tratament homeopatic și de acupunctură, ea voise să mă vadă când situația se agravase. O reechilibrare făcută cu grijă îi permite să evite spitalul de psihiatrie, lucru care i s-a întâmplat în timpul absențelor mele.

Vă prezint acum modul ei de exprimare. Pentru început, trebuie să vă spun că omul de știință despre care vorbește este un medic energetician și specialist în homeopatie foarte cunoscut în mediul nostru. Din nefericire, fenomenul luminos s-a produs pentru prima dată în timp ce el o consulta (Interferență vibratorie favorizantă?).

„Am văzut ochii medicului mărimdu-se și am simțit venind dinspre el vibrații foarte negative. Am văzut atunci ca o vâlvătaie de foc în jurul meu, ceva ardea, un firicel de lumină pleca din picioarele mele și se îndrepta în sus. În acea clipă m-am simțit ruptă de fiica mea și am perceput o mișcare de regres pe întreg parcursul spiritului¹. (Înțelegem că în această situație chakra frontală și a conștiinței se îndepărtează, după ce a străbătut traseul chakrelor de pe coloana

¹ Acest limbaj va deveni limpede după ce vom studia fenomenele de conștiință în unul dintre capitolele următoare. Această observație merită să fie recitată.

vertebrală.)

„Datorită maternității, am ajuns în «starea de conversă» a luminii, pe care am dobândit-o fără să vreau, progresiv, spontan, natural și în pofida mea, prin forța iubirii și a adorației pentru fiica mea. Din cauza acestui om de știință, sunt prinsă într-un curent de forță negativă, fragilitatea mea emoțională și psihică îmi provoacă un șoc emoțional zdrobitor, pricinuindu-mi o ruptură cu cerul, căderea Atnei, a sinelui, a soarelui, a conștiinței și a tuturor stărilor îngrozitoare pe care aceste lucruri le reprezintă.”

„Conștiința de sine este la pământ, trecând de la regres la șoc. Efectul este insuportabil și să treci prin astfel de stări înseamnă să te confrunți cu o ruptură totală de viață, de vibrație, de sensibilitate, de iubire etc.”

„Regresul conștiinței de sine (Atna, soare) până la moarte, apoi revenirea și ascensiunea sa. Toate acestea sunt greu de explicat și de exprimat. A trebuit să-mi adun tot ceea ce înseamnă inconștient și subconștient de sine ca să-mi recapăt echilibrul, să mă reîntorc, apoi să regăsesc, să caut corpul eteric și corpul-undă.”

„Gândirea inferioară și superioară, inteligența și spiritul nu m-au părăsit niciodată. În prezent mă simt ruptă de lume, în imposibilitatea de a urca pentru a regăsi unitatea timpului obiectiv al vieții la care ajunsesem (chronos). Trebuie să mă întorc înapoi în timp. Mi-am pierdut oare esența ființei? Mă simt ruptă de cer, soarele meu este blocat între cer și pământ. Nu mai am decât o dorință, nu mai simt decât nevoia de a muri.”

„Nu mai simt acea legătură a sentimentului, a căldurii, a emoției, a dragostei fraterne. Vibrația sensibilității nu mai există. Îmi lipsește un corp, fapt care mă împiedică să-mi regăsesc conștiința superioară și să-mi reiau ascensiunea. Nu mai resimt în mine corespondențele și existența mea devine absurdă, fiindcă alegerea maternității a fost făcută în

lumina inconștientului și nu datorită vreunei constrângeri. Nu pot să dau viață acestui copil plutonian fără să-mi recapăt conștiința superioară, afecțiunea, iubirea și lumina care ne uneau.”

„Ca și cum canalul ar fi închis, ca un zid care mă blochează într-o lume inferioară de care nu mă leagă nimic. Mă simt pierdută, uitată. Spaime înfiorătoare mă fac să-mi pierd controlul cerebral, fragilitatea ereditară împotriva căreia lupt prin metoda Vittoz de zece ani.”

„... Muziciană, un pic medium, vegetariană prin naștere prin părinții mei, pictez răsărituri de soare, lucrez cu lumina când sunt inspirată, mă analizez, singură, cu multă grijă și răbdare, toate acestea însoțite de multă muzică și libertate. Bineînțeles că mă întreb care este lecția de viață pe care trebuie s-o învăț din această încercare. Sinceră, iubind adevărul, mai degrabă naivă, mă aflu întotdeauna și în fața celui alt, și a vieții pe pământ, amăgită în iluziile mele, iar loviturile sunt cu adevărat dure. Mi-am pierdut oare esența ființei?”

Un an mai târziu, neputând s-o întâlnesc, mi-a telefonat și mi-a scris: „În prezent, problema mea este că nu mai am rezonanța vie, spirituală, a creării copilului meu care reprezintă deschiderea temei mele printr-un trigon Neptun-Lună-Soare în Casa IX. Există o separare a cauzelor care au dus la crearea fiicei mele cu viața mea, care îmi insuflă o extraordinară forță fizică și spirituală, care era o chemare la iubire și la viață și care reprezintă deschiderea vieții mele, a devenirii mele. Nu mai simt o rezonanță între identitatea mea spirituală și prezența fiicei mele pe care o percep ca pe o ființă separată care nu vine din mine. Rezonanțele cosmosului cu corespondențele spiritualității Soarelui și Lunii mele, cufundată într-o lume obișnuită, nu mai știu încotro să mă îndrept, nu mai știu care este rațiunea mea de a fi și de a trăi. Viața mă împinge spre sinucidere, spre moarte, a mea și a

fiicei mele.”

„Unitatea dintre spiritual și material este singura motivație a vieții mele ca să acced la fericire și singurul motiv pentru care mă aflu pe pământ.”

Un an mai târziu:

„Din luna ianuarie, de când mi-am pierdut energia oricărei realizări în viață și pe care n-am putut niciodată s-o redobândesc de atunci, cauzele și rațiunile acestei vieți îmi sunt neclare. Interpretez acest lucru în felul meu prin axa cerului sau «porțile vântului care s-au deschis». La fiecare ședință de acupunctură drumurile se deschid din nou. În prezent, au făcut să-mi dispară din conștiință tot planul pământesc al acestei realizări, toate structurile, programul vieții mele de până acum. Nu mai am nimic în mine, sunt dezorientată, în neant, neînțelegând nimic din viață, din ceea ce sunt, din prezența mea, rătăcitoare, fără trecut, fără viitor, într-o deplină uitare a vieții, nu mai aparțin creației, complet secătuită, în locul stomacului am un gol.”

„După fiecare ședință de acupunctură, drumurile (coloana vertebrală) se îndepărtează din nou printr-o infiltrație, care trece prin creier și leagă centrul de pântec și n-am mai putut niciodată să captez energia vieții mele¹.”

În 1990 îmi scrie:

„Am aceleași probleme pe care le aveam atunci când am venit să vă văd prima dată. De un an și jumătate, o sferă luminoasă se mișcă deasupra mea, «mănâncă» totul, îmi întrerupe orice contact, împiedicând unirea cerului cu pământul. Când închid ochii, totul este negru, nu mai am nimic, trecut, prezent, viitor, nimic. Radioactivitate? Purici electronici? Efectele sunt vizibile când mă uit la televizor. Am văzut cum toate dispăreau, vocea, trunchiul, conștiința alb-lăptoasă, misterul concepției, pământul sfânt, steaua lui Da-

¹ Scrisoarea este o dovadă a naturii senzațiilor sale.

vid, entitatea divină, sufletul etc.

Nu mai am nicio motivație, nu mai simt nimic. Nu mai am niciun punct de reper. Spiritul îmi este secătuit. Vă implor să mă ajutați.

Caut structura gândirii mele, alcătuirea ei, legătura cu evenimentele petrecute. Uneori sunt obligată să mă întorc înapoi în timp ca să revăd totul, evenimentul și omul, ca să știu ce vârstă am. Există pericolul unui univers psihiatric. Fiecare ființă mă rupe în bucăți, nu am cum să mă apăr. Am dreptul să trăiesc, am dreptul să exist. Am văzut două lumi confundându-se în mine. Vreți să mă ajutați să schimb lumea în care mă aflu? Suntem singure, ajutați-mă, nu pot să-mi cresc copilul în starea aceasta. Nu-mi pot folosi gândirea creatoare.”

Câteva luni mai târziu:

„După un an de observație, pot spune că nu este vorba doar despre chakre în privința sferei «luminoase» care se rotește corect, apoi invers, apoi amestecat, pentru că ea reacționează, face salturi, vorbește, răspunde, îmi interzice, se opune. Totul este în întuneric, sunt singură și am impresia că mă aflu într-un sicriu. Nicio lumină nu îmi este permisă fiindcă îmi este imediat furată și același lucru mi se întâmplă cu orice sentiment, cu orice emoție pe care le încerc. Ceva se află de partea cealaltă.

Aceasta mă secătuieste și mă face să-mi pierd capacitățile intelectuale.

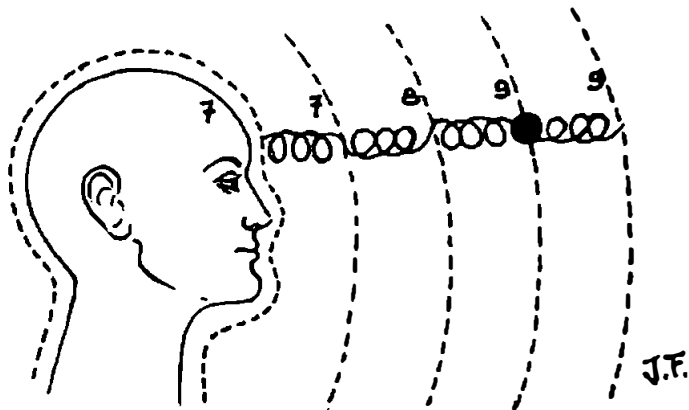
În februarie am avut o stare pe care am zărit-o de cealaltă parte, ca și cum aş avea poliomielită. De atunci şchio-pătez, am un mers paraplegic, nu am siguranță în picioare, mersul mă deprimă.”

Această suferință, aceste descrieri amănunțite ale senzațiilor sale sunt coerente pentru cei care cunosc căile energiei, mișcările chakrelor, nivelurile de conștiință. Este vorba despre o adevărată boală a invizibilului, guvernată de

tranzituri planetare pe un cer de naștere care o favorizează. Putem chiar spune că se bucură de o luciditate remarcabilă ca să poată trage concluziile asupra acestei stări și să le exprime în cuvinte.

Toate aceste tulburări sunt de asemenea favorizate de greutățile vieții: șomaj, despărțirea de copil, conflicte familiale. Și totuși, în pofida recidivelor, se întrevădea o ameliorare. Prima dată era ciudat îmbrăcată, acum este foarte îngrijită și cochetă, iar apelurile ei sunt din ce în ce mai rare. (Altădată mă chema chiar dacă mă aflam în străinătate.) Poate să lucreze și se pare că intră într-o fază de stabilitate. Ieșirea lui Pluton din Scorpion în anii care vor urma ne face să credem într-o diminuare a tulburărilor.

Când am examinat-o, am descoperit la început energiile distruse care apoi s-au corectat progresiv de-a lungul anilor. Observându-i chakrele, am putut să amelioresc o situație care ar fi continuat să se degradeze. Dar abia de curând, după ce am studiat locul de fixare al chakrelor pe orbitele atomului, am putut să-i elimin „acea sferă luminoasă care o mânca”; și după localizarea precisă a punctului de implantare al chakrei (care se prezenta corect) am descoperit nu un gol, ci o cădere localizată de energie, tocmai în punctul în care se inversează sensul de rotație al chakrei. Aducând lumină și energie în acest loc precis, sfera a dispărut și ea s-a simțit mai bine. Era deci vorba despre o patologie a punctului de implantare pe orbită, fenomen excepțional fără îndoială, care se manifesta în acest mod, dar care se poate manifesta și în alte feluri. Tocmai rezistența acestei sfere luminoase la terapia mea, în pofida unei ameliorări generale, m-a obligat să analizez mai precis situația, după ce am trimis-o să consulte un specialist în neuro-oftalmologie, ca să elimin o origine oculară sau posibilitatea unor tumori cerebrale (fig. 25).

*Fig. 25 Căderea localizată a energiei în punctul de joncțiune
chakră-orbită*

Fără îndoială că avea dreptate atunci când insista s-o consult, în timp ce eu încercam s-o conving de contrariu, ținând seama de o posibilă ineficiență a tratamentului¹.

După ce am aplicat toată experiența acumulată, pe toate planurile, după ce mi-am folosit imaginația, am putut să-i rezolv problema, poate că doar trecător, verificând la sfârșitul consultației, când totul părea echilibrat, acest punct de implantare al chakrei pe orbită, punct care era dereglat.

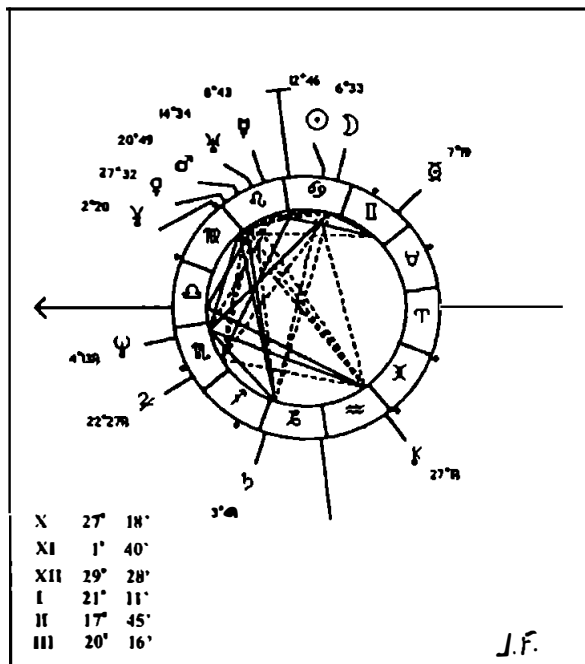
Am observat aceeași anomalie a punctului de implantare într-un caz care evolua spre orbire.

Există deci o patologie ce trebuie bine analizată în jurul

¹ Vă propun să-i examinați horoscopul în care se observă importanța forțelor solare și lunare, ca și sindromul lui Neptun. Ne dăm seama că tranziturile lui Pluton în Scorpion în cuadratura planetelor sale din Leu nu sunt benefice. Pentru psihiatrii avertizați, aceasta este o informație importantă. Din discreție nu pot da nici data, nici locul, nici ora nașterii, nici datele agravării situației.

acestor tulburări foarte localizate de energie.

Trebuie să mai adaug că perturbațiile evocate în aceste pagini nu au nicio legătură cu pacienții drogați. Nu am nicio experiență în astfel de cazuri și nu am avut ocazia să tratez astfel de pacienți, iar de la descoperirea fără echivoc a fiziologiei și a patologiei chakrelor, cei pe care i-am îngrijit au aparținut unui grup de persoane care nu au luat niciodată droguri sau care, chiar dacă au consumat vreodată, au făcut acest lucru în folosul unei cercetări personale.

5. AL TREILEA OCHI

Glanda pineală

De foarte multă vreme s-au făcut asocieri între ochi și glanda pineală. Într-un desen care se află la Biblioteca Națională a Franței, vedem că imaginile primite de ochi se întâlnesc într-un punct desemnat ca fiind glanda pineală: „Trebuie în mod necesar să existe un loc în care cele două imagini care ne vin prin cei doi ochi... să se assembleze într-una singură înainte ca să ajungă la suflet.” (F. Foliot)

Descartes s-a ocupat de glanda pineală. Pentru el, glanda pineală era punctul de contact între corp și spirit.

Ceea ce ne interesează este un ochi special, ipotetic, Al Treilea Ochi, considerat ca având și el o legătură cu glanda pineală. Acest Al Treilea Ochi evocă adesea unele relații secrete cu invizibilul, cu puterea, cu practici necunoscute. Este ceva misterios. Într-o lucrare esoterică romanțată, Lobsang Rampa ne povestește cum i-a fost deschis acest ochi de către maestrul său, cu ajutorul unui obiect ascuțit zimțat care i-a străpuns osul frontal...

La Baguio se povestea de asemenea despre „deschiderea” celui de Al Treilea Ochi și a chakrelor. Dar nu mi-a fost comunicată nicio informație precisă referitoare la acest subiect. De altfel, Agpaoa nu mi-a „dat” niciodată nimic, el m-a plasat într-o situație pe care, rezolvând-o, să descopăr singură ceea ce căutam. Trebuie să meriți totul.

Textele referitoare la chakre și care evocă și Al Treilea Ochi îl confundă cu chakra frunții, sau nu-i acordă nicio importanță. Logic vorbind, două denumiri diferite trebuie să corespundă la două funcții diferite, dar se pare că altfel stau

lucrurile în această literatură. A trebuit să caut în diverse lucrări consacrate celui de Al Treilea Ochi, cum ar fi *Deschiderea celui de Al Treilea Ochi* de Douglas Baker sau scurta lucrare englezească a Verei Stanley Alder, intitulată *Descoperirea celui de Al Treilea Ochi*, ca să găsesc o neînsemnată individualizare a acestui ochi. De fapt, aici se vorbește despre orice în afară de Al Treilea Ochi.

Am extras totuși următoarele informații: La origine, ființele omenești au fost create cu un organ special, capabil să înregistreze cele mai fine vibrații ale lumii fizice. Acest organ, cunoscut sub numele de Al Treilea Ochi, este plasat între ceilalți doi ochi, la rădăcina nasului, centrul său se află în apropierea glandei pineale. Se spune că oamenii primitivi se foloseau numai de acest ochi median, ei fiind cunoscuți sub numele de Ciclopi. Această capacitate de a „vedea” partea imaterială a planului eteric o aveau nu numai oamenii, ci și animalele.

În timpul dezvoltării embrionare a speciei umane, el este singurul organ capabil să facă diferența între căldură și frig. Apoi, o dată cu trecerea timpului, acest organ a suferit o regresie, iar simțul pipăitului a invadat întregul sistem nervos și pielea.

Aparent, acest „ochi” se dezvoltase ca să „vedem” materia fluidă. Pe măsură ce pământul s-a solidificat, omul și-a dezvoltat cei doi ochi adaptați vederii unei lumi solide, astfel încât „ochiul” a suferit o regresie. „Vederea sa eterică” s-ar fi împrăștiat într-un fel în tot sistemul nervos, iar centrul de recepție al acestui sistem, așa cum este astăzi, și-ar avea sediul la nivelul plexului solar.

Prin exercițiu putem să ne dezvoltăm această funcție pierdută. El face parte din dezvoltarea mistică practică în vechile temple. Faraonii se supuneau acestei inițieri. Realizarea acestei treziri este reprezentată simbolic în statuile care au pe cap, deasupra frunții, un șarpe.

În timp ce ochii nu văd decât stratul inferior al planului fizic, Al Treilea Ochi ar fi capabil să vadă straturile superioare. Subiecții al căror ochi funcționează au capacitatea de „a vedea” creaturile din lumea invizibilă în plină activitate. Ei s-ar putea apropia de cauzele vieții, ar putea cunoaște istoria Pământului în formele care se păstrează în invizibil și să pătrundă în ceea ce se numește „a patra dimensiune”, fiindcă spațiul și timpul sunt dimensiuni restrânse care nu aparțin decât planului fizic.

Sunt amintiți de asemenea Ciclopul în legătură cu Ulise, iar exploratorul irlandez Tim Sevrin, care a refăcut călătoria lui Ulise, străduindu-se să regăsească detaliile furnizate de Homer, a relatat poveștile populare referitoare la niște fantome numite triamați, canibali enormi care aveau un „Al Treilea Ochi” situat în spatele capului.

Atâtea și atâtea informații amestecate în aceste cărți care evocă Al Treilea Ochi, dar nimic care m-ar putea ajuta, în afară de faptul că Al Treilea Ochi, corp subtil, ar avea ca echivalent anatomic, în plan fizic, glanda pineală.

Această glandă, glandă endocrină ca și hipofiza, tiroida, pancreasul, suprarenalele, apare în a cincea săptămână de viață a embrionului. Acest organ ar fi ceea ce a mai rămas dintr-un organ care datează din epoca amfibienilor și reptilelor. La copil, ea se dezvoltă până la vârsta de șapte ani, apoi se atrofiază.

Studiul experimental al celui de Al Treilea Ochi

Mai mult ca oricând va trebui să acord primul loc metodei experimentale.

În acest caz, observațiile lui Jung sunt mereu de actualitate: „Știința este cel mai bun instrument al intelectului occidental și mult mai multe uși pot fi deschise cu ajutorul ei

decât cu mâinile goale. Astfel, parte integrantă a cunoașterii noastre, ea nu ne voalează vederea interioară decât atunci când pretinde că este singurul și unicul mijloc de înțelegere. Dar Orientul ne-a învățat că există și un alt mod, mai vast, mai profund și o cunoaștere mai înaltă, cunoașterea prin experiența vieții...”

Și acesta era într-adevăr singurul mijloc de care dispuneam ca să abordez Al Treilea Ochi, în lipsa unor documente valabile.

„Nu cunoaștem acest mijloc decât vag, ca un sentiment imprecis, extras din terminologia religioasă și, prin urmare, plasăm de bunăvoie «Înțelepciunea» orientală între ghilimele și o împingem spre acel tărâm obscur al credinței și al superstiției. Dar «realismul» oriental este total necunoscut. El nu constă în intuiții sentimentale exagerate și mistice care frizează patologia și care emană de la pustnicii asceți și de la mințile tulburate. Înțelepciunea Orientului se bazează pe o cunoaștere practică... și nimic nu justifică subestimarea sa.” (*Secretul Florii de Aur*)

Cu mult timp înainte de a mă consacra cu râvnă studiilor chakrelor, examinând sistematic reacțiile cutanate ale vibrațiilor cutiilor craniene la pacienții mei care suferiseră agresiuni psihologice, remarcasem că există, în mod constant, o zonă de reacție în mijlocul frunții. Zonă complet diferită de regiunea dintre sprâncene și deci de chakra frunții.

În lipsa unor informații despre Al Treilea Ochi, mi-am pus nenumărate întrebări, bănuind că există o anumită legătură între această zonă și el.

După observații repetate, a devenit limpede faptul că percepeam în această zonă, la extremitățile degetului care „palpa” aproape de nivelul pielii, o formă distinctă de chakra frunții. Era o formă circulară mai puternică și mai largă decât a chakrei frunții.

Nu era un vortex de energie, o chakră, ci o formă circu-

lară al cărui diametru putea să varieze, și această formă era centrată într-un punct. Sensul circulației periferice era invers sensului punctului central care, într-adevăr, părea să fie un mini-vortex. Era, într-un fel, atomul miniaturizat al lui Niels Bohr. Dar, detaliu important, această formă nu se așeza pe suprafața cutanată, puteai s-o simți palpând suprafața virtuală a unui strat situat la aproximativ un centimetru de piele, adică pe interfață (fig. 26).

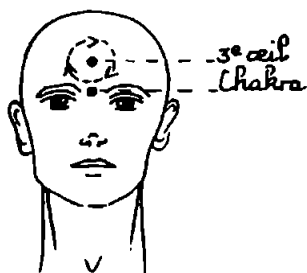

Fig. 26: Amplasarea chakrei și a celui de-Al Treilea Ochi

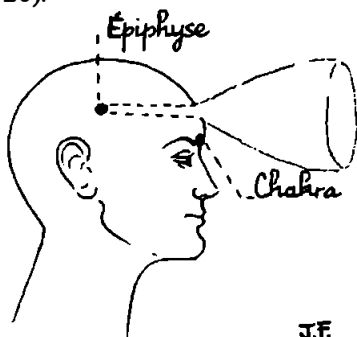

Fig. 27: Al Treilea Ochi

Identificând în prealabil forma și mișcarea chakrelor, putem să distingem cu claritate cele două forme. Una, cea a chakrei, avea o mișcare de rotație pe care am descris-o deja, în timp ce cealaltă se prelungea, se proiecta în invizibil într-o formă circulară foarte deosebită, care mă trimitea cu gândul la unele instrumente care arată direcția vântului. Sau era vorba despre un fel de telescop care se prelungea în invizibil. Eu l-am numit Al Treilea Ochi (fig. 27).

Este bine să facem acum o paranteză. Aceia dintre cititorii mei care au citit *A Patra Noastră Lume* își amintesc de brazilianul Thomaz, care avea pe frunte un fel de umflătură

colorată ce apărea la sfârșitul așa-numitelor experiențe cu lumea de dincolo: „Am timp să observ o tumefacție rotundă de un violet deschis în mijlocul frunții. Dacă nu m-aș fi aflat în fața unui magician autentic, aș fi spus că este vorba despre urma lăsată de o ventuză”, scriam eu după ce îl întâlnisem.

Din această scurtă întâlnire rămăsesem cu imaginea acelui ou vinețiu, așezat pe frunte, care trebuia să aibă o semnificație, dar care? Nu am mai avut ocazia să repet aventura din Brazilia din cauza persoanei care se oferise să mă ajute să-l întâlnesc, astfel încât am studiat această anatomie fără ajutorul lui Thomaz¹.

Al Treilea Ochi și chakra

În mod normal, la individul care nu are probleme speciale, Al Treilea Ochi nu apare.

Când există, după un ușor stres, el nu se înscrie pe corpul fizic, adică degetul trecând pe suprafața cutanată a frunții nu îi percepe contururile. Aceasta pentru că Al Treilea Ochi face parte dintre organismele „subtile” și se fixează pe interfață.

Dar, lucru de reținut, după un stres puternic, Al Treilea Ochi se fixează pe corpul fizic, intrând în relații strânse cu corespondentul său fizic. Putem spune că manifestările lui patologice sunt în sens invers cu cele ale chakrelor. Chakrele se îndepărtează de corpul fizic, Al Treilea Ochi se apropie de el.

Mai există și alte întrebări. Și de acolo încotro se îndreaptă? În interiorul corpului până la ceea ce a rămas din glanda pineală, până la hipofiză?

¹ Isprăvile sale au fost contestate, pe drept sau pe nedrept, într-un reportaj ce i-a fost consacrat la televiziunea franceză.

În invizibil, întâlnește oare orbitele atomului lui Niels Bohr la fel ca chakrele? Îmi mai rămânea de disecat nu craniul, ci invizibilul pacienților mei.

Mă gândeam la o fetiță de cinci ani la care s-a declarat un blastocitom la doi ani după ce a schimbat doica. Schimbarea a afectat-o profund pentru că a refuzat să mănânce timp de opt zile. La ea, Al Treilea Ochi apare limpede sub degetul meu, aderând la frunte, îndreptându-se apoi spre... proiecția anterioară a regiunii renale. Ochiul desemna rini-chiul, victima. La insistențele părinților, am tratat acest copil condamnat, a cărui stare s-a ameliorat peste câteva luni, suprimând acest traseu și rectificând Corpul Energetic, fapt care i-a permis să trăiască corect în această perioadă a vieții sale.

Observația ne arată cât de multe drame fizice pot cauza șocuri afective, chiar dacă survin la o vârstă fragedă, dar ne permit de asemenea să vedem că acest șoc se înscrie pe Al Treilea Ochi.

„Ochiul era în mormânt și îl privea pe Cain...”

Unuia dintre pacienții mei i-au apărut, după un divorț cu multe peripeții, tulburări ireductibile de ritm. Examenul frunții mi-a permis să simt Al Treilea Ochi fixat pe suprafața cutanată.

Urmărirea acestui „ochi”, a acestui gen de tub, este un lucru ușor, el merge drept în fața sa, îndreptându-se spre... victimă. La acest pacient, el se îndrepta spre inimă, desemnând, și în acest caz, obiectul suferinței.

Hidra

Continuând explorarea craniului, am descoperit că Al Treilea Ochi frontal putea să fie însoțit de o proiecție posterioară, ca și chakrele. În plus, la o cercetare mai atentă, am

observat că în vârful capului există un Al Treilea Ochi superior, situat în fața chakrei creștetului.

Avem astfel trei „Al Treilea Ochi”, unul în față, frontal, altul în spate, occipital, al treilea se află în vârful craniului.

Este deci vorba despre „organe care se cufundă în invizibil”, capabile să ne lege de cele trei planuri ale spațiului. Suntem bine dotați ca să „vedem”, dacă acordăm atenție acestei facultăți.

Constatarea mi-a amintit de vorbele unui pacient care, fiind în trecut responsabil cu protecția „oamenilor mari din această lume”, venea să mă vadă înaintea recepțiilor oficiale internaționale, spunându-mi: „Când îmi puneți în ordine energiile, am impresia că «văd» peste tot.” Limbajul său mi se părea misterios. Dar, în fața acestor răspunderi, poate că stresul îi dezvoltase Al Treilea Ochi, înzestrându-l cu capacități neobișnuite. Poate că era capabil să capteze informații pe care noi nu le putem recunoaște, pentru că nu știm să ne servim de acest ochi, asemănător cu o hidră.

Precizez că axul celui de Al Treilea Ochi din frunte se proiectează în față spre sud. Axul celui de Al Treilea Ochi occipital se proiectează spre nord. Axul celui de Al Treilea Ochi superior urmează o direcție estică spre spate, vestică spre față, dedublându-se după un scurt traseu.

Al Treilea Ochi si stresul

Este vorba despre un bărbat cu o recidivă de cancer la ficat. A făcut un tratament chimioterapeutic specific după înlăturarea părții bolnave de ficat, dar locul inițial al bolii nu a fost depistat, cu toate examenele minuțioase făcute, iar acum, în prezența acestei recidive, el se întreabă care este cauza profundă a cancerului său. Accept să-l examinez și testul celui de Al Treilea Ochi îmi dă soluția. Al Treilea

Ochi anterior apare dintr-o dată în momentul examinării. El se îndreaptă spre ficat, înglobându-l în totalitate, în timp ce forma sa posterioară se îndreaptă spre ficat prin spate, ca și cel de Al Treilea Ochi superior (fig. 28). Relația puternică și imediată ficat - Al Treilea Ochi demonstrează raporturile dintre boala și stresul care a precedat cancerul. Acest aspect l-am regăsit în mod constant la pacienții pe care am avut ocazia să-i tratez.

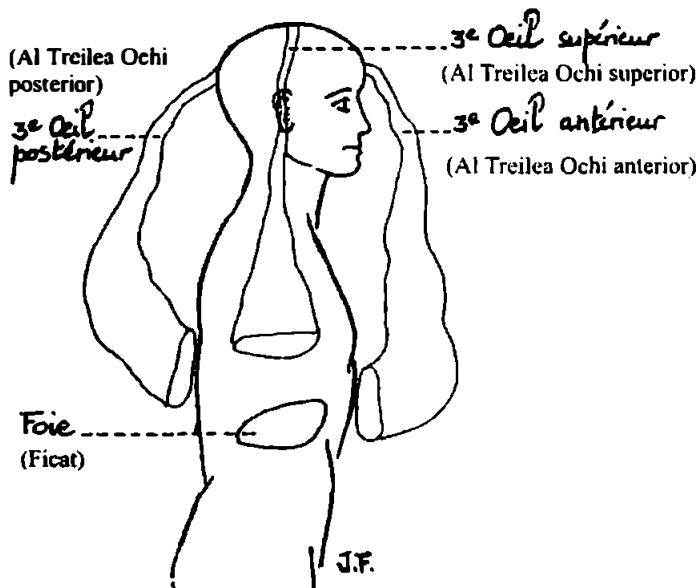

Fig. 28 Relația ficat - Al Treilea Ochi (reziduurile unui stres)

De acest caz, prea avansat, nu mă pot ocupa.

Consult într-o zi o pacientă, moderat tratată cu antihipertensive, aflată sub o relativă supraveghere, sub pretextul că nu se cunoaște cauza acestei hipertensiuni. Tensi-

unea este de 26/12! Ansamblul vibrator este totuși destul de corect și, la fel ca și confrății mei, nu găsesc originea bolii.

Este văduvă de douăzeci și cinci de ani. Îmi vine ideea să-i cer să se gândească la decesul accidental al soțului ei care a dus la o schimbare profundă a vieții sale și a copiilor. Imediat nivelul vibrator scade la 2/2/2 ... și Al Treilea Ochi apare, deși până acum nu se manifestase. Reglarea, făcută manual, conduce la o tensiune de 22/10. Este calmă. Urmarea depinde desigur de starea arterelor, de suplețea lor, de capacitatea lor de recuperare și de ecoul asupra rinichiului. O voi revedea a doua zi, iar tensiunea se va stabiliza la 20/9,50.

Aceasta nu înseamnă că este vindecată. Dar este interesant să observăm că Al Treilea Ochi poate să apară doar la rememorarea unui stres din trecut și desigur se află în raport cu menținerea unei tensiuni de reacție.

O doamnă, prietena mea, operată de cancer la stomac, cu metastaze ganglionare, refuză tratamentul chimioterapeutic care i-a fost propus și dorește cu insistență să o consult. Ca întotdeauna, anamneza arată existența unui stres cu doi ani înainte de declanșarea bolii.

Examinând-o, constat că, în pofida unui anumit grad de oboseală, recuperarea după intervenție este bună. Ea refuză alt tratament.

Corpul Energetic vibrează la 3/4/5. Chakrele sunt la locul lor. Nicio zonă nu vibrează la 2/2/2, ritm care întotdeauna este periculos. Nici chakra stomacului nu prezintă vreo anomalie. Mă gândesc că nu greșește atunci când refuză un tratament clasic.

Îi amintesc atunci problema pe care a avut-o în urmă cu doi ani, cu fiul ei. În acel moment, energiile scad la 2/2/2. Chakra stomacului fuge pe a șasea orbită, provocând o distrugere totală a Corpului Energetic. Al Treilea Ochi frontal se proiectează înainte pe stomac, Al Treilea Ochi superior

și posterior spre partea din spate a stomacului.

Ne imaginăm riscurile unei recidive care se pregătește de fiecare dată când își amintește de problema pe care a avut-o; cu toate că aceasta a avut un final fericit, informațiile distructive nu au fost eliminate. Tratatamentul constă în restructurarea invizibilului, în ștergerea informațiilor negative. Ne întrebăm dacă nu cumva instabilitatea efectelor chimioterapeuticelor nu este legată de amintirea stresului inițial și dacă nu ar fi mai bine să-i „desfacem” de acest stres mental pe pacienți, ca să obținem un procentaj mai mare de reușită, prin sofrologie de exemplu¹.

Cea mai uluitoare observație se referă la unul dintre prietenii mei și ea rezumă tot ceea ce se poate spune despre Al Treilea Ochi.

El a fost deja operat de trei ori. Când îi fac o vizită amicală, îl găsesc deja obosit, iar el mă anunță că are o aritmie completă, fiind foarte neliniștit de starea sănătății sale.

Din cauza vârstei, a intervențiilor precedente și a stării inimii, un șoc electric pentru reglarea ritmului cardiac este contraindicat. Medicamentele antiaritmice sunt total ineficiente, astfel încât trebuie luată în considerare implantarea unui pace-maker. El îmi vorbește despre impresia neplăcută pe care i-au lăsat-o celelalte intervenții și despre neliniștea pe care i-o provoacă perspectiva unei noi spitalizări.

Atunci, cu un gest spontan, îi iau pulsul, care avea un ritm extrem de lent, bigeminat. Am impresia că este în pericol și că trebuie să acționez rapid. Examinez diferitele categorii de energie care ar putea să afecteze inima.

Ca să nu complic înțelegerea observațiilor, trec peste rezultatele acestui examen. Să revenim la lucrul care ne interesează direct și care se referă la Al Treilea Ochi.

Știind că este o persoană simțitoare și sensibilă, îi exa-

¹ Vezi *Medic de Trei Corpuri*, op. cit.

minez chakra frunții care este slabă, rotindu-se în două ture de spirală. În privința celui de Al Treilea Ochi, chiar înainte de a-l palpa, am impresia că îi zăresc contururile pe frunte, sub forma unei borduri fine colorată în sepia. Îl întreb dacă a avut de curând o emoție puternică, o supărare. Da, a fost foarte contrariat de o situație pe care au vrut să i-o impună și care nu corespundea principiilor sale de viață. În acel moment a simțit cum i se „desprinde” inima.

Probabil că șocul l-a afectat profund, nu numai pentru că inima sa a răspuns imediat, dar și prin faptul că agresiunea apare la Al Treilea Ochi care se conturează vizibil pentru un observator avertizat.

Cercetez cu degetul prelungirea celui de Al Treilea Ochi care se îndreaptă spre inimă. Acționez asupra acestei forme invizibile care pleacă din frunte și ajunge la inimă, dar alegând direcția inimă-frunte, ca să direcționez aceste vibrații rătăcite spre frunte și să protejez inima. Atunci se produce un lucru straniu: pe măsură ce, sub efectul produs de mâna mea, se resoarbe acest tunel în sensul inimă-frunte, pielea, la nivelul celui de Al Treilea Ochi, se colorează vizibil până când devine evidentă pentru toți, chiar și pentru el, care se privește într-o oglindă. În același timp, zona centrală se umflă și iată că în mod practic și subit colorat apare pe frunte oul lui Thomaz!

În plus, chakra frunții se conturează chiar sub Al Treilea Ochi, sub forma unei ușoare pigmentări cu aspect circular, dar mai mică. Îmi vine ideea să tratez chakra dintre sprâncene, introducându-i energie și imprimându-i, cu ajutorul degetului, ritmul de rotație șapte, nu doi. Acest lucru o face și pe ea să se pigmenteze și să se umfle ușor, nu atât de puternic precum Al Treilea Ochi.

Lucrurile sunt atât de clare încât pot fi verificate în oglinda pe care i-a adus-o secretara sa, martoră a fenomenului.

Putem să observăm astfel conturul celui de Al Treilea Ochi și al chakrei frunții, juxtapuse, unul sub celălalt, foarte distincte, nelăsând loc niciunei îndoieli, nici asupra individualității lor, nici asupra intervenției lor în cursul agresiunilor psihologice.

Verific dacă chakra inimii se rotește corect, pe cele două părți, în fața și în spatele corpului, și dacă celelalte puncte ale inimii vibrează normal.

Cu toate că se află sub anticoagulante, pentru prevenirea oricărui risc de coagulare intracardiacă, nu îndrăznesc să fac mai mult (reacțiile cutanate demonstrând că s-a întâmplat deja un lucru important) și îi spun să se odihnească pentru ca acțiunea energetică să se poată realiza lent. După câteva comentarii despre ceea ce s-a întâmplat, după ce vorbim despre obiectul vizitei mele, el mă conduce până la ușă, spunându-mi că se simte mult mai bine. Al Treilea Ochi și chakra sunt încă vizibile.

Peste trei zile, o electrocardiogramă preoperatorie arată că ritmul este... regulat, astfel încât nu mai este cazul să i se pună un pace-maker.

Șocul psihologic a provocat un răspuns al celui de Al Treilea Ochi, răspuns care a fost transmis inimii, regiune cu predilecție susceptibilă la el. Din cauza acestei perturbații, întregul sistem cardiac a fost dereglat, nereacționând la terapiile antiaritmice clasice.

Terapia antiaritmică a avut indiscutabil un rol pregătitor în reglarea ritmului, tratamentul anticoagulant l-a pus la adăpost de coagulările intra-cardiace și de embolie, dar ele nu erau suficiente pentru a provoca o reglare a ritmului. Fără să absolutizez rolul intervenției mele, este posibil ca reglarea chakrelor și dispariția stresului să fi jucat un rol în această normalizare a ritmului cardiac.

Întâmplarea vorbește de la sine, prin vizualizarea acestor organe care aparțin în mod normal lumii invizibile și ca-

re s-au materializat îndeajuns ca să poată fi văzute. Ea este o dovadă a locului pe care îl ocupă Al Treilea Ochi și chakra frunții în cursul șocurilor psihologice sau al agresiunilor.

Pentru că am folosit cuvântul „agresiune”, pot să citez în plus cazul unei prietene care a trăit o întâmplare ieșită din comun. Un fals inspector de poliție a pătruns în casa ei, cu intenția de a-i fura bijuteriile; cu mult sânge rece ea a reușit să scape de ceva mult mai urât. Dar, câteva zile mai târziu, a fost doborâtă de o pneumonie. M-am informat despre starea ei săptămână de săptămână. În pofida tratamentului cu antibiotice, nu se vindeca, era incapabilă să se scoale, să se alimenteze, rămânând extenuată în pat. La telefon îmi răspundea cu o voce pierită. Săptămânile treceau dar veștile nu erau mai bune în pofida îngrijirilor asidue ale medicului. Cunoscând vitalitatea și curajul acestei prietene în fața greutăților vieții, mi-a trecut prin minte că nu era o pneumonie, ci urmările șocului psihologic care îi perturbase grav corpurile invizibile. Ducându-mă acasă la ea, am examinat-o. Al Treilea Ochi fusese puternic solicitat și, dacă a putut să facă față stresului imediat, a plătit prețul printr-o perturbare a celui de Al Treilea Ochi care indica plămânul, chiar lângă locul pneumoniei.

Am procedat la reglarea lui și i-am telefonat a doua zi după-amiază. Practic, după un somn reparator de douăzeci și patru de ore, s-a trezit simțindu-se transformată. Apoi convalescența a decurs în condiții normale.

Tratamentul celui de Al Treilea Ochi face parte în mod indiscutabil din tratamentul maladiilor secundare șocurilor psihologice.

Anatomia celui de Al Treilea Ochi

În plan subtil, Al Treilea Ochi apărând ca o reacție la stres și fiind capabil să indice organul țintă care va plăti prețul suferinței, exprimă el oare reacția unei părți a creierului la stres? Exprimă, dimpotrivă, conflictul din corpul invizibil? Nu știu. Poate că cele două fenomene sunt simultane.

Din punct de vedere anatomic, este oare un mic atom al lui Niels Bohr în cadrul marelui atom al lui Niels Bohr, ca o aplicație a formulei „Totul se află în Tot”?

Dacă Al Treilea Ochi este un mini-atom al lui Niels Bohr, el trebuie să aibă măcar o chakră. Poate fi oare detectată reprezentarea acestei minuscule chakre? Încep să fac o analiză fină și descopăr nu una, ci două mini-chakre, de o parte și de alta a reperului central. Această „construcție” are forma unui mini-atom în sfera căruia sunt incluse lateral două mini-chakre mobile, în funcție de gândirea predominantă. Una, la dreapta, se va așeza pe frontalul drept în cazul unei gândiri afective, cealaltă, la stânga, se degajează spre centrul frontalului stâng în cazul unui demers intelectual. Amândouă se mențin în centru în cazul indiferenței. Gândirea rațională este însoțită de evidențierea chakrei frontale stângi, în timp ce gândirea afectivă scoate în evidență chakra dreaptă.

Dar, detaliu important, aceste mini-chakre se lipsesc de materia fizică, în timp ce periferia acestui atom se suprapune pe stratul corpului eteric. Stresul, mobilizând atât intelectul cât și afectivitatea, provoacă unirea acestor două mini-chakre în centrul frunții, unde rămân nemișcate. Acest lucru explică reacția locală observată.

Pendulul nostru interior

După ce m-am studiat zi după zi și în diferite momente ale zile, am constatat, examinând nucleul celui de Al Treilea Ochi, că linia pe care se situează cele două mini-chakre se orientează diferit în funcție de orele zilei. Ea se rotește după soare și indică ora, efectuând o rotație pe măsură ce soarele se deplasează. Legătura eterică a celui de Al Treilea Ochi se brânșează pe verticală.

În sfârșit, în urma decalajelor de fus orar, am remarcat că zona care corespunde timpului decalat se înscrie sub forma unui „vid” de energie a cărui dimensiune este în raport cu mărimea decalajului orar - acest gol având aspectul unei bucăți de portocală de formă circulară.

Mai avem multe lucruri de învățat despre corpurile noastre invizibile și despre relațiile lor cu forțele cosmice.

Partea a patra

1.

CONȘTIINȚĂ ȘI CREATIVITATE

CONȘTIINȚA MOBILĂ

Există vreun raport între ceea ce citim și teoriile medicinei oficiale? Dacă gândirea nu este decât produsul corpului fizic și dacă această gândire are răgazul să se defuleze pe seama corpului sub forma unor boli psihosomatice, în acest caz nu este vorba decât de un fragment al capacităților sale de exprimare. Fragment de adevăr care se apropie totuși de procedeul folosit de Al Treilea Ochi atunci când indică locul destinat suferinței.

Tradiția acceptă ideea că există planuri ale lumii care influențează calitatea planurilor omului. Planuri delimitate de orbite, alcătuite dintr-o substanță invizibilă, specifică fiecărui plan.

Curenții de energie care leagă aceste planuri sunt animați de chakre, propulsoarele unei energii pranice, care circulă prin meridianele de acupunctură. Această energie va fi distribuită corpului fizic. Energia pranică, amestecată cu energia alimentară, va hrăni omul. Deșeurile acestui metabolism vor fi evacuate prin piele, respirație, urină, fecale. Dar și deșeurile pranice pot fi eliminate în mediul înconjurător, deșuri pe care chinezii le numeau energie perversă.

Putem admite, așa cum demonstrează observațiile citate, că, fără știrea sa, conștiința poate fi ejectată din creier, devenind astfel liberă să traverseze planuri și orbite, oferindu-și în acest fel o călătorie pe planurile interzise ale invizibilului?

Am văzut că aceste călătorii puteau fi trăite de *conștiința corpului*, dar tot atât de bine și de *conștiința Conștiinței*.

În general, acest gen de călătorie se termină cu bine, reîntoarcerea este asigurată.

Exemplele citate au dovedit că era vorba despre pacienți care trăiau unele fenomene tranzitorii, capabili să se întoarcă pe pământ cu ajutorul terapeutului și să se refacă în totalitate.

Sunt persoane prevenite, implicate în căutarea activă a unei soluții pentru problema lor; sunt persoane care se folosesc de inteligența lor.

Cu toate că limbajul folosit de pacienți nu seamănă cu cel obișnuit, știm aceasta, înțelegem, atunci când suntem preveniți, că ei trăiesc o experiență precisă și că sunt conștienți de acest lucru.

Să fie oare vorba de persoane care, în acest mod, fac dovada unei conștiințe „mobile”? Conștiință asupra căreia se poate acționa mai mult sau mai puțin cu ajutorul manipulațiilor energetice și, în anumite cazuri, cu remedii chimice dirijate cu precizie în zona respectivă.

În cele mai bune cazuri, călătoria conștiinței, deși nu este dorită, este însoțită de capacitatea și de forțele necesare pentru reîntoarcerea la punctul de plecare, folosind unele vicleșuguri pentru revenirea la normal: cum ar fi strângerile de mână, respirația etc.

În alte situații trebuie să avem încredere în efectul benefic al timpului ca să ne regăsim echilibrul, pentru că știm ce influență puternică pot avea unele astre (Luna și Neptun) asupra acestui fenomen. Fiindcă toate planetele sunt în mișcare, cândva, factorul declanșator poate să dispară.

Consecințele călătoriilor

Psihiatrii au studiat acest subiect în legătură cu geniile.

După autorii care au studiat personalitatea creatoare, se disting două tendințe.

O tendință a spiritelor pozitive, cum este Galton, care enumeră câteva caracteristici ale geniilor: inteligență, entuziasm, putere de muncă, un coeficient intelectual ridicat, talente speciale dublate de o motivație. În ansamblu, avem impresia că este de preferat să fii sănătos ca să fii un geniu¹.

Alți autori văd însă partea negativă a fenomenului.

Psihiatria germanofonă în special, inspirată de Charcot și Magnan, a dezvoltat o opinie despre relațiile dintre genialitate, creativitate și psihopatologie.

Magnan a lansat conceptul de „degenerat superior”, pretinzând că geniul se caracterizează prin polarizarea individului asupra talentelor sale, în timp ce măreția omenească, după el, ar trebui să se manifeste mai degrabă în toate calitățile de care dispune omul. Este un punct de vedere care presupune că geniile aparțin în același timp lumii obișnuite de ale cărei capacități ar dispune în totalitate, dar și lumii neobișnuite ale cărei capacități le-ar avea de asemenea.

Mi se pare că unii medici leagă prea mult aceste lucruri de psihiatrie și ignoră rolul intuiției.

Mobius a inventat termenul de „patografie”, impulsionându-i pe mulți psihiatri să studieze această problemă. Ei au tras concluzia că s-ar găsi trăsături artistice mai curând la schizofrenici și opere de artă monumentale mai curând la maniaco-depresivi decât la cei normali.

Majoritatea autorilor acceptă ideea că declanșarea unei

¹ Catherine Morix Cox (1926) dă QI retrospective ale câtorva mari oameni, pe care le apreciază astfel: Stuart Mill - 190; Goethe - 185; Voltaire - 170; Galilei - 145; Napoleon - 140; Newton - 130; Copernic - 105.

boli psihice îi stimulează pe subiecții talentați să creeze opere excepționale.

La toți artiștii descoperim o perioadă definitorie de încercări, de suferințe, care ne dezvăluie genialitatea lor.

Aristotel scria: „Din ce motiv toți cei care au fost oameni de excepție, în filosofie, în arta conducerii statului, în poezie, în arte, sunt în mod vădit melancolici?... Heracles... Lysandru... Ajax și Belerophon... Empedocle, Platon și Socrate...

Dar ce este melancolia? Dorința de singurătate? Depri-marea? O încercare a vieții paralelă cu boala?

Problema relațiilor dintre creativitate și psihopatologie s-a pus cu o și mai mare acuitate atunci când a fost vorba despre marii artiști, despre marii scriitori, a căror psihopatologie era recunoscută public; mă gândesc la Van Gogh, la Gerard de Nerval, Proust, Antonin Artaud, Ștefan Zweig și mulți alții. Toți erau capabili să comunice cu invizibilul, cu inaudibilul și în același timp să se folosească de ele. Dificultatea constă în capacitatea lor de a se întoarce din această călătorie.

Câte bogății în aceste alte lumi

În mod practic, ce foloase avem din călătoria conștiinței în invizibil?

În cele mai simple cazuri, ea este o dezorientare fără un profit imediat.

Uneori, această dezorientare poate să stimuleze curiozitatea subiectului pentru necunoscut.

Experiența poate fi atât de neașteptată, atât de puternică încât poate să transforme o viață, făcând-o să apuce pe un făgaș diferit.

În sfârșit, unii oameni sunt în stare să-și amintească de

această călătorie și să-i culeagă roadele.

Așadar se pune problema: singura stare de conștiință demnă de interes este cea a conștiinței obișnuite? Ar mai exista creatori și genii dacă nu ar exista experiențe în afara normelor conștiinței? Nu este un lucru deosebit de important să primim imagini și informații din aceste planuri ca să reînnoim lumea ajunsă la scadență? Este oare un procedeu pe care îl folosesc voit sau fără voia lor imaginații, descoperitori, gânditori?

Vom vedea că spiritele cele mai mari (nu vom putea cita decât câteva nume) erau ființe inspirate, spiritualiști uneori, care credeau în existența altor dimensiuni. Ca fiecare dintre noi, au avut parte de crize afective, de decepții, de descurajări și tocmai în aceste situații a apărut creativitatea lor.

Ne putem deci închipui că trecerea dincolo de limită provine din capacitatea pe care o are conștiința de a se desprinde de planul terestru ca să ajungă la celelalte planuri ale corpurilor invizibile și, pentru genii și pentru profeți, este capacitatea de a ajunge în planurile lumii și de a aduce de acolo cunoștințe ascunse până atunci înțelegerii noastre.

Dacă admitem că o stare depresivă provocată de un surmenaj sau de o decepție poate să ne transforme și să ne desăvârșească, dacă admitem că durerea permite o evoluție spre invizibil, atunci înseamnă că o apropiere prea mare de adevăr poate să fie un lucru perturbator, care ne îmbolnăvește.

Dar această durere, chiar dacă a fost sublimată, nu este îndeajuns ca să explice operele creatorilor.

Dacă le recunoaștem creatorilor capacitatea de a se desprinde de realitate ca să se lase în voia propriilor fantasmе, trebuie să ne înclinăm de asemenea în fața capacității lor de a domoli aceste fantasmе, fapt ce le permite o întoarcere în lumea obișnuită.

Reveniți pe pământ, se vor servi de toate aceste lucruri ca să plămădească o nouă realitate ce va fi numai a lor, ca să dea viață viziunii și să facă din ea o operă. Și chiar dacă această operă constituie o încălcare a consensului social, ei vor avea puterea și curajul de a dori s-o impună societății.

Aceasta nu înseamnă că orice creator este un geniu.

Geniile, depășind interesele și relațiile obișnuite, au intrat în contact cu universul; ele au surprins raporturile subtile și secrete care există între reprezentările simbolice pe care le-au întâlnit acolo și pe care vor ști să le interpreteze.

Genialitatea poate avea mai multe moduri de exprimare, pentru că geniile aparțin unor domenii diferite. Ei sunt artiști, filosofi, teologi și profeți, mari reformatori și, printre geniile științifice, mari matematicieni, fizicieni, medici sau biologi.

Genialitatea se poate manifesta la o vârstă fragedă; este vorba despre copiii supradotați, destul de numeroși astăzi ca să putem face o școală specială pentru ei. În ceea ce îi privește, putem menționa rolul corpului cauzal, paznicul amintirilor noastre, amintiri care nu s-au șters complet în cursul coborârii spiritului în trup.

Este necesar să facem o deosebire între genialitate și reușită socială, întrucât reușita socială înseamnă afilierea la colectivități prestigioase, produsul relațiilor sociale sau al amplificărilor mediatice care dau naștere unor opere efemere, lipsite de geniu și uneori lipsite chiar de o creativitate reală. Geniul, cel adevărat, este recunoscut mai mult în timp, după ce viața și opera s-au încheiat, și mai puțin de contemporani.

Trebuie oare să-i considerăm genii pe conducătorii politici, pe comandanții militari, așa cum procedează unii, sau să-i includem printre oamenii celebri? Unde să-i așezăm pe Hitler, Stalin, Marcos, Napoleon, de Gaulle? Au fost aleși pentru ca omenirea să fie supusă unor anumite încercări sau

au fost indivizi pe care împrejurările i-au ajutat în mod deosebit?

SCHIMBAREA PARADIGMELOR

Putem afirma cu certitudine că geniile au misiunea de a schimba modul de gândire al omenirii la o răspântie de veac. Ele sunt declanșatorii noilor paradigme. Uneori a fost de ajuns un singur om, un geniu, ca să schimbe modul de gândire al veacului în care a trăit.

Revoluționarea gândirii

Astfel, Nicolas Copernic (1473-1543) în secolul al XV-lea a marcat începutul unei revoluții în gândire. El a așezat Pământul și omul în sistemul solar.

Canonic-astronom-matematician și medic polonez, lucrările sale au pus capăt teoriei universului geocentric, definind universul heliocentric. Până la el știința era abstractă, era știința prezentă în cărțile de teologie și care, sub influența lui Copernic, s-a transformat într-o știință empirică bazată pe observație.

Pe atunci oamenii învățau că Pământul este centrul lumii și al mișcărilor cerești. Aceste noțiuni datau de la Ptolemeu care se baza pe fizica lui Aristotel: pe atunci se delimita o lume care se întindea de la Pământ până la orbita Lunii, lume urcând spre înalt pentru elementele ușoare ca aerul și focul și care se extindea spre Pământ pentru elementele grele. Dincolo de orbita lunară se presupunea că există o lume imaterială, cea a eterului, în mijlocul căreia domnea mișcarea circulară. Nu era o greșală, dar se confunda „fizica sufletului” cu fizica materiei.

Copernic a introdus ideea că centrul lumii era Soarele și nu Pământul, pe care l-a redus la o simplă planetă ce se rotea în jurul Soarelui.

Cu această „nouă paradigmă”, era necesar să se construiască o nouă fizică, un nou mod de gândire. Era vorba despre o mare transformare, jenantă pentru teologie. Din această cauză a fost interzisă.

Înțelegem situația neplăcută în care s-a aflat Roma care trăise până atunci din texte inamovibile și care i-a fost reacția în fața acestei descoperiri care pune sub semnul întrebării cunoștințele admise de Biserică. Eu însămi, pe când eram o copilă, aflând această noutate la ora de geografie, m-am simțit stingherită. În primul rând pentru că eu așezam în mod firesc Pământul în centrul lumii, în cel de-al doilea rând pentru că eu crezusem cu tărie până atunci că Dumnezeu era în stare să-i șoptească Papei la ureche tot ceea ce era de știut. Aceasta însemna că Papa nu auzise bine. Am fost la fel de exasperată când am aflat că „frații” dragului meu abate, care mă învăța din tot sufletul ce înseamnă bunătate, caritate, iubire, toleranță, au fost capabili să tortureze și să sprijine unele războaie cum au fost cruciadele. Astfel s-a încheiat copilăria mea, plină de o fericire desăvârșită. Trebuie oare să-i învățăm pe copii istoria?

Confruntarea ideilor cu faptele

Un geniu poate nu numai să aibă curajul să se afirme, așa cum a făcut Copernic, dar el știe să realizeze unele lucruri simple la care nimeni nu s-a gândit. Așa a făcut Galileo Galilei (1564-1642), cel mai celebru martir și, fără îndoială, mintea cea mai sclipitoare a noii paradigme din veacul său. A început cu studiul medicinei, a continuat cu studiul matematicii, a încheiat cu studiul filosofiei și și-a

câștigat existența ca profesor de matematică la Padova. A avut meritul de a fi dorit să verifice experimental fapte care țineau de lumea sensibilă și de a le fi confruntat cu ideile timpului său: pentru că se spunea că un obiect mai greu cădea mai repede decât un obiect ușor, el a luat mai multe obiecte de aceeași dimensiune dar cu o greutate diferită și le-a lăsat să cadă din turnul din Pisa. Toate cădeau cu aceeași viteză. Acesta a fost adevăratul început al *metodei empirice experimentale*. Și-a făcut lunete cu care să cerceteze cerul, în special Luna și pe Jupiter, ai cărui sateliți i-a descoperit.

Pe scurt, el a introdus ideea că ne putem servi de simțurile noastre, cele ale lumii obișnuite, supunându-le judecății intelectului. A fost o adevărată revoluție, nașterea unei științe experimentale.

Operele lui Copernic fuseseră interzise în martie 1616, dar apariția celor trei comete în 1618 a prelungit dezbaterile. Datorită rezistenței puternice față de noile descoperiri, într-o scrisoare adresată unuia dintre discipolii săi, Galileo scria fără înconjur sau subterfugii că „Sfânta Scriptură nu avea jurisdicție în raporturile dintre știință și religie” și, mai târziu, că „intenția Sfântului Duh este aceea de a ne învăța cum să ajungem la cer și nu cum se petrec lucrurile în cer”. Această separare a celor două puncte de vedere a dus la condamnarea sa. Într-un stil caustic, el a expus consecințele descoperirilor lui Copernic în „ziua” *Dialogului despre cele două sisteme ale lumii*, fiind condamnat de Biserică în 1633¹.

Astfel s-au născut acele conflicte care decurgeau din necesitatea unei schimbări radicale în gândirea ce trebuia pusă în acord cu descoperirile.

Puterea unei viziuni asupra destinului

¹ Dar a fost reabilitat oficial... în 1992.

Câți știu oare că René Descartes (1596-1650), în urma unei experiențe personale, a demisionat din armată ca să-și înceapă cercetările? Pe 10 noiembrie 1619, fiind militar în împrejurimile Ulmului, el va trăi o experiență stranie, adică va avea o revelație. Pe când se afla într-o încăpere încălzită de o sobă așezată în centru, cu privirea ațintită asupra acestei sobe, a avut „vise” ciudate și acolo a descoperit la un moment dat „bazele unei științe admirabile” dar și faptul că este predestinat să inventeze o știință care să unească cunoștințele omenești. Renunță atunci la cariera militară. „Îmi dădusem seama cu câțva timp în urmă, încă din primii ani ai vieții, că păreri false îmi fuseseră prezentate ca fiind adevărate.”

Pe când se pregătea să-l susțină pe Galileo, Descartes, aflând de condamnarea acestuia, suspendă publicarea cărții sale *Lumea*, pe care o va relua mai târziu, îndepărtând cu prudență termenii șocanți care i-ar fi putut atrage mânia Bisericii. Așteptând ca spiritele să se calmeze, el scrie *Discursul metodei* și alte câteva lucrări.

În pofida precauțiilor sale, el devine obiectul unor atacuri lansate de iezuiți și de teologii olandezi (care astăzi joacă rolul unor raționaliști).

El le răspunde scriind unele lucrări justificative. Fiindcă se afla cu mult înaintea ideilor veacului său, ar fi riscat, dacă ar fi vorbit clar și răspicat, să plătească cu viața. Ca o ultimă prevedere, lucrările periculoase nu vor fi publicate decât după moartea sa. Poți să fii un geniu, dar aceasta nu înseamnă să trăiești cu capul în nori.

El visează să stabilească certitudini pe care să le exprime în termeni matematici și să realizeze unitatea științelor¹. Ca să descopere aceste legi, era nevoie de o metodă: *Discursul metodei* care, aparent, nu folosește decât rațiunea,

¹ Lucru care încearcă astăzi să-l facă știința.

dar care conduce spre unitate, spre Dumnezeu.

El cultivă ideea generală și simbolul, simbolul care devine inofensiv în ochii oamenilor obișnuiți, dacă este exprimat în termeni matematici. El desemnează cantitățile cunoscute prin litere mici și cantitățile necunoscute prin majuscule. Va înlocui acest sistem în 1639 prin literele X, Y, Z, folosite și astăzi ca simboluri.

De prea multe ori au fost trecute sub tăcere demersurile inverse ale analizei, asupra cărora el a insistat atât de mult: intuiția și deducția. Intuiția se află la baza cunoașterii, deducția, care permite o relație între doi termeni, se află la baza ordinii. În fine, el insistă asupra ordinii stabilite, care ne permite să mânuim cele mai generoase idei.

A fost unul dintre cei mai mari filosofi francezi. Gândirea sa, din păcate, a fost dezastruos redusă la un raționalism îngust. Au fost făcute, cu un anumit scop, numeroase culegeri de texte, răspândite apoi mai mult decât alte scrieri ale sale, astfel încât raționaliștii l-au considerat unul de-al lor. *Meditațiile* sale afirmă totuși credința sa în Dumnezeu și dorința sa de a-i dovedi existența, chiar dacă ar face aceasta prin rațiune. Deosebirea pe care o face între suflet și trup nu distruge sufletul, dimpotrivă, ea ne va permite să distingem lucrurile sensibile, materiale, care ocupă un spațiu tridimensional, și să eliberăm un spațiu mai vast, necunoscut încă, disponibil pentru căutarea sufletului și a lui Dumnezeu: „Dar mi-am închipuit că nu exista nimic în lume, că nu era nici cer, nici pământ, nici spirit, nici trup. Nu mi-am imaginat chiar că nici eu nu existam? Nu, desigur, eu existam fără nicio îndoială și dacă mi-am imaginat sau numai dacă am gândit ceva (...). Și plecând de la aceasta, deși știu cu certitudine că exist (...) este sigur că acest Eu, adică sufletul meu, prin care sunt ceea ce sunt, este în totalitate și cu adevărat deosebit de trupul meu și că el poate să fie sau să existe fără trup.”

Aceasta înseamnă că exclude sufletul? Nu, el se identifică și desemnează necunoscutul, invizibilul.

El crede că nu trebuie să raporteze actul creator la originile lumii. Orice substanță finită nu este menținută în ființă decât printr-un act neîntrerupt al lui Dumnezeu, care o recrează în fiecare clipă. Regăsim acest lucru în formula: „Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă.” Ceea ce presupune capacitatea de transmutare a elementelor.

În biologie, el se ridică împotriva ideii că ar exista forțe ascunse: totul trebuie să se explice prin spațiu și mișcare. El exclude așa-numitele pe atunci forțe oculte. În această privință are perfectă dreptate. Așa-zisele forțe oculte fac parte din viața normală, teama de a le recunoaște existența și de a le accepta le transformă în ceva ocult.

Desigur, el face din orologiu mașina sa model. El descrie omul fizic ca pe o mașină complexă, însuflețită de resorturi subtile, mașină hidraulică în care circulă fluidele. Chirurgii cardiologi recunosc în aceste cuvinte unul dintre adevărurile cu care lucrează. Materialiștii îl pot considera pe Descartes unul de-al lor, dacă nu văd decât acest aspect în opera sa. Analiza, doctrina sistemelor, nu aparține nici materialiștilor, nici raionaliștilor. Dimpotrivă, suntem uimiți atunci când studiem științele oculte, de modul în care sunt analizate și sistematizate datele revelațiilor.

Inspirația care extinde și călăuzește gândirea geniului

Johannes Kepler (1571-1630), luteran convins, pasionat de teologie, profesor de matematică și astronom, căruia Tycho Brahe i-a lăsat ca moștenire toate observațiile sale, era și el un adept a lui Copernic. Tot încercând să măsoare,

să calculeze legile fenomenelor naturale, se distra la sfârșitul lunii cu astrologia. El căuta, prin calculele sale, să explice faptul că mecanica cerească nu este asimilabilă unui organism divin, ci mecanicii ceasornicăriei. Dincolo de aceste lucruri, el credea în existența unei realități ultime, spirituale și imponderabile. A fost fără îndoială un „inspirat”, fiindcă specialiștii afirmă că numai datorită unei geometrii fanteziste a devenit adevăratul fondator al astronomiei, descoperind trei legi relative la mișcarea planetară!

Va încerca să convingă că fizica terestră și fizica cerească nu sunt decât unul și același lucru, fiind rodul unei arhitecturi divine. El face din Soare adevăratul motor al mașinăriei. Sistemul solar este de o coerență perfectă dacă înlocuim, spune el, cuvântul suflet prin cuvântul forță. Pentru el, Soarele, izvorul oricărei energii și al oricărei lumini, l-ar reprezenta pe Dumnezeu Tatăl, Fiul ar fi reprezentat de stelele fixe de dincolo de planete și Sfântul Duh ar fi forța motrice a Soarelui în spațiu. Unele texte ne arată extazul profetic în care se afla atunci când își făcea descoperirile. „... De câteva zile de când marele Soare îmi luminează minunatele speculații, nimic nu mă mai reține. Mă las în voia sfintei lui fantezii. Îndrăznesc să mărturisesc fără înconjur că am sustras vasele din aur ale egiptenilor ca să construiesc un tabernacol Dumnezeului meu, departe de granițele Egiptului...”

Toți marii cercetători cutează să considere că realitatea ascunde un secret care nu poate fi dezvăluit decât inițiaților. Aceștia, primind mesajul invizibilului, se presupune că sunt capabili să transmită această cunoaștere altor inițiați, prin simboluri și nu prin cuvinte limpezi.

Descoperirile lui Kepler sunt o premisă pentru cele ce vor urma, adică descoperirea legii gravitației universale de către Newton.

Durerea sublimată

Baruch Spinoza (1632-1677) a trăit această durere sublimată: împingând la extrem noile idei, el a fost excomunicat de evrei, a îndurat ura creștinilor, s-a despărțit fâțiș de orice dogmatism ca să-și construiască o operă eliberatoare. El va pune în valoare știința intuitivă, criticând în același timp imaginarul.

Opera sa este considerabilă și variată. El a continuat opera lui Descartes, stabilind un panteism perfect în care universul se confundă cu Dumnezeu. „Dumnezeu este o ființă absolut infinită, adică o substanță constituită dintr-o infinitate de atribute, fiecare atribut exprimând o esență eternă și spirituală.”

Geniul mistic și forța planului dorințelor

Isaac Newton (1642-1727), puțin mai târziu, adevărat geniu mistic și religios, ne-a lăsat lucrări nepieritoare: o mulțime de manuscrise despre alchimie (650.000 de cuvinte), despre subiecte biblice și teologice (1.300.000 de cuvinte!). Datorită lui, știința își schimbă cursul: construiește un telescop cu oglinzi, descoperă accelerația mișcării circulare uniforme: forța centripetă. (Începe să se profileze noțiunea de energie.) Dar, mai ales, descoperă gravitația universală, mișcarea cometelor și descompunerea luminii albe în șapte culori. Mecanica îi poartă numele.

În 1696 se îmbolnăvește de o gravă depresie nervoasă și este posibil ca ea să nu fie străină de opera sa filosofică. Își susține cu înflăcărare, adesea din umbră, paternitatea descoperirilor, cu prețul unor lupte aprige în sânul comunității științifice. Înflăcărarea cu care contestă meritele și opera lui Leibniz, pe care îl acuză pe nedrept că i-a furat des-

coperirile, demonstrează forța planului „dorințelor” la un geniu al științei, teolog și mistic.

Geniu și esoterism

Anumiți oameni de știință s-au declarat în mod deschis adepții esoterismului, fapt ce demonstrează o mare independență psihologică, o afirmare ieșită din comun a individualității și absența oricărei temeri față de consensul social. Gottfried Wilhelm Leibniz (1646-1716) s-a numărat printre aceste persoane. Considerat ca fiind marele rival a lui Newton, el a fost unul dintre cei mai precoce și mai mari filosofi și oameni de știință ai timpurilor moderne. Spre deosebire de singuraticul Spinoza, el a fost un om de societate. După cum spunea Frederic cel Mare, el forma singur „o adevărată academie”. Viața sa a fost mult umbrită de contestările în legătură cu autenticitatea lucrărilor sale față de ale lui Newton, la Royal Society. A avut totuși o victorie postumă.

El s-a afiliat la societatea rozicrucienilor de la Nürnberg, astfel încât putem observa o asemănare între filosofia sa și descrierile monadelor și ale planurilor. El stabilește o teorie a mișcării și a substanței. „Orice substanță este ca o lume întreagă și ca o oglindă a lui Dumnezeu sau a întregului Univers pe care le exprimă în felul ei.” „Fiecare monadă este ca o oglindă vie, înzestrată cu acțiuni interne reprezentative ale Universului, potrivit punctului său de vedere și la fel reglată ca Universul însuși.” Unele dintre lucrările sale sunt o ispită pentru structuralismul actual.

Adept al gândirii chineze, el vede în ea o metodă generală a științelor, o metafizică a numerelor. El creează arta combinatorie, care este pentru el „știința formelor, a asemănării și a neasemănării, așa cum algebra este știința măreției, adică a egalului și a inegalului”. Visează la ceea ce el

denumește „alfabetul gândurilor omenești”; el crede în posibilitatea unui limbaj care să posede comunicabilitatea limbii naturale și sistematica metodei științifice.

Suntem obligați să vedem, în toate aceste lucruri, subînțelesuri ale noțiunilor de simbolistica numerelor și, de ce nu? ale tarotului. Alchimist și rozicrucian în secret, el trebuie, față de ceilalți, să folosească un alt mod de exprimare. Am putea scrie zeci de pagini despre geniul lui Leibniz care i-a propus lui Ludovic al XIV-lea să sape canalul de Suez!

Leibniz a pus capăt rupturii epistemologice a epocii, deși ea nu a putut fi asimilată decât un secol mai târziu. Fapt ce nu ne va mira, întrucât mecanica cuantică de la începutul acestui secol... nu este nici azi asimilată.

O schimbare a paradigmei și a punctului de vedere

A doua schimbare a paradigmei i-o datorăm lui Emmanuel Kant (1724-1804). El își imaginează că centrul imobil de predilecție pentru observarea omului poate că nu este Pământul, ci Soarele, fapt ce corespunde unei schimbări a punctului de vedere. Spațiul, formele și timpul ar putea fi calitățile unei sensibilități care ar înțelege lucrurile nu așa cum sunt prin ele însele ci ca pe niște fenomene. El introduce cu un secol înainte perspectivele fizicii relativiste și ale mecanicii cuantice.

Evocarea forțelor de rotație

Pierre Simon Laplace (1749-1827), pe care unii au vrut să-l facă să treacă drept profetul necredinței religioase, ne interesează în mod deosebit în acest studiu despre chakre. El este un anti-Newton în sensul că introduce noțiunea de

stabilitate a universului evocând forța centrifugă, compensatoare a forțelor de atracție, deci a gravitației.

El a făcut apel la forțele de rotație și la corespondențele lor cosmice. A evocat în special posibilitatea, pentru inelele de rotație din jurul unei axe, de a participa la inele de rotație de dimensiuni considerabile, adică cosmice.

Formulând teoria analitică a probabilităților în 1812, el este, fără îndoială, precursorul principiului de incertitudine. Al său *Tratat de mecanică cerească* nu ar avea oare legătură cu mecanica noastră personală?

Transpunerea conștiinței în limbaj

Hegel (1770-1831) este autorul multor lucrări care reflectă peripețiile formării gândirii sale. Apărută în 1807, *Fenomenologia spiritului* este una dintre cele mai cunoscute opere ale sale.

Filosofia sa îmbină filosofia speculativă cu revelația religioasă.

Se spune despre el că a fost Aristotelul gândirii contemporane. Conștiința este prezența imediată a realului și a noastră. Trebuie de asemenea să fim întotdeauna pregătiți să facem din conștiință originea cunoașterii. Ea ne oferă lumea, dar cuvintele o ascund și-i impun propriile lor legi.

În măsura în care conștiința se leapădă de memorie și de gândire, în aceeași măsură ea nu poate primi decât mișcare, schimbare și inconsistență. Fapt ce se află în opoziție cu știința care cere identitate, constanță, repetabilitate, măsură. Numai limbajul are puterea de reflectare și de disocier. Din păcate, nu există cu adevărat un limbaj adaptat stărilor de conștiință.

Geniile precoce

Ce știm despre savantul britanic Maxwell (1831-1879) care a manifestat întreaga sa viață un interes pasionat pentru problemele filosofice și religioase? La vârsta de 13 ani și-a publicat primul articol despre traiectoria geometrică a ovalilor!

Lucrările sale ulterioare au permis stabilirea unei cunoașteri unitare a fenomenelor luminoase și electromagnetice, cadru necesar pentru noile descoperiri din zorii revoluției relativiste.

Observăm că toate marile idei emise de marii fizicieni moderni sunt deja prezente în această epocă, fie exprimate într-o formă embrionară, fie deja formulate.

Planul raționalist dezvăluit

Am insistat asupra vieții și operei acestor descoperitori, întrucât este necesar să ne schimbăm cu 180 grade atitudinea față de ideile care sunt reluate fără încetare. Acești descoperitori „inspirați” sunt deseori prezentați ca fiind genii materialiste, purtătorii stindardului materialismului raționalist. De ce să ținem ascunse sufletele acestor genii?

Este bine că această ordine și aceste legi ale ceasomicăriei au fost descoperite, pentru că acest lucru făcea parte din planul experimental al planului fizic, dar, în niciun caz, nu a suprimat celelalte dimensiuni. Dacă materialistii ne-au dezinformat și dacă au încercat să-și însușească marii gânditori făcându-ne să credem că erau de-ai lor, iată că, în prezent, există un alt curent care ar vrea să-i transforme în cazuri patologice...

Unde se află atunci normalitatea? Marii descoperitori

au avut, ca și cei de astăzi și ca mulți alții, trăiri sufletești¹, fără să fie din această cauză obsedați, schizofrenici sau mai știu eu cum, și la originea „inspirației” lor au existat experiențe inițiatice tranzitorii. Un lucru este cert, acela că au rezistat acestor încercări pe care le-au folosit și pe care le-au pus în practică.

MIȘCĂRILE PARALELE

Dacă fizicienii, matematicienii, filosofii au îndrăznit să înfrunte opinia publică, trebuie să-i amintim și pe aceia care, în mod discret, ca să scape de forțele de constrângere ale puterii, s-au grupat în jurul cunoștințelor tradiționale ale vechilor noastre societăți ca să culeagă și să păstreze învățătura. Ea ne vine de la filosofii și misticii Orientului Mijlociu, ai Extremului Orient, ai Indiei, ai Cabbalei și ai ocultismului egiptean și occidental, din Cartea Sfântă a creștinilor, Biblia, care conține și un adevăr esoteric și un adevăr exoteric. Toți evocă întregul Univers și încearcă să ne situeze în el și pe noi. Toți acceptă ideea că suntem în căutarea dimensiunilor noastre spirituale, de foarte mult timp.

„Cu șase sau șapte sute de ani înainte de Christos, un nou val de spiritualitate a venit dinspre țărmurile occidentale ale Pacificului ca să lumineze națiunea chineză. Până în zilele noastre, mii de oameni îmbrățișează religia lui Confucius. Constatăm în continuare efectul acestui val spiritual care a dat naștere religiei lui Buddha, religie creată ca să trezească aspirațiile a milioane de indieni și chinezi din vest. Acest val, în mersul lui spre vest, a ajuns la greci. Mai intelectualizat în filosofii sublime ale lui Pitagora și Pla-

¹ Am văzut chiar oameni politici „blindați” trecând prin astfel de stări care au dus la sinucidere.

ton, în cele din urmă, el trece peste lumea occidentală ca să ajungă la pionierii rasei omenеști unde îmbracă forma elevată a religiei creștine¹...”

Printre cei care au lucrat în taină, au fost filosofi, alchimiști, astrologi și inițiați, pe care doar îi vom menționa aici, incitându-l astfel pe cititor să le parcurgă lucrările.

Alchimia

Paracelsus (1493-1541), medic, alchimist, cabbalist, mare inițiat, unul dintre marii medici ai istoriei, scria:

„Să știți că scrierile pe care voi și cu mine le-am moștenit de la antici nu mi s-au părut satisfăcătoare; într-adevăr, ele nu sunt perfecte; conțin afirmații nesigure, capabile mai curând să-l dezorienteze pe cititor decât să-l mențină pe calea cea bună. Din acest motiv am renunțat la ele.”

Paracelsus credea că spiritul, sufletul și trupul alcătuiau o treime. El numea Mumie substanța eterică ce guverna creșterea și reînnoirea materiei corporale.

Iluminarea

Filosoful gnostic Jakob Böhmer (1574-1624), meșter cizmar, a avut de asemenea o mare influență asupra oamenilor din vremea sa. A fost marele reprezentant al curentelor mistice și teosofice din secolele XVI și XVII.

În 1600, în timp ce privea lumina reflectată de o farfurie din cositor, a avut prima sa „iluminare” spirituală. Această viziune se pare că l-a condus brusc spre „centrul viu și luminos” al obiectului, unde ar fi întrevăzut „întreaga

¹ Max Heindel, *Cosmogonie des Rose-Croix (Cosmogonia rozicrucienilor)*, Ed Maison Rosicrucienne.

lume vizibilă”, experiență pe care o va descrie mai târziu, în 1622. Se spune că în 1610 a suferit de o criză gravă de melancolie, în același an în care i-a apărut lucrarea *Aurora*. Prin această carte cosmică, ce evocă abisul divin, crearea îngerilor, revolta diavolului, imanența binelui și a răului la toate nivelurile create, el va produce mari neliniști ortodoxiei. Acuzat de erezie, de vrăjitorie, el se va închide în tăcere câțiva ani, scriind în taină vreo treizeci de lucrări despre secretele lui Dumnezeu, ale omului, ale naturii.

El mărturisea că este sensibil la acțiunea spiritelor, la influența planetelor. Fascinat de imaginile și de simbolurile biblice, scria: „Nu există în natură niciun obiect, creat sau născut, care să nu-și facă cunoscută forma interioară și prin aspectul exterior, căci interiorul încearcă întotdeauna să se exprime.”

El aparținea mișcării rozicruciene.

Ordinul rozicrucienilor

Cel mai vechi document care menționează clar acest nume și care pretinde că redă povestea fondării ordinului este un manifest anonim, redactat în germană, care apare într-un tratat protestant intitulat: „Comuna și generala reformare a întregii și nemărginitei lumi, urmată de Fama Fraternitatis a lăudabilului ordin al rozicrucienilor, adresată tuturor savanților și conducătorilor din Europa.”

Acest text în germană a început probabil să circule cam prin 1610, apoi a fost tradus în diverse limbi. Credem că mișcarea s-a născut în lumina noii cosmogonii respinse de Biserică, dând posibilitatea celor care nu-și puteau expune părerile să se întâlnească și să facă schimburi de idei în taină, fiindcă pe atunci erau vremuri ciudate: o perioadă în care știința în stare embrionară se desparte de religie, dar, de-

sigur, și o perioadă în care dezvoltarea noilor cunoștințe și schisma vor oferi altei categorii de „cercetători” ideea de a se desprinde de dogmele religiei ca să-și potolească setea de adevăr, luând-o pe un drum categoric opus celui al noilor oameni de știință, așa cum vom vedea în continuare.

Într-o dimineață de august din 1623, parizienii au descoperit pe zidurile caselor afișe prin care erau informați de existența unei misterioase societăți secrete care se pregătea să aducă pacea și înțelepciunea celor care căutau adevărata cunoaștere. Biserica catolică avusese de curând un conflict, care abia se încheiase, cu protestanții, în legătură cu ritualul, iar acum trebuia să facă față valurilor provocate de noile descoperiri, așa că nu mai voia să tolereze o nouă grupare eretică. Ea a acuzat această grupare că se află în slujba Satanei, astfel încât gruparea s-a retras definitiv în umbră.

Ordinul a fost fără îndoială creat de Christian Rosencreutz, născut în Germania în 1498. Înzestrat cu mari puteri tămăduitoare, el a călătorit prin Arabia, Egipt, India, Maroc unde a studiat Cabbala. Întors în Europa, a vrut să comunice ceea ce aflase, închipuindu-și că oamenii vor fi fericiți să-și clarifice acele cunoștințe vagi sau greșite. Dar, întâmpinând prea multe obstacole, el și-a încredințat cunoștințele unor emuli de calitate, pe care i-a inițiat în taină.

A scris cărți care au rămas multă vreme secrete și a murit în 1604, la o vârstă de o sută șase ani. În acel moment gruparea avea o mare influență în Anglia, în Țările de Jos, în Germania.

Începea să se dezvolte o mare mișcare spirituală.

Abia la începutul secolului al XVIII-lea rozicrucienii au reapărut, împărțiți în mai multe organizații, fiecare dintre ele pretinzând că este adevărata reprezentantă a venerabilului ordin. Cei care se interesau de cercetarea lăuntrică adevrau adeseori la acest ordin.

Francmasonii

În aceeași perioadă, influența francmasonilor era în continuă creștere. Împărțiți în corporații, ei știau să-i atragă pe cei mai luminați oameni din societatea progresistă care sperau să fie inițiați în vechile mistere.

Termenul „francmason” este menționat în analele Londrei în 1375; el era inițial folosit pentru a-i desemna pe zidarii autorizați să umble prin țară într-o epocă în care sistemul feudal îi lega deja pe majoritatea țăranilor de pământ. Ei își formau echipe care trăiau în locuri numite loji; îi găseai acolo, gata oricând să ridice castele și catedrale. Lucrările lor aveau, pentru un ochi profan, un caracter de sfințenie. De altfel, ei își păstrau cu grijă secretele și tehnica meseriei. Lojile s-au unit în Marea Lojă ale cărei principii erau toleranța și deschiderea spirituală.

Cine nu cunoaște opera *Flautul fermecat* de Mozart, unde este abordată Inițierea?

Teosofii

În secolul al XIX-lea renaște interesul pentru subiectele filosofiei oculte.

Este epoca în care apare Helena Blavatsky, ce creează un grup de teosofie și care scrie numeroase cărți, în special *Doctrina secretă*. Doctorul A. Besant și C. W. Leadbeater sunt principalele personaje care propagă inițierea în Europa și în Statele Unite.

Francezul Alain Kardec scoate în evidență, în felul său, influența lumii spiritelor, introducând spiritismul, influență care s-a perpetuat în special în Brazilia, unde predomină și astăzi.

Tot în această perioadă, rozicrucienii au avut voie să

facă cunoscute o parte din cunoștințele lor.

Rudolf Steiner, pe de altă parte, a creat o grupare de antroposofi.

Acum apar *scientiștii*. Aceștia, ca și alții, au vrut să trezească conștiința omenească și să ne facă să înțelegem că există potențiale nefolosite în lumea noastră lăuntrică.

Fizicienii din zilele noastre

Începând cu primii ani ai secolului XX și în special din anii '20, Einstein și mulți alți fizicieni nu mai sunt de acord cu ideile admise până atunci despre noțiunile de timp și de spațiu. Dar va trebui să treacă mai mult de cincizeci de ani, în pofida ușurinței de comunicare, înainte ca ele să iasă la suprafață, pentru că ideea incriminării propriului mod de gândire este un lucru dureros.

În secolul XX, marii savanți se inspiră din China dar și din esoterism. Știați oare că Niels Bohr a fost în China ca să se informeze despre această cultură? Poate că aici a înțeles că particulele subatomice sunt structuri dinamice și că ele sunt mai curând evenimente decât obiecte? Renunțând la vechile construcții teoretice a descoperit, în timpul unui vis, atomul care îi poartă numele.

Este important să subliniem locul pe care îl ocupă *Gnoza de la Princeton* în secolul nostru. Unii savanți s-au întâlnit în mod discret la Princeton dorind să afle cu exactitate care va fi viitorul ideilor, prevăzând că ne aflăm în pragul unei noi schimbări. Raymond Ruyer a rezumat principalele idei într-o carte scrisă și publicată în 1974.

Ce este o gnoză? *Este o revelație, totală și instantanee. a unui adevăr*, în timp ce știința, obținută printr-o experimentare prudentă, înaintează pas cu pas. În acest sens, gnoza se află pe același plan cu inițierea, cunoașterea, acce-

sul la mistere. Ea se vrea religioasă în spirit, fiind în același timp strict științifică. Ea afirmă că este o „știință revenită sau mai curând reasezată la locul care i se cuvine”.

Gnoza este o revelație? Ar putea să semene cu o revelație, atât de profund induce o schimbare bruscă a modului de gândire și de înțelegere a lumii la cel care o cunoaște, lămurind o componentă fundamentală a tuturor religiilor.

„Este o mișcare aristocratică, secretă, discretă, care respinge orice ceremonial, fiindcă în Noua Gnoză, ca și la Eleusis, fiecare se inițiază pe sine însuși. Fiecare, la rândul său, și în același timp, este actor și conducător de joc (...)”

„Sistemul lor de inițiere seamănă cu sistemul existenței reale, unde fiecare trebuie să se descopere prin sine însuși, luând inițiativa, lucru pe care îl așteaptă de la el Maestrul Jocului necunoscut.”

Pentru acești neognostici, grup format din fizicieni, astronomi, cosmologi și biologi, fizica, astronomia, biologia secolului al XIX-lea sau „științele pe obiecte” nu reprezintă decât preistoria științei. Adevărata știință s-a născut o dată cu microfizica lui Planck, cosmologia lui Einstein, embriologia și etnologia comparată, teoria generală a continuităților semantice substituindu-se teoriei cauzalității.

Ei susțin ideea că, acolo unde unii nu au văzut decât efecte statistice, există acțiuni reale sau ființe reale.

Prin anii 70, Thomas S. Kuhn publica *Structura revoluțiilor științifice*, care descrie schimbarea paradigmei contemporane. Acest fizician, istoric și filosof al științelor, susținând într-o oarecare măsură *Gnoza de la Princeton*, pune și el accentul pe transformarea gândirii științifice, explicând că teoriile științifice acceptate până acum sunt învechite și nu mai corespund cunoștințelor actuale. El pune firește accentul pe criza care va decurge din această stare de lucruri.

Contemporanii noștri de la sfârșitul secolului XX au avut ocazia și adeseori curajul să ne spună care le sunt iz-

voarele și credințele; să-l amintim. de exemplu, pe Heisenberg care, lucrând la teoria cuantelor, s-a dus în India unde fusese invitat de Tagore și care i-a vorbit despre filosofia indiană. Atunci a avut oare acea revelație a „principiului de incertitudine”?

Brian Josephson, laureat al premiului Nobel la treizecișipatru de ani pentru descoperirea superconducției, declara la colocviul de la Cordoba că prin intervenția corpului astral se exprimă clarviziunea.

Fritjof Capra, fizician la Berkeley și autor al faimoasei lucrări *Fizica și Tao*, explica fără înconjur că metafizica orientală se află foarte aproape de fizica relativistă și cuantică.

Astfel, sub influența fizicienilor, a început să se dezvolte o manieră modernă de exprimare a invizibilului prin formule matematice. Desigur, formulele nu exprimă nici emoțiile, nici sentimentele, dar poate că vor permite într-o zi stărilor de conștiință neconvenționale să se exprime într-un mod legal.

În acest domeniu, fizicienii se află înaintea medicilor, și în 1979 (este deja o descoperire veche, ținând seama de ritmul accelerat al descoperirilor) am auzit că specialiștii în mecanica cuantică susțin „matematic” faptul că conștiința omenească ar putea avea o influență asupra realității fizice, unii afirmând chiar că știința ar fi capabilă să explice așa-numitele fenomene parapsihologice. Acest lucru se pare că nu a influențat deloc alte categorii de cercetători eminenți care au rămas cantonați în materialismul lor rațional, fără să îndrăznească să întrevadă și cu atât mai puțin să accepte pluralitatea lumilor. În loc să accepte sugestiile confrăților lor și să studieze această ipoteză, ei au preferat să le respingă cu tărie. O dezbatere în jurul acestor puncte de vedere diferite ar fi fost binevenită.

De la *Gnoza de la Princeton* a lui Ruyer, de la *Fizica și*

Tao a lui Capra, de la *Convorbirile de la Cordoba*, fără să mai citez toate lucrările de referință, știm că numeroși fizicieni încep să pună în ecuație legile tradiției oculte. Ei „recuperează” legile și le transpun în termeni matematici și în formulele fizicii cuantice.

„Planurile” în fizică

Mai mulți cercetători se pare că au descoperit capacitatea de manifestare pe care o au planurile și sistemul de informație și de organizare inclus în ele¹. Chadni a făcut cea mai simplă experiență; luând nisip fin, el îl depune pe o suprafață care vibrează sub efectul unui arcuș; nisipul, sub efectul vibrației, al energiei vibratorii furnizate de arcuș, formează așa-numitele „figuri ale lui Chadni”.

Un alt studiu care explică rolul „planurilor” a fost introdus în 1922 de Gurvitch. El emitea ipoteza câmpurilor de forme, care ar comanda dezvoltarea embrionului. Plecând de la acest câmp de formă ale cărui informații sunt încă „primitive”, se poate reface, de exemplu, coada de șopârlă. Robert Becker a mers, într-un anume fel, mai departe, reușind să refacă labelle, dar acest lucru l-a plătit cu închiderea laboratorului său.

În fizică, pentru J. Huxley, un „câmp” este o regiune în interiorul căreia „un agent lucrează într-o manieră coordonată”.

Această coordonare, această „inteligentă”, această informație *persistentă* este redată de experiența lui David Bohm: Dispozitivul este format din doi cilindri transparenți introduși unul în celălalt. Un fluid vâcos, cum ar fi gelatina, este plasat în spațiul care le desparte. Se injectează apoi o

¹ Dezvolt pe larg acest subiect în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*.

picătură de cerneală insolubilă. În timp ce cilindrul exterior se învâртеște în sens contrar față de cilindrul interior putem urmări transformarea progresivă a acestei picături. Vedem cum picătura se întinde până devine filiformă, apoi dispare din fața ochilor noștri. Înвâرتim apoi cilindrul în sens invers. Atunci, structura filiformă a picăturii de cerneală reapare, se îngroașă, se adună până când reproduce picătura de cerneală inițială pe care am pus-o în glicerină. Aceeași experiență efectuată cu două picături de cerneală produce un fenomen similar; cele două picături se întind, se amestecă, apoi dispar. Dacă inversăm sensul de rotație al cilindrului exterior, picăturile refac drumul inițial, se încrucișează, se desprind formând două picături de cerneală.

Totul se petrece într-o mișcare de dus-întors, cu păstrarea memoriei drumului parcurs... O structură invizibilă pentru ochii noștri, un ordin nebănuit conduce pe drumul de dus și de întors moleculele și atomii din picătura de cerneală. Sursa de energie care provoacă impulsul este dată aici de mișcarea impusă cilindrului. Cine știe dacă atomii spiritului nostru nu-și cunosc propriul drum de dus și de întors?

Rupert Sheldrake a putut să demonstreze intercomunicabilitatea într-un spațiu pe care îl numește câmp biologic. Este recunoscut faptul că forțele invizibile care organizează natura însuflețită se desenează sub formă de câmpuri. Ele ar fi capabile să circumscrie Pământul, fiindcă experiențele făcute la Paris au o influență asupra celor făcute la Montreal!

Și iată-l pe Bernard d'Espagnat introducând fenomenul de inseparabilitate.

Olivier Costa de Beauregard a suportat pe nedrept mânia raționaliștilor atunci când a vrut să aplice parapsihologiei ipoteza variabilelor ascunse a lui Einstein-Podolsky și Rosen.

Profesorul Regis Dutheil a început de curând să studie-

ze ca fizician stările de conștiință¹.

Cadrele medicale în ansamblu trebuie să-și revizuiască concepția despre om raportat la conștiință și să se ocupe mai puțin de „lumea obiectelor”.

Psihanaliștii, folosind cuvântul „transfer”, studiază conștiința și energia. Această manipulare este foarte lentă, progresivă, ei lucrează mai mulți ani ca să scoată la suprafață traumatismele și experiențele psihologice și să ne facă să le înțelegem însemnătatea.

Plecând de la aceste idei considerate imposibile, proiec-tanții de instrumente și de programe își vor fabrica aparate de avangardă. Când va veni vremea, „oamenii de știință” vor exprima sub formă de grafice și de formule informațiile furnizate de aparatele viitorului. Vom putea atunci să im-primăm în termeni neomenești ceea ce a fost exprimat în cuvinte omenești.

¹ *L'Homme superlumineux (Omul superluminos)*, ed. Sand.

2. INIȚIEREA ȘI CREIERUL

INIȚIEREA

Majoritatea ființelor omenești trebuie să facă un efort de atenție ca să fie conștiente de cerințele elementare ale corpului fizic: modul de alimentare, ritmul de muncă și somn, calitatea distracțiilor. Nu trebuie să le pretindem mai mult.

Alții au dorința de a se avânta spre spații necunoscute dar fără să fie conștienți în totalitate de corpul lor și de nevoile lor în raport cu sănătatea. Aceștia vor încerca să depășească etapele inițiatice elementare. Ei se vor adresa diferitelor grupări care folosesc cele mai variate metode pentru inițierea în alte adevăruri.

În sfârșit, anumite persoane, în mod spontan, din cauza unei boli, a unui accident, a unei suferințe sau pentru că pur și simplu a venit vremea, vor pătrunde în lumea invizibilă, cu uimire și bucurie, dar și cu riscurile pe care acest lucru le implică. Ca să înțelegem acest proces și ca să prevenim riscurile m-am străduit să scriu seria de lucrări care au apărut deja.

Am văzut că geniile au capacitatea de a pătrunde, mult mai repede și mult mai departe, în lumea secretelor, chiar dacă plătesc cu o depresie, o suferință, o revenire mai mult sau mai puțin grea.

Se pune o întrebare: ce s-a întâmplat cu copiii talentați, cu geniile precoc? Au suferit în fragedă copilărie un șoc, o criză neexteriozizată sau neștiută de istoriografi? Este foarte posibil. În plan patologic, am văzut copii extrem de mici

îmbolnăvindu-se grav în urma unui șoc psihologic. Rămâne să facem o anchetă despre acest subiect.

Geniul, creativitatea, le-am putea considera ca fiind capacitatea de a face incursiuni în locurile unde se află secretele lumii, cartea legilor.

Aceasta înseamnă că geniile au beneficiat de un har sau că au fost inițiate în prealabil.

Inițierea, pentru muritorul de rând, se face fie în cadrul unor grupuri conduse de adevărați maeștri, pe care rămâne să-i descoperim, fie cu ajutorul cărților¹ care oferă în principiu o cale unde sunt indicate riscurile explorării stărilor de conștiință. Există țări în care acest antrenament face parte din educația obișnuită și din tradiție. În Europa lucrurile stau altfel.

Această ascensiune spre planurile unde vibrațiile devin din ce în ce mai rapide, deci din ce în ce mai fine, trebuie să se facă, în mod ideal, prin etape progresive, astfel încât conștiința să aibă timp să se integreze în planurile succesive și să le asimileze.

Din nefericire, există inițieri neașteptate și brutale. Conștiința își schimbă în mod brusc planul și se pune în contact cu alte valori, care se supun altor legi de acțiune, de reacțiune, de organizare.

Într-adevăr, principiile organizatorice sunt din ce în ce mai simple pentru că tind să evolueze spre unitate. Aici totul trebuie reconsiderat din alt unghi. Vă puteți imagina spaima care îl cuprinde pe acela care, obișnuit să trăiască doar cu ajutorul celor cinci simțuri, descoperă că este înzestrat cu altă serie de simțuri și, de ce nu? cu mai multe serii de simțuri, fiecare aparținând unui plan diferit, el fiind obli-

¹ Cele mai simple sunt cărțile lui Mikhaël Aïvanhov pentru început, ed. Prosveta. Cărțile lui Abd-Ru-Shin, *În lumina adevărului*, *Mesajul Graalului*, sunt la fel de interesante, dar de o factură deosebită.

gat să adopte o atitudine diferită și să folosească informațiile într-un mod deosebit?

Nu ai cui să-ți împărtășești emoțiile, senzațiile fiziologice, riscând ca ele să fie interpretate drept fenomene patologice de vreun medic neinițiat care, în lipsa informațiilor, nu va avea întotdeauna reacția adecvată în fața fenomenului. Este o încercare grea pentru acela care o îndură.

Împrejurările și caracteristicile acestor călătorii fiind descrise în diferitele mele lucrări și în special în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, nu voi insista asupra acestui subiect.

Dar mi se pare interesant să ne oprim asupra aspectului anatomic al întrebării. Este posibil să legăm etapele inițiatice de unul din vechile noastre creiere, cele care erau deja prezente înainte ca creierul nostru intelectual să se fi hipertrofiat? Într-adevăr, nu este deloc imposibil ca inițierea să corespundă recuperării vechilor noastre creiere, într-un cuvânt, unor funcții uitate. Studiind istoria creierului, vom vedea dacă acest lucru este posibil.

ANATOMIȘTII

În cursul erei anatomiste, medicii au studiat cu atâta fi-nețe trupul nostru încât nu puțini sunt aceia care au dat numele lor unei apofize, unei găuri, unei baze, unui unghi, unei spine. Cât timp am pierdut! Câte excese nu am făcut cu toții! pregătindu-ne pentru concursul de internat sau de externat, învățând „pe dinafară” contururile scheletului, organelor, dacă luăm în considerare anatomia dintr-o perspectivă superioară, căci totul este în tot, nu numai în virtutea acestor cuvinte ale lui Hermes Trismegistul, ci apelând la punctele de referință moderne ca holografia sau legile frac-

talilor¹ ale lui Mandelbrot.

Claude Bernard a lărgit deja cadrul anatomic atunci când a făcut distincția între structură și funcție.

S-a ajuns apoi la histologie și la biologie, apoi la biochimie și astăzi la neuroștiințe. Acestea din urmă au reușit oare să descopere secretele sufletului și ale conștiinței?

Unii își imaginează că ne aflăm pe drumul cel bun. Totuși, eu continuu să cred că secretele conștiinței sunt ascunse în invizibil, iar în vizibil noi nu le percepem decât eco-ul.

Practicile medicale se joacă cu corpul invizibil reglându-i și energia și distribuția: homeopatia, acupunctura, auriculomedicina, kineziologia etc. ne dovedesc că lucrul este posibil.

Creierul este instrumentul unei realități invizibile numite conștiință. Iar ceea ce se numește inconștient ar putea foarte bine să se situeze în interiorul planurilor din invizibil.

Nu voi insista niciodată destul asupra necesității de a distinge clar cele trei lumi: prima lume, cea obișnuită, care ne este accesibilă datorită celor cinci simțuri și care are propriile ei legi; a doua lume, accesibilă datorită celor cinci simțuri subtile ale noastre, care ne permit să ajungem la principiile matematice și simbolice, este guvernată și ea de propriile legi. În sfârșit, a treia lume, lumea contemplației și a revelației, ale cărei legi încep să fie scoase în evidență de fizica tahionilor², mai rapizi decât lumina. Nu este imposibil, așa după cum a afirmat Costa de Beauregard, ca noi să fi luat fața drept dos, să fi acordat, pe nedrept, mai multă importanță lumii vizibile decât lumii invizibile: „Urzeala

¹ Perrin le-a intuit în 1905, dar Mandelbrot a stabilit legile. Este vorba despre o asimetrie numită de dilatare; aceeași structură se repetă la infinit la scări diferite. Mărirea unui fragment dintr-un traseu de pe coastele Britaniei, de exemplu, prezintă același desen care se reproduce la infinit.

² *Omul supraluminos*, op. cit.

cosmosului material nu este atât de strânsă încât să-și fie suficientă ei înșiși și materia obișnuită ar fi mai curând reversul decât aversul¹.”

Dacă nu acordăm importanța cuvenită celor trei lumi, plagiindu-l pe Huston Smith, riscăm să cedăm valorile, sensul vieții, calitățile și rațiunea de a fi, trecând prin știință așa cum trece apa mării prin ochiurile plasei pescarilor.

O speranță pentru viitor: dacă, până în prezent, instrumentele care aparțin planului fizic și care detectează cele mai joase vibrații, cele mai lente, nu ar ști să detecteze planurile superioare (ale căror vibrații sunt cele mai fine și mai rapide), progresul actual pe cale să se înfăptuiască în detectarea energiilor ultrafine lasă să planeze speranța că viitorul ne va aduce dovezi tangibile despre această lume invizibilă și ne va permite nu numai s-o cuantificăm dar poate s-o și calificăm.

Aceasta nu înseamnă că organul-creier nu este indispensabil vieții noastre terestre. El are o structură, adică o dispoziție anatomică normal stabilită. El are de asemenea o funcție, o viață, a cărei calitate persistă mult timp atunci când structura rămâne aproape neatinsă; pe aceasta o studiază fiziologul. El îl studiază de asemenea la microscop, pe secțiuni, ca să-i descopere defectele intime.

Din acest motiv este bine să reamintim pe scurt istoria creierului, care ar putea să ne dezvăluie acel „cum” al existenței noastre și acel „de ce” al stărilor de conștiință.

Istoria creierului

Primul vertebrat dotat cu creier are o vechime de patru

¹ Din *Le Second principe de la science du temps* (Al doilea principiu al științei timpului)

sute cincizeci de milioane de ani. Pe parcursul evoluției, creierul nostru, în special, a avut răgazul să se dezvolte în funcție de nevoile mediului înconjurător.

Spre deosebire de alte tipuri de evoluție observate în lumea animală, când ghearele au evoluat în mâini și brachiile în plămâni, creierul a evoluat copiind vechile sale structuri. Lucrurile s-au petrecut ca și cum, la fiecare etapă a evoluției, el a luat totul de la capăt, realizând un nou început. Plecând de fiecare dată de la zero, el a reprodus la început elementele evolute ale vechilor funcții. A creat apoi noi categorii de celule, din perspectiva unei îmbunătățiri a performanțelor și a unei mai bune adaptări la un mediu nou. Astfel încât pe creier se află scrisă, una lângă alta, istoria celui mai primitiv vertebrat, apoi cea a peștilor, a păsărilor, a mamiferelor, a primilor oameni și a omului pe care îl numim civilizat. Ceea ce înseamnă că aceste creiere ale noastre își asumă o parte a vieții noastre.

Cine ar îndrăzni să pretindă că acel creier elementar al peștilor sau al păsărilor nu posedă performanțe capabile să-i permită să se reproducă, să se hrănească, să se ferească, să se apere, să se orienteze cu ajutorul unor uimitoare instrumente de detecție?

Astfel, dintre monștrii anencefali (copii născuți fără neocortex), unii au putut să ducă o viață normală până la vârsta de patru ani: somn, deșteptare, gângurit, plânset, digestie, surâs, dovedindu-se capabili să reacționeze „inteligent” la afecțiune sau la cruzime.

Astfel, fiecare fază a evoluției lasă în urmă amintirea unei anatomii caracteristice dar și pe cea a performanțelor realizate de structura sa.

Ne întristează gândul că modul actual de viață, cu toate că a facilitat dezvoltarea cortexului cerebral, ne face să pierdem progresiv performanțele elementare ale acestui creier primitiv.

Dezvoltarea creierului

Să revenim la momentul de început, în oul omenesc. După primele zile de dezvoltare se profilează, de-a lungul spatelui embrionului, o îngroșare a ectodermului, cel mai superficial strat de celule embrionare, cel care înfășoară embrionul. În această îngroșare se formează o adâncitură ca o streășină, apoi un tub care se închide, se afundă, izolându-se de stratul care l-a creat, devenind tubul neural și care ulterior va da naștere întregului sistem nervos.

Proeminența din partea sa anterioară va da naștere creierului.

Simplific la maximum informațiile privitoare la embriologia și anatomia creierului, întrucât există cărți de specialitate; eu nu amintesc aici decât faptele esențiale.

Partea anterioară a tubului neural se divide, din față spre spate, în prozencefal (de la *pro* - înainte), în mezencefal (de la *mezos* - mijloc), în rombencefal (de la *rombos* - tîtrez).

Fiecare dintre aceste creiere primitive se divide la rândul său :

- primul dă naștere telencefalului și diencefalului (care va forma la rândul său talamusul, hipofiza și hipotalamusul),

- al doilea nu se divide dar se modifică în pedunculi cerebrali,

- al treilea formează mezencefalul (care va forma protuberanța anulară și cerebelul) și mielencefalul (care va forma bulbul și măduva spinării)

Fiecare dintre aceste părți ale creierului se va subdivide la rândul ei, ca să se specializeze, fiind destinate unor funcții diferite.

Creierul în secțiune

Dacă privim o secțiune mediană a creierului, observăm de la suprafață în profunzime:

1. cortexul cerebral extern format dintr-o substanță cenușie cu șanțuri (sau pliuri), scizuri (jgheaburi adânci) și giri (proeminențe). Este partea cea mai evoluată a creierului, groasă de vreo șase milimetri. Distingem regiunea frontală, regiunea parietală, regiunea temporală, regiunea occipitală, de la numele oaselor care le acoperă (fig. 29). Apoi mai în adâncime se află cortexul insular și cortexul limbic.

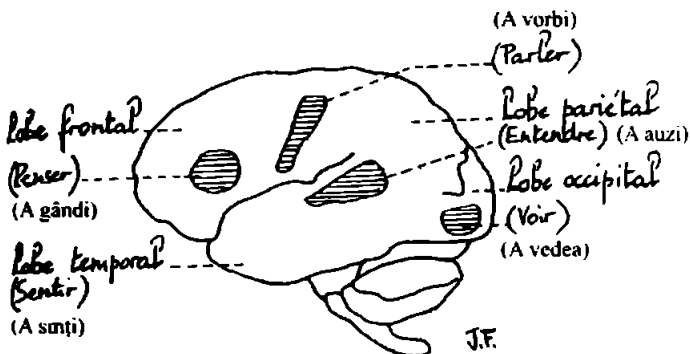

Fig. 29: Diferiți lobi ai creierului și principalele lor funcții

2. substanța albă subiacentă este formată din axoni¹ care formează fascicule orientate în trei direcții diferite. Unele leagă emisfera dreaptă de cea stângă și se numesc comisuri (corpul calos este cel mai important). Altele, numite și fas-

¹ Celula cerebrală are pe de o parte dendrite și pe de altă parte un axon care o prelungește, și care unindu-se cu alți axoni va forma fascicule de transmisie.

cicule de asociere, leagă ariile corticale anterioare și posterioare, iar corona radiata permite schimburile cu cortexul. Ea se continuă cu capsula internă care trece printre:

3. grupurile individualizate de substanță cenușie, sau nucleii cenușii centrali (nucleu caudal și nucleu lenticular)

4. ventriculii laterali, perechi, unde circulă lichidul cefalorahidian (fig. 30)

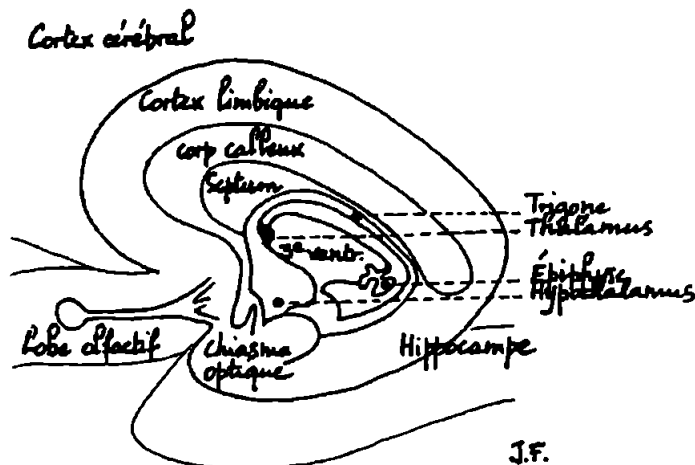

Fig. 30 Secțiune transversală prin creier

Se insistă astăzi asupra importanței *corpului callos*, care are un aspect de bandă largă și albă cu două extremități în formă de cârjă. El ar fi mai „bulbos” în partea posterioară la femei decât la bărbați. Asigură comunicarea între cele două emisfere. Este cel mai mare sistem de transmisie cunoscut. Capacitatea sa depășește cele mai performante cabluri ale Telecomului: 600 milioane de fibre pe o suprafață de 9 cm pătrați.

În prezent, ne întrebăm care este rolul său în schizofrenie și în capacitățile atenției, care se diminuează după secționarea sa, pentru că prin secționare se separă cea mai mare parte a comunicării între cele două emisfere.

Creierele

La orice teorie am adera, se știe că, pornind de la cele trei creiere primitive, numeroasele multiplicări ale neuronilor au dat naștere unor zone specializate, capabile să îndeplinească funcții specifice. Cu toate că astăzi prioritatea aparține lobilor frontali, este un lucru cert că noi avem încă în comun cu speciile animale impulsurile fundamentale, instinctele, simțurile, afectivitatea, dar că numai nouă ne aparțin raționamentul, limbajul simbolic, creativitatea, intuiția etc.

Este interesant să vedem ce relații există între diferitele creiere, între diversele straturi de celule cerebrale și diferitele stări de conștiință. Poate că aici vom găsi cheia potrivită care ne va deschide calea spre un mod neașteptat de înțelegere a stărilor de conștiință și inițierii.

„Ca să folosim o metaforă..., ne putem imagina că atunci când un psihiatru îi spune unui pacient să se întindă pe divan, îi cere să se întindă alături de un cal și de un crocodil.” (MacLean)

Paul D. MacLean este acela care, pornind de la lucrările anterioare ale lui James W. Papez, a identificat trei etape în evoluția creierului. Distingem:

1. *Arhicortexul*, care aparține reptilelor preistorice, dar și broaștelor țestoase, aligatorilor, șopârlelor și pe care îl găsim încă... la om, în partea superioară a trunchiului cerebral. Arhicortexul pare să joace un anumit rol în cunoașterea ancestrală a speciei.

2. *Paleocortexul* sau paleomamilian și sistemul său limbic. El înconjoară creierul precedent. Îl avem în comun cu mamiferele: șobolani, iepuri, câini, pisici, cai etc. El include capacitățile de adaptare.

3. Creierul recent sau *neocortexul*, care îl înconjoară pe precedentul.

Îl găsim la primate, fie că este vorba de lemurieni ca makiul, tapirul sau maimuțe, și la *Homo sapiens*.

Astfel, la om, *arhicortexul* este în parte moștenit de la reptile și mamifere, matrice a trunchiului cerebral, mezencefalului, ganglionilor bazali, a unei părți a hipotalamusului și a sistemului reticular activator care fac parte din el. Moștenind acest creier arhaic noi am moștenit și capacitățile sale potențiale.

Paleocortexul mamiferelor cuprinde sistemul limbic, înconjurat deasupra de girusul circular și dedesubt de girusul hipocampic.

Sistemul limbic înregistrează senzațiile de bază ca foamea, setea etc. și senzații specifice ca șocul, durerea, agresiunea, apărarea, bucuria, tristețea, mângâierea. Aceste stări persistă mult timp după evenimentul care le-a provocat și de aici provin influențele negative sau pozitive asupra organismului.

El controlează toate emoțiile dar și sistemul nervos vegetativ. Ne dăm seama de importanța sa în viața obișnuită prin ecourile pe care disfuncționalitatea sa le poate avea în sistemul simpatic și parasimpatic, care determină reacțiile interne ale corpului nostru. De aici provin emoțiile pe care „le primim”: la inimă (tahicardie și infarct), la plămâni (astm), la stomac (ulcer), la pântec (constipație, diaree, boli intestinale), la rinichi (calculi), la vezică (tumori, cistită), la aparatul genital (frigiditate, impotență), dar și la toate celelalte niveluri (tumori, cancer).

Am putut astfel să constat frecvența cancerelor care

survin la doi ani după un șoc afectiv important, fapt ce ar justifica o deconștientizare sistematică după orice șoc emotiv. Aceasta înseamnă că este necesar să asigurăm aceste capacități emoționale prin terapeutică.

Agresivitatea care domnește în societatea de astăzi și solicitările permanente pe care le suportă sistemul nervos vegetativ prin zgomot, imagini, sunt corectate mai mult prin tranchilizante decât printr-o schimbare a mediului.

Emoțiile nu ar fi, conform teoriei lui James Lange, decât conștientizarea cerebrală a reacțiilor corporale în fața evenimentelor. Această știință se numește psihobiologie. Înclin să optez pentru o teorie contrară, gândindu-mă că emoțiile sunt percepute de conștiință, înregistrate de creier și repercutate asupra organelor.

Neocortexul, sau substanța cenușie, calotă gânditoare, cu numeroase circumvoluțiuni, a dat naștere, în cursul unei evoluții fulgerătoare, lui Homo sapiens. Ultimul nivel, cel al facultăților superioare, s-ar compune, după Kant, din rațiune, sensibilitate și înțelegere¹.

Greșeală de structură

Teza lui MacLean, la care a colaborat și Arthur Koestler, susține că actualul creier omenesc este victima unei „*erori fatale de structură*”, a unei separări cvasischizofrenice între rațiune și emoții, agravată de lipsa de coordonare între neocortex și cele două creiere vechi.

Observăm că tendința schizoidă poate fi privită din punctul de vedere al unei lipse de comunicare în sens ante-

¹ Ca să aflăm întreaga teorie despre creierul triumfic a lui MacLean, vedeți *Cele trei*

creiere ale omului de Paul D. MacLean și Roland Guyot, R. Laffont, 1990

roposterior între vechiul creier situat în spatele craniului și occipital și creierul recent, anterior și frontal.

De aici apare necesitatea de recucerire a vechilor creiere și de a le face să-și capete capacitățile, pentru a întrerupe această „schizofiziologie” datorată hipertrofiei intelectului.

Tulburarea de comunicare poate fi privită și dintr-un sens lateral, între creierul drept și stâng, comunicare care depinde de corpul calos și care atrage după sine tulburări de lateralitate¹.

Ariile creierului

Pentru că nu avem cu toții în minte constituția creierului, este bine să amintesc câteva puncte elementare ale anatomiei lui, înainte de a începe o discuție legată de funcțiile sale.

Arhicortexul este deci refulat și guvernat de telencefal, sau neocortex. El s-a dezvoltat în mod deosebit la om unde acoperă întreaga suprafață a convexității emisferelor, în timp ce cortexul vechi își are locul doar pe fața interioară, între cei doi lobi temporali. Neocortexul se repliază în numeroase circumvoluțiuni, ca să poată intra în întregime în cutia craniană. Acest neocortex este împărțit longitudinal în două emisfere - cea dreaptă și cea stângă - conectate prin corpul calos. Fiecare emisferă este împărțită de asemenea în patru lobi de niște scizuri.

Distingem: lobul temporal (auz și miros), lobul occipital (văz), lobul parietal (pielea, pipăitul și poziția corpului) și lobul frontal (limbaj, identitate și gândire abstractă) (fig. 29).

Cortexul motor trimite semnale care acționează mâinile, picioarele, ochii, maxilarele și limba; cortexul somatosen-

¹ Tulburări descrise în lucrările precedente.

zorial primește stimulii vizuali, auditivi, tactili și celelalte semnale care provin de la organele de simț.

Wilder Penfield a întocmit o hartă a celor două cortexuri pe care le-a investigat cu ajutorul unor instrumente electrice de înregistrare și stimulare. El a descoperit că numărul fibrelor nervoase aferente corespundea într-o măsură mai mică dimensiunilor respective ale membrelor, organelor și suprafeței cutanate, față de importanța funcțiilor lor senzoriale. Așa se explică faptul că suprafața atribuită în creier buzelor este disproporționată în raport cu aparența fizică. Trunchiul și brațele, de exemplu, sunt reprezentate de o suprafață redusă în raport cu degetul mare și cu indexul.

Invers, în cortexul motor, o suprafață mare corespunde maxilarelor, ochilor, gleznelor și degetelor de la picioare. Colin Blakemore a numit cortexul motor „o claviatură ale cărei coarde sunt mușchii și care cântă în cele din urmă melodia mișcării”.

Toate aceste lucruri formează împreună un omuleț foarte deformat pe care îl găsim în creier (sau homunculus), imagine ale cărei dimensiuni arată importanța acestor părți ale corpului în viața senzorială sau motrice a omului.

Când apar tulburări de organizare, putem simți uneori înțepături într-un membru amputat pentru că centrul senzitiv rămân în creier, iar unele persoane care suferă de boli grave ale sistemului nervos pot „mirosi”, „gusta”, „vedea” lucruri care aparțin altui canal senzorial.

Știința întâlnește feelingul

Acest mod de a vedea lucrurile nu este singura teorie. Rezultatele unor noi experiențe ne permit să întrevădem existența unor *microcâmpuri ale conștiinței*.

Ultimele experiențe sugerează ideea că stările sau *intențiile finale* sunt codate în cortexul senzori-motor, fiind

apoi transmise. Programul de activitate al cortexului motor, știm acum acest lucru, nu este în funcție de mușchii folosiți, ci de cantitatea de energie necesară pentru a duce la bun sfârșit o acțiune. Ne întoarcem deci la noțiunea de *câmp*¹

Cu toate că fiecărei regiuni cerebrale i s-a putut fixa o funcție, nimeni nu subestimează constrângerea exercitată asupra acestor regiuni de nivelurile inferioare ale sistemului nervos, în special de cel al „substanței reticulate activatoare” care se propagă de la măduvă la creier și invers. Prin acțiunea sa globalizantă joacă poate un rol deloc neglijabil în receptarea și emiterea câmpurilor de conștiință, care au o faimă din ce în ce mai mare.

Într-adevăr, s-a observat că creierul omului, în cursul dezvoltării sale, construia *reprezentări* ale lumii din ce în ce mai adaptate vieții și supraviețuirii sale.

Neurobiologii numesc „reprezentare” o serie de impulsuri care se propagă într-un ansamblu de neuroni, potrivit unei distribuiri prevăzute, unui „cod”.

Ceea ce numim „concepte” sunt rezultatul unui ansamblu de percepții. Rațiunea este cea care trebuie să organizeze conceptele în timp și spațiu.

Observăm că este necesar să inventăm un limbaj special ca să încercăm să ne înțelegem.

Psihologul canadian Donald Hebb, în 1949, a postulat că există „grupuri de celule” care adună la un loc neuroni specializați, capabili să fie refolosiți în funcție de nevoile

¹ Noile cuceriri ale neurologiei și ale neurochirurgiei ne-au permis să concepem și să verificăm un tip de organizare funcțională în creier. Astfel, ariile temporale și parietale participă la înțelegere. În privința prefrontalului, al cărui volum a crescut fulgerător, este cel care planifică acțiunile în timp și spațiu, avertizează asupra noilor situații, orientează strategiile de comportament și participă la geneza unei noi ipoteze. El este cortexul rațiunii.

unei reprezentări sau ale alteia. Astfel, reprezentările pot să reziste cu mai multă ușurință procesului de degradare, cu condiția să se stabilească un anumit nivel de „coerență” între celule, pentru ca o nouă rețea de celule având aceleași capacități să poată fi realizată.

Dar un singur neuron ar fi de ajuns pentru a codifica un cuvânt (Horace Barlow). În prezent, proprietățile recunoscute ale lobului temporal s-ar părea că acreditează această teză. Înregistrările efectuate asupra unor celule arată că unul dintre neuronii lor răspunde unei fețe familiare, din față și din profil, de exemplu. Alții recunosc ochii și părul, alții direcția privirii.

Ultimele cercetări făcute cu camera cu pozitroni se pare că au tranșat definitiv această problemă. Ea ne permite să vizualizăm starea de activitate a encefalului și, în principiu, poate să capteze *urmele fizice* ale reprezentărilor mentale, pe măsură ce acestea se produc. Aceasta se numește neuroplasticitate.

Americanii Donald Posner și Marcus Raichle au injectat o substanță radioactivă unui subiect cărui i s-au prezentat apoi liste cu nume de animale, fie într-o formă scrisă, fie într-o formă sonoră. Ei au constatat că ariile cerebrale care țineau de vedere sau de auz intrau în activitate și fixau izotopul radioactiv. Acest lucru se petrecea în special în regiunea temporo-parietală care ar putea să intervină în codarea fonologică.

Fenomen interesant: când subiectul este întrebat dacă animalul prezentat este sau nu periculos, o zonă suplimentară a cortexului prefrontal stâng devine activă. El ar avea deci o legătură cu asocierile verbale și emoțiile.

Acest fapt ne face să presupunem că există transmisiuni de energie între evocarea listelor cu nume și reprezentarea cerebrală. Întrucât un nume este echivalentul unei realități, ne permitem să presupunem că există un raport vibrator în-

tre această realitate (un leu, de exemplu), cuvânt și creier.

Cercetătorii cred că, într-o zi, va fi posibil să se creeze o anatomie a semanticii, dacă vor reuși să facă rezoluția în timpul și spațiul camerei să poată ajunge la „grăuntele” elementar al codajului universal: neuronul.

Aceasta înseamnă de asemenea că se poate înscrie o amprentă durabilă, un fel de memorie a neuronului sau a neuronilor, independentă de mulțimea de stimulări concomitente cu informația. Această amprentă s-ar putea manifesta printr-o modificare a structurii elementelor care formează sinapsa, adică a locului de comunicare dintre neuroni.

Memorizarea ar fi în raport cu crearea unei amprente durabile. Această concepție, care presupune existența familiilor de sinapse create cu ocazia evenimentelor fericite sau nefericite ale vieții, este un element interesant descoperit de cercetătorii moderni. Aceste familii sunt rezultatul, cred, micro-câmpurilor de energie simultane cu clipa trăită.

Astfel, celulele nervoase se vor aduna în familii de celule capabile să codeze și să păstreze amintirea obiectelor care sunt numite „obiecte mentale”.

De această capacitate ne servim de vreme îndelungată. În *Medicina Corpului Energetic* și în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi* relatez despre modul în care putem descoperi problema psihologică a pacientului cu ajutorul numerelor și al simbolurilor, care rămân referințe structurale specifice oamenilor. În aceeași măsură putem detecta idei sau sentimente. Astfel, traseele științifice întâlnesc prea târziu datele unei experiențe terapeutice. Dar aparatul nu știe încă să trateze problema, în timp ce noi putem modifica, ba chiar șterge informațiile care au o influență negativă asupra sănătății pacientului (a se vedea în special capitolul despre Al Treilea Ochi).

Plecând de la această opțiune de corespondență între câmpurile vibratorii, mi-am susținut datele cărții *Suferințe*

disprețuite, dându-mi seama de necesitatea de a ne hrăni cu alimentele cu care ne aflăm într-un bun acord vibrator. Aici știința se întâlnește cu ceva ce aduce cu ficțiunea.

Radiesteziștii și radionicienii lucrează dintotdeauna după acest principiu, înainte ca el să fi fost descoperit de știință.

DE LA CELULĂ LA COSMOS

Creier și histologie

Posibilitatea intervenției microplanurilor subtile se află la toate nivelurile de cercetare.

Dacă privim structura creierului nu din punct de vedere anatomic ci din punct de vedere histologic, înțelegem că, pentru unii, „cunoașterea” se rezumă la fiziologia celulei.

Celula a fost mult timp considerată ca fiind unitatea de bază a constituției, având o anumită organizare: un nucleu, protoplasmă și diferite componente, secreții, fără să uităm de rolul pe care îl joacă membrana prin funcțiile ei de permeabilitate. Pentru a-și îndeplini funcția elementară, aceea de a crea impulsuri electrice și de a le transmite de la un neuron la altul (cu ajutorul unor semnale chimice date de neurotransmițători), aceste celule sunt legate unele de altele prin dendritele și axonii lor, formând niște rețele. Aceste rețele realizează circuite locale sau circuite mai întinse, sub forma unor arcuri reflexe.

Putem găsi în creier echivalentul stadiilor de evoluție sau chiar echivalentele planurilor lumii și ale planurilor omului? Greu de spus. Dar noțiunea de „plan” este de o actualitate din ce în ce mai mare. Îl las pe cititor să reflecteze asupra acestui subiect, amintind că, în *Fașa ascunsă a creierului*, Dominique Aubier analizează mecanica cortexului

cerebral, afirmând în concluzie că putem distinge șase straturi și patru niveluri în distribuția celulelor cortexului.

Stratul I este cel în care informația verbală este asociată cu reprezentarea lucrurilor.

Straturile II și III își completează funcțiile și organizează materia primă.

Stratul IV se comportă ca un strat receptor pentru cunoștințele dobândite de straturile precedente.

Straturile IV și V formează împreună un al treilea nivel de integrare, în timp ce stratul VI își rezervă treburile delicate de concluzie și releu.

Deci, șase straturi, dar numai patru niveluri pot fi luate în considerare.

Nivelul I își rezervă integrarea elementelor de limbaj și a experienței directe a lucrurilor cu primul strat. Este sediul integrării progresive a gândirii literale.

Nivelul II (straturile II și III) formează o unitate în cadrul căreia se elaborează gândirea aluzivă, simbolică.

Nivelul III (straturile IV și V) realizează contactul cu realul și desparte cele două mari direcții dreapta și stânga.

Stratul VI sau nivelul IV este sediul funcției creatoare.

În această grilă de patru niveluri „este clasic și inevitabil să considerăm că patru mișcări care formează un ansamblu se succed, fiecare având semnificația unei serii evolutive: minerală, vegetală, animală, umană”.

Există de asemenea patru forțe: forța de gravitație, forța electromagnetică, forța nucleară puternică și forța nucleară slabă a lui Fermi; primele trei sunt în măsură să dea naștere unor structuri stabile. Gravitația conectează planetele, stelele și galaxiile; electromagnetismul conectează atomii și moleculele; forța nucleară puternică conectează nucleele atomilor; forța nucleară slabă nu produce nicio structură stabilă în natură.

Observăm persistența activităților ciclice, agenți ai

complexității crescânde de la cosmos până la om, și existența fenomenului de reciprocitate. Vom înțelege fără îndoială într-o, zi cum se reîntâlnesc cerul, pământul și omul, concepuți pe același plan unificator.

Aceste lucruri ne readuc la „micul atom” uman al lui Niels Bohr, la cele șapte orbite ale sale care delimitează planurile, la turele de spirală care nu sunt altceva decât replica acelor ture de spirală imense care se desfășoară în cadrul galaxiilor.

Suntem atât de mici... atât de mici încât un copil a fost capabil, poate mai bine decât un adult, să-și dea seama de acest lucru: „Vezi, nu trebuie să mă gândesc prea mult, pentru că eu sunt prea mic, există Franța, apoi Pământul, apoi sistemul solar și apoi neantul. Acest gol este de nesuportat pentru mine și nu trebuie să mă gândesc la aceasta.”

DESPRE O ATTUDINE DE CERCETARE

Este evident faptul că părerile mele sunt diferite de cele ale anomiștilor, de ceea ce este admis în mod obișnuit de către cei mai eminenți specialiști care lucrează pornind de la înregistrările aparatelor, înregistrări făcute cel mai adesea pe animale, pe creierele decedaților sau pe resturi patologice umane. Faptele expuse se bazează pe observațiile făcute de mine înșămi sau pe comunicările subtile avute cu pacienții mei. Aceștia din urmă mi-au mărturisit stările prin care au trecut și pe care nu ar îndrăzni să le povestească altor medici. Astfel încât, eu sunt mai aproape de modul de experimentare al etnologilor decât de cel al oamenilor de laborator, deci mai aproape de psihanalisti decât de psihiatri și neurologi.

Dacă aș spune cercurilor numite științifice că, în ciuda a ceea ce gândesc ei, eu sunt mai obiectivă față de fenomene-

le umane, poate că nu m-ar crede. Și totuși, în timp ce pentru ei nu există decât o viziune redusă a ființei omenești care este „decupată” în bucăți și în elemente chimice și de care se apropie indirect prin experiențe pe animale sau chirurgicale, energeticienii, dimpotrivă, se află în mijlocul realității cotidiene, cea a suferinței și a cererilor neexprimate ale bolnavilor care au trăit experiențe spontane și autentice. Ele corespund adevăratei realități trăite, cu toate că termenii folosiți sunt stângaci și derutanți, pentru că nu există un vocabular specific care să exprime aceste stări.

În plus, există la acești oameni de știință un fel de refuz, care poate că nu este decât o sfială extremă, de a aborda fenomenele conștiinței, domeniu care nu le este familiar. Astfel încât le scot din programul lor.

Consider că poziția Isabellei Stengers este cea potrivită atunci când scrie: „Dacă marile întrebări vă fascinează, când nu știți dacă ele țin de știință sau de filosofie, aflați că doar așa-numitele științe de vârf conferă specialiștilor statutul necesar ca să intervină fără prea multe riscuri profesionale. Aceasta cu o condiție: dacă specialiștii în mecanica cuantică pot, în acest cadru, să facă speculații despre influența observatorului asupra subiectului observat, cei care au continuat pe acest drum, și care, s-au interesat de parapsihologie, au mers prea departe și au fost acuzați de colegii lor.” Căci totul depinde de „riscurile, miza și constrângerile la care vor fi supuși”.

Nu este deloc nevoie să fii specialist în mecanica cuantică, este îndeajuns să fii acupunctor sau homeopat, de exemplu, ca să provoci mânia confrăților. Astfel, un curent de agresivitate s-a născut atunci când Benvéniste și echipa sa au anunțat descoperirile pe care le făcuseră. Benvéniste, care nu era nici spiritualist, nici adeptul vreunei medicine, a fost batjocorit, compromis, renegat, pentru că echipa sa a demonstrat, fără să vrea, eficiența marilor diluții, deci a

homeopatiei. Era vorba despre întâmplarea cu „memoria apei”! „Normoza” rezistă bine! Ea exclude orice ar pune-o în pericol.

Și totuși, așa cum am văzut, o nouă paradigmă este pe cale de a țâșni la suprafață, în legătură cu creierul, datorită perfecționării instrumentelor de investigație. Dar câți ani vor trece oare până când aceste rezultate vor fi recunoscute?

Fiindcă, așa cum constată Isabelle Stengers: „În pofida unei reticențe puternice de a-și recunoaște subiectivitatea, oamenii de știință lucrează sub influența inconștientului lor. În spatele enunțurilor și al formelor stricte ale științelor, psihanaliza descoperă o mulțime de fantasme și de obsesii nemărturisite.”

„Lumina științifică nu poate fi repusă în drepturile ei decât de umbra pe care a crezut în mod greșit că a învins-o.”

Se poate întâmpla ca omul de știință să se înșele nu atât în privința conținutului cunoștințelor sale, cât asupra „semnificației cunoștințelor pe care le produce, asupra drepturilor, datoriei și în special a limitelor cunoștințelor sale”. Cu toate că Jean-Pierre Changeux de exemplu, pentru că tot vorbim despre creier, pretinde că „descoperirile neurofiziologiei ar trebui să se soldeze cu un recul al științelor umane ale căror întrebări se vor destrăma în ceața falselor probleme”, eu cred în mod sincer că el și alții ca el își trăiesc pe deplin viața pentru care au fost făcuți, pentru care au fost programați. Adică pentru experimentarea materiei. Orbiți de pasiunile care îi domină, închiși în perimetrul îngust al laboratorului în care trăiesc, fără să aibă vreo perspectivă a lucrurilor, cred totuși că ei sunt purtătorii unei forme de iluminare interioară, identică cu cea a cugetătorilor. Și, într-o epocă în care descurajarea este un fapt curent, entuziasmul lor, perseverența lor, în mijlocul unei lumi lipsite de credință și de lege, sunt lucruri de admirat. Eu nu sunt seve-

ră cu confrății mei și nici cu știința rațională, cu condiția ca ei să facă să înainteze lucrurile, în orice direcție ar dori, dar îi acuz pe aceia care, fără vreun talent, blochează alte descoperiri, acele descoperiri care le-ar deranja liniștea sau interesele personale.

Un om de știință care ține predici despre rațiunea triumfătoare „poate să se facă strateg, să încerce orice ca să-și atingă scopul, să atace științele înrudite, să se folosească de toată influența sa la toate nivelurile, dar nu ca să se îmbogățească sau să devină celebru, ci pentru ca legătura privilegiată, pasionată, care s-a născut între el și o problemă, o materie, să-și ocupe locul care îl merită, atunci acest om transformă în profunzime știința și oamenii”, spune Isabelle Stengers care s-a aflat multă vreme în preajma unor astfel de oameni.

Din nefericire, descoperirea, o dată făcută, poate fi folosită în cele mai înfiorătoare domenii, fapt care nu mai depinde de cei care au făcut-o, ci de cei care o vor exploata, acestea fiind două lucruri total diferite.

Ființele care se întâlnesc, nu au același acces, în aceeași clipă, la diferitele niveluri de experiențe. Atâta vreme cât nu se va înțelege că este imposibil să discuți în același fel cu fiecare dintre cele Trei Lumi, sau cu fiecare dintre cele Trei Corpuri ale noastre, nici chiar cu fiecare dintre cele Trei Creiere, vor exista disensiuni, confuziile se vor perpetua la nivelul concepțiilor despre trup și energie. Aceasta datorită faptului că timpul, spațiul și modul de a le măsura nu sunt aceleași. Timpul nu evoluează în același fel, vitezele de transmitere nu sunt aceleași, pentru că există viteze inferioare, egale și superioare vitezei luminii.

Acest fapt, pe care l-am evocat începând din 1980 datorită experienței dobândite în medicina energetică, a fost confirmat de fizicieni.

Dacă există un determinism în lumea lui Newton, dar

nu în sânul celei obișnuite, aceasta nu este o întâmplare, iar Newton, din care raționaliștii au vrut să facă un reprezentant de-al lor, îi indică originea divină: „Ordinea care domnește în lucrurile materiale demonstrează îndeajuns că ele au fost create de o voință plină de inteligență. Îi convenea celui care le-a creat să le pună în ordine; și de atunci este contrar oricărei filosofii adevărate să caute o altă origine a lumii decât cea indicată aici, să pretindă că ar putea fi smulșă din haos doar prin simplele legi ale naturii și o dată formată să continue să existe de-a lungul veacurilor în virtutea acelorași legi.”

Omul de știință este doar un observator al unei lumi care există deja.

Astfel, eu, ca terapeut specializat în energetică și cu experiența mea clinică, am putut să experimentez, în felul meu, legile lui Einstein, de exemplu, atunci când era vorba despre reversibilitatea timpului. Da, există un spațiu în care timpul este reversibil. Am putea chiar spune că la nivelul biologic reversibilitatea se poate exprima acționând asupra materiei. Ce sunt memoria și amintirea dacă nu o stare reversibilă, capacitatea de a te întoarce înapoi în timp? Ca să-ți dai seama de acest lucru nu este nevoie să-ți amintești de viețile anterioare. Este limpede că marii vindecători din grupurile primitive au avut intuiția tuturor acestor legi și au știut să le folosească.

Din fericire, oamenii de știință au și momente când văd altfel lucrurile, în urma unei crize, a unei suferințe care îi scoate din amorțeala unui sistem de gândire în care un grup de lucru, o ambianță, relațiile, o poziție socială i-a ținut ferecați.

Acest lucru poate surveni în orice moment. Astfel doctorul Wilder Penfield, eminent neurochirurg, autorul cărții *Misterele gândirii* în care vorbea despre relațiile dintre gândire, creier și știință, era convins că activitatea creierului

determină în întregime capacitățile spiritului omenesc. Cu șase luni înainte de a muri, în 1973, el a văzut altfel lucrurile și și-a modificat radical punctul de vedere. Spiritul a devenit dintr-o dată pentru el mai mult decât un sub-produs al creierului, un achizitor de informații. Părăsise tabăra clasicilor. Trăise oare vreo experiență transcendențială sau, mai simplu, discutase cu fizicienii? Pentru că fizica, această știință precisă, este cea care, cercetând în profunzime calitățile atomului, descoperă relațiile dintre materie și energie, și tot aici legea cauzalității face loc legii probabilității.

Da, noi suntem exploratorii lumii, nu inventatorii ei, și putem spera că într-o zi carcasa în care acești mari intelectuali își țin închisă conștiința se va sfărâma ca să se deschidă spre planurile superioare pentru a înțelege că creierul are o organizare superbă dar că el nu este decât un instrument și că, dacă funcționează atât de perfect, aceasta se datorează faptului că a fost astfel alcătuit de o putere organizatorică ce îi este superioară.

ÎN LOC DE CONCLUZIE

Având mai puține dificultăți atunci când trăiesc direct fenomenele conștiinței decât atunci când dezleg înțelesul textelor teoreticienilor care au studiat-o deja, am abordat cu o anumită teamă capitolul despre conștiință, care, risca să-mi ceară un lung efort pentru ca să condensez informațiile în câteva pagini.

La un moment dat mi-a venit ideea să numesc ansamblul planurilor de conștiință cu termenul „suflet”. Plecând în căutarea sa, am dat peste o carte intitulată *Tratat despre suflet*, semnată Aristotel.

Am frunzărit-o distrată, crezând că ideile erau depășite iar textul rezervat unor exerciții de traducere, când mi-au căzut sub ochi două cuvinte care parcă țâșneau din text: „suflet nutritiv”.

Am văzut o corespondență între acest termen și concepția mea conform căreia „viața vine din afară”, idee care reiese atât de limpede din *Medicina Corpului Energetic* încât practic ea a devenit titlul cărții în traducerea germană.¹

Și astfel, Aristotel, care a trăit cu 300 ani înainte de Christos, mi-a făcut un semn și am început să comunicăm. Din acest motiv cred că este util să fac o comparație între ideile care circulau pe atunci despre suflet și cele pe care tocmai le-am expus. Acest text care mi s-ar fi părut probabil foarte abstract, ca să nu mai spun de neînțeles altădată, astăzi era pentru mine foarte limpede.

Citez din Aristotel: „Se pare că cunoașterea sufletului

¹ În 2001 a apărut la Robert Laffont o nouă carte scrisă de Janine Fontaine intitulată chiar „Viața vine din afară”, carte apărută și în România. la editura Dharana.

are o mare contribuție la înțelegerea întregului adevăr și mai ales a științei despre natură, căci, în definitiv, sufletul este principiul regnului animal.” Nu s-a spus oare acest lucru despre vechile creiere care fac parte din al nostru?

Referindu-se la filosofii din epoca sa sau la cei care au trăit înainte, el scrie: „Astfel, se poate spune că toți filosofi definesc sufletul prin trei caracteristici: mișcare, senzație și necorporalitate, și fiecare dintre aceste caracteristici este raportată la principiile expuse.” Nu se referă aici oare la proprietățile celor Trei Corpuri, fizic, energetic și spiritual?

„Iată de ce aceia care definesc sufletul prin cunoaștere îl transformă fie într-un element, fie într-o componentă a elementelor, exprimând astfel, cu o singură excepție¹, păreri foarte asemănătoare unele cu celelalte. Ei spun într-adevăr că seamănul este recunoscut de seamăn și, cum sufletul cunoaște toate lucrurile, ei îl constituie plecând de la toate principiile. Astfel, filosofi care nu admit decât o singură cauză și un singur element, de exemplu focul sau aerul, consideră că sufletul este format de asemenea dintr-un singur element, în timp ce aceia care recunosc o pluralitate de principii introduc pluralitatea și în compoziția sa.”

Nu sunt oare individualizate aici planurile așa cum am încercat eu să le explic, adică fiecare plan neputând fi perceput decât prin simțurile care îi aparțin și neputând fi înțeles decât în funcție de legile care îi sunt proprii?

El discută apoi despre mișcările sufletului: „Chiar dacă am dori să ni-l închipuim, nu ne va fi ușor -dacă se mișcă în sus, sufletul va fi foc, dacă se mișcă în jos va fi pământ, căci acestea sunt mișcările acestor corpuri. Și același rațio-

¹ Anaxagora susține că inteligența este impasibilă și că nu are nimic în comun cu niciun alt lucru. La care Aristotel răspunde: „Dar dacă aceasta este natura sa, cum ar cunoaște și care ar fi principiul?”

nament se va aplica mișcărilor instantanee.”

Aristotel evocă aici, în limbajul său, existența posibilă a nivelurilor vibratorii de calități diferite, teză pe care chinezii au explicat-o sub forma teoriei celor cinci elemente, principii de bază de care se folosesc și astăzi acupunctorii. El continuă:

„Altă dificultate: fiindcă de fapt sufletul mișcă corpul, putem presupune în mod rațional că el imprimă mișcările prin care el însuși se mișcă; dar dacă lucrurile nu stau așa, este drept să spunem, în mod invers, că mișcarea prin care se mișcă corpul este și cea a sufletului. Or, corpul se mișcă prin translație, sufletul ar trebui să se schimbe în același fel ca și el, deplasându-se fie în totalitatea sa, fie parțial.”

El presupune deci că trupul fizic și corpul invizibil sunt în mod normal asociate, complet unite unul cu celălalt, dar...

„Dacă acest lucru ar fi posibil, ar fi de asemenea posibil ca el să se îndepărteze de corp și să se întoarcă în corp...” Acest lucru este descris în capitolul despre chakre și în lucrările mele precedente.

„(...) de aici ar rezulta că animalele moarte ar putea să reînvie.” El a prevăzut deci posibilitățile de reanimare și reîncorporare!

„Dar, se va spune, o mișcare accidentală poate fi de asemenea imprimată sufletului de altceva decât de el însuși, pentru că animalul poate fi împins de o mișcare forțată.”

Este vorba despre ruptura accidentală a corpurilor fizice, așa cum am trăit-o și cum am descris-o în *Medic de Trei Corpuri*, sau așa cum a trăit-o acea femeie care s-a reîncorporat cu capul în jos și cu picioarele la cap, caz pe care l-am descris pe larg în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*.

„Unii filosofi susțin chiar că sufletul mișcă corpul în care se află, în același fel în care se mișcă și el.” Revenim la faptul că trupul invizibil însoțește întotdeauna corpul vizibil.

El expune apoi părerea lui Democrit: „El spune, în-

tr-adevăr, că sferele invizibile care sunt în mișcare, întrucât prin natura lor ele nu pot rămâne niciodată în repaus, antrenează și mișcă întregul corp.”

Dar ce sunt sferele menționate de Democrit? Să fie oare vorba despre planete ale căror forțe vibratorii antrenează întregul corp, adică corpul fizic și Corpul Energetic?

„În același mod Timaios¹ dă o explicație fizică acțiunii motrice a sufletului asupra corpului. Sufletul, într-adevăr, mișcându-se el însuși, mișcă și corpul, pentru că amândoi sunt înlănțuiți. Căci după ce l-a constituit pornind de la elemente și după ce l-a împărțit în funcție de numerele armonice pentru ca să cuprindă în el un sentiment înnăscut al armoniei și pentru ca Universul să-și efectueze mișcările armonioase, demiurgul a curbat în formă de cerc dimensiunea rectilinie și, după ce a împărțit unitatea cu două cercuri unite în două puncte, el a împărțit unul dintre cercuri în alte șapte cercuri, dat fiind faptul că, în acest sistem, revoluțiile Cerului sunt chiar mișcările sufletului.”

Astfel îl descrie Timaios, ca și mine, dar cu multe veacuri înaintea mea, pe omul făcut asemeni atomului lui Niels Bohr: Cu alte cuvinte, primul cerc este nucleul atomului iar celălalt cerc este împărțit în șapte straturi care corespund celor șapte straturi ale orbitelor din atomul lui Niels Bohr. Observați că el vorbește de „curbură”... Să fi evocat oare curbura timpului?

El introduce de asemenea armonia numerelor la care mă refer atunci când explorez activitățile gândirii cu ajutorul cifrelor din tarot. Corespondențele lor sunt expuse în observațiile din cărțile mele precedente.

Aristotel distinge intelectul, sufletul senzitiv și sufletul

¹ Filosof din secolul al VI-lea î. H. care a avut o influență capitală în dezvoltarea gândirii lui Platon. (n. trad.)

aperitiv care corespunde probabil sufletului dorințelor și care nu mai are aceleași mișcări. El distinge de asemenea mișcările care merg în linie dreaptă spre obiecte și mișcările circulare.

El mai distinge obiectele „sensibile fără materie”, cum ar fi ceara, care primește amprenta unui sigiliu fără să primească materie, preludiu al teoriei câmpurilor organizatorice moderne.

Acest *Tratat despre suflet* va fi discutat de-a lungul anilor de numeroși autori. Amintim în special lucrarea *Despre sufletul intelectual*, tratat de filosofie după Averroès, de Siger de Brabant. Această lucrare va fi atât de contestată de sfântul Tomasso d'Aquino, va provoca atâtea disensiuni în cercurile universitare, încât va fi condamnată de episcopul Parisului. După care Siger și Boece vor muri în închisorile Inchiziției din Orvieto.

Acest text confirmă teoriile pe care cei mai mulți oameni de știință din zilele noastre le consideră ca fiind esoterice, el demonstrează că nimic n-a fost descoperit și că, în ansamblu, cunoștințele marilor filosofi care au trăit cu mai bine de trei sute de ani înainte de Christos au fost mai degrabă uitate. Voi continua să compar, în lumina acestor texte, concepția mea despre medicina energetică și textele lui Aristotel și ale lui Platon... în altă carte.

Anatomia și substanța din care este făcut sufletul, iată un subiect care a fost întotdeauna abordat și care a suscitat nenumărate polemici. Viitorul secol, al XXI-lea, nu va fi altfel decât celelalte. Vom avea poate ocazia să mai vorbim despre acest subiect... dar într-o altă lucrare.

Mulțumesc tuturor cititorilor care m-au urmărit în acest drum dificil în câmpurile subtilului.

ANEXĂ

TONY AGPAOA

Numai după ce ai vizitat sătulețele din această țară îți poți imagina condițiile de viață ale lui Agpaoa copil și numai după ce ai citit despre condițiile inițierii sale îl poți înțelege. Aceasta din urmă este relatată în *Cele Trei Corpuri și Cele Trei Lumi*, iar modul în care eu i-am devenit elevă este relatat în *Medic de Trei Corpuri*. Acesta este un document ce vine să completeze studiul anterior despre viața și despre fenomenul de materializare pe care îl realizează anumiți vindecători filipinezi.

Ne vom da seama, în acest interogatoriu, cât de interpretabile și cât de greu de acceptat sunt faptele pentru oamenii de afaceri sau pentru medicii despre care am vorbit mai sus.

Era în 1965-1966.

Î — Spuneți că *power*¹ (puterea) este cu dumneavoastră?

R — Da, domnule, zi și noapte.

Î — Nu vă sperie gândul că puterea v-ar putea părăsi?

R — Nu, domnule. Protectorul meu mi-o apără atât timp cât voi trăi, atâta vreme cât nu voi abuza de ea.

Î — Am multe întrebări să vă pun. Dar, înainte de a mai vorbi despre copilăria dumneavoastră, spuneți-mi când

¹ Folosesc aici termenul *power* care exprimă puterea de vindecare spirituală și nu puterea materială. În jurul ei se află un context de necunoscute, de magie dar și de credințe spirituale pe care le simți atunci când te afli în aceste locuri.

și cum v-ați dat seama că aveți această power?

R — Când mă jucam cu un prieten și când el a căzut dintr-un copac și a avut o rană urâtă.

Î — Ce fel de rană?

R — Cum le spuneți voi la astea... testicule?

Î — Se lovise la ele?

R — A căzut într-un obiect ascuțit... erau rănite.
Oamenii credeau că va muri.

Î — Și ce ați făcut?

R — Mi-am pus mâinile deasupra lor și s-a vindecat.

Î — De aici vă vine faima de mare vindecător.

R — Da, domnule.

Î — Ați fi putut face cu mâinile ceea ce faceți astăzi?

Același gen de operații?

R — Da, domnule.

Î — Ați făcut studii medicale?

R — Nu, domnule.

Î — Ce studii aveți?

R — Școala elementară.

Î — Vorbiți destul de bine engleza. Ați învățat-o singur?

R — Da, domnule, prin practică.

Î — Puterea de vindecare, v-o exercitați și prin ochi, cum faceți?

R — Pot să tratez cu ochii un pacient în timp ce tratez cu mâinile pe altul.

Î — Doar privindu-l?

R — Da, domnule.

Î — Aruncați raze tămăduitoare, vibrații, prin ochi?

R — Puteți spune și așa, domnule.

Î — Ca o rază laser?

R — Da, poate o rază. În orice caz oamenii se simt bine.

Î — Dar simțiți că vă apare în ochi, în acea clipă,

această power, când doriți s-o aveți?

R — La momentul potrivit, da, domnule.

Î — Când vine această power, aveți vreun plan cum s-o folosiți? Ce faceți cu ea?

R — Ce vreți să spuneți?

Î — Ei bine, puteți să faceți să dispară o gușă fixând-o cu privirea, de exemplu?

R — Da, domnule, așa cred.

Î — Persoana pe care tocmai o tratați ce senzații are? Ce simte?

R — În timp ce va dispărea tumoarea va simți câteva minute o căldură.

Î — Dacă tulburările sunt în interior, cum ar fi un cancer sau o tumoare în interiorul corpului, puteți să pătrundeți în interior cu aceste raze tămăduitoare, s-o uscați și s-o faceți să dispară?

R — Nu, domnule. Pentru interiorul corpului trebuie să folosesc mâinile.

Î — Cum știți de ce suferă un pacient pe care nu l-ați văzut niciodată și care vine la dumneavoastră?

R — Știu imediat, domnule.

Î — Dar, Protectorul dumneavoastră vă spune în câteva cuvinte despre ce boală este vorba?

R — Nu, domnule, eu nu aud cuvinte.

Î — Vreți să spuneți că, în clipa în care îl atingeți pe pacient, când vă așezați mâinile pe el, știți ce boală are și ce trebuie să faceți?

R — Da, domnule.

Î — Puteți să-mi explicați cum faceți acest lucru?

R — Când puterea lui Dumnezeu, a Sfântului Duh, a Protectorului meu știu, atunci știu și eu. Aceasta este tot ce vă pot spune, domnule.

Î — Unii pacienți vin direct de la spital unde medicii au pus deja un diagnostic. Acceptați aceste informații,

ceea ce vă spune pacientul?

R — Nu, domnule, eu știu ceea ce știe puterea lui Dumnezeu. Uneori lucrurile sunt în acord cu știința, alteori nu.

Î — Am observat că nu-i operați pe toți cei care vin la dumneavoastră. De ce?

R — Pentru că nu am voie. Știu întotdeauna ceea ce salvează și în ce moment.

Î — Cum știți?

R — Măinile mele își schimbă culoarea când le așez pe pacient.

Î — Am putea și noi să vedem cum se schimbă aceste culori?

R — Nu, numai eu pot să văd. Dacă mâinile mele încep să bată în portocaliu, nu operez niciodată, pentru că acesta este semnul că pacientul va muri.

Î — Ce faceți atunci?

R — Fie că îl trimit pe bolnav înapoi spunându-i că nu a venit vremea să-l operez, fie că îi dau vreun leac și îl sfătuiesc ce să mănânce ca să-l fac să-și revină ca să-l operez mai târziu dacă mi se va permite.

Î — Operați atunci când un medic sau un chirurg au spus că este inoperabil?

R — Operez dacă nu apare culoarea portocalie pe mâinile mele. Dacă simt că ar putea fi salvat, ajut pacientul.

Î — Mai sunt și alte culori care apar pe mâinile dumneavoastră, care vă avertizează, care vă conduc?

R — Da, galben și roșu.

Î — Ce semnificație au?

R — Ele înseamnă acționează încet, cu blândețe sau repede.

Î — Ce înseamnă când nu apare nicio culoare?

R — Știu că atunci pot să acționez fără nicio grijă... că totul va fi bine.

Î — Aveți *powers* (puteri) complet neobișnuite. De unde credeți că vă vin? Le-ați adus dintr-o viață anterioară?

R — Nu știu. Nu vă pot spune, domnule¹.

Î — Mulți oameni vă privesc ca pe o persoană supranaturală. Cum vă descrieți singur?

R — Nu ca pe ceva supranatural. Sunt un om normal.

Î — Vreți să spuneți că putem cu toții să ne manifestăm această putere dacă spiritul nostru este pregătit s-o facă? Dacă ne dedicăm destul acestui lucru? Dacă medităm și dacă ne consacram acestui lucru așa cum ați făcut dumneavoastră?

R — Așa cred, domnule, mulți pot face acest lucru. Da, domnule.

Î — Dl Swope și dl Decker au afirmat că le-ați spus că ar putea dobândi această putere fără ajutorul dumneavoastră.

R — Da, domnule, dacă își dezvoltă singuri puterea.

Î — Decker ne-a spus că i-ați transferat deja puterea dumneavoastră în diferite ocazii și că a reușit să efectueze câteva operații. Este adevărat?

R — Da, domnule, i-am transferat puterea, dar nu poate să lucreze singur. Trebuie să fiu cu el.

Î — De cât timp vor avea nevoie Swope și Decker ca să obțină această *power* și ca să lucreze singuri, independent de dumneavoastră și de ajutorul dumneavoastră?

R — Un anumit timp, domnule. Depinde de felul în care se străduiesc.

Î — Dacă ați avea o clinică și unele facilități aici, în Filipine, ați putea să învățați și alte persoane, de diferite religii, pentru ca puterea să se manifeste prin ei?

R — Aș putea face acest lucru.

Î — Deci puterea aceasta nu are legătură cu vreo re-

¹ Observați umilința lui Tony Agpaoa în legătură cu acest subiect.

ligie? Nu trebuie să fii neapărat creștin? Poți să fii budist, mahomedan sau de oricare altă credință?

R — Da, domnule, aceasta depinde de dezvoltarea spirituală, de anumite tehnici, de anumite lucruri pe care trebuie să le faci.

Î — Ați putea numi aceste lucruri?

R — Nu pot să redau în cuvinte. Numai persoanele care se antrenează singure la experimentarea healing¹-ului pot să le cunoască.

Î — Ce trebuie să știe Decker, de exemplu?

R — Decker trebuie să mediteze, să-și fixeze spiritul, numai așa îi pot transfera puterea mea. Dar este o diferență între a-ți pregăti spiritul și sufletul pentru ca puterea să se așeze acolo și a fi în stare să lucrezi cu ajutorul ei.

Î — Ce știți despre forțele demonice? Există asemenea forțe?

R — Da, domnule, există răul la fel ca și binele.

Î — Le puteți simți în jurul dumneavoastră?

R — Ele sunt aici.

Î — Cum vă apărați de influența lor?

R — Protectorul meu, Puterea lui Dumnezeu o fac pentru mine.

Î — Dumneavoastră nu trebuie să faceți nimic?

R — Ba da, trebuie să-mi păstrez gândurile cât se poate de spirituale, să nu-mi fie frică, să rămân aproape de Protectorul meu, să-i urmez calea.

Î — Unii cred în diavol. Există vreun cuvânt care să te apere de cel rău? Cum îl combateți pe diavol?

R — Numai rămânând pe drumul drept. Drumul spiritual. Pot să fac față forțelor demonice. Cum să vă spun? Privindu-le în ochi. Ele îmi simt această power, puterea lui

¹ Healing = însănătoșire (engl.).

Dumnezeu în mine, și atunci dispar.

Î — Dar ce se întâmplă atunci când puterea diavolului este mai tare?

R — Nu există nicio putere mai mare ca a lui Dumnezeu. Îi invit pe tot felul de demoni să se apropie de mine, să rămână lângă mine. Sunt obligați să mă părăsească.

Î — Sunteți foarte sigur de acest lucru.

R — Da, sunt, pentru că este adevărat.

Î — Tony, vreți să faceți câteva comentarii în legătură cu profesorul Tolentino și cu grupul său de spirițiști? După cum știți ei au mesageri spirituali care cred că se află în legătură directă cu Iisus, cu toți sfinții și martirii. Copiii Noului Testament țin întotdeauna legătura cu ei și pot să aducă mesaje de la ei în orice moment. Credeți că acești conducători spirituali de acum două mii de ani nu au altceva mai bun de făcut decât să comunice cu ei ca să transmită mesaje inconsecvente unei mici comunități de pe această insulă? Ce credeți despre toate acestea?

R — Aceasta este credința lor. Ei sunt fericiți. Nu pot vorbi în locul lor.

Î — Dar dumneavoastră aveți nevoie de acest ritual, de toate aceste culte, de aceste ceremonii, ca să faceți puterea Domnului să lucreze pentru dumneavoastră?

R — Nu, acest lucru nu face parte din antrenamentul meu. Dacă lucrurile ar fi stat așa, poate că aș fi crezut necesar să le fac.

Î — Atunci credeți că aceste puteri divine lucrează prin vindecători ca Terte, Mercado și Blanche, care fac un lucru autentic?

R — Este posibil, domnule.

Î — Dar există drumuri diferite, tehnici diferite ca să obții această *power*. Cunoaștem vindecători, ca Arigo, în Brazilia, sau ca cei din Africa de Sud, sau din alte țări, care obțin vindecări identice.

R — Da, domnule, este adevărat. Această putere îți este dăruită. Dumnezeu se manifestă prin aceia care își pregătesc spiritul și sufletul ca să primească puterea de a vindeca.

Î — Este bine să cunoaștem punctul dumneavoastră de vedere. Vreau să vă mai întreb ceva: dacă fumezi sau dacă bei, dacă mănânci carne, dacă ai o viață sexuală - sau familială - toate acestea se interferează cu munca de vindecător?

R — Nu, domnule. Doar că trebuie să le faci moderat. Niciun exces.

Î — Dar trebuie să meditați și uneori să postiți?

R — Da, domnule, meditez și mă rog în fiecare noapte. Și în anumite momente ale anului postesc între șaisprezece și treizeci și cinci de zile. În iunie și iulie trebuie să postesc și să meditez.

Î — Aveți un motiv anume?

R — Da, îmi mărește puterea de vindecare.

Î — În ce fel?

R — Sper, nu aș putea spune când, sper să fiu în stare să fac grefe.

Î — Grefe de oase?

R — Da. În țara dumneavoastră există bănci pentru păstrarea sângelui. Eu aș vrea să am o bancă de oase. Aș putea să înlocuiesc membre sau alte părți ale scheletului, grefând oasele în locul celor bolnave sau rănite¹.

Î — Vreți să spuneți că dacă această putere v-ar fi dăruită, ați putea grefa oasele și că pacienții s-ar vindeca la

¹ Recitind acest text mi-am dat seama că Tony nu ar fi fost împotriva principiului de înlocuire a organelor, că prevedea această eventualitate, sperând să facă într-o zi și el grefe pe os. Observați de asemenea imaginația și puterea sa de creativitate. Nu știu dacă acest lucru ar fi realizabil.

fel de repede ca acum când faceți operații cu mâinile goale?

R — Aceasta este dorința mea, domnule. Este puterea pe care Protectorul meu mi-ar putea-o dăruia într-o zi.

Î — V-a spus El acest lucru?

R — Nu, este dorința mea, domnule, și mi-ar plăcea să mă pregătesc în această direcție. Dacă voi putea sau nu să fac acest lucru, nu știu încă.

Î — Tony, am observat de câtă energie și de câtă răbdare aveți nevoie în fiecare zi ca să operați. Uneori faceți douăzeci, treizeci sau patruzeci de operații pe zi, fără să mai socotim tratamentele și chirurgia psihică. Cum vă apărați de această epuizare?

R — Eu nu folosesc energia mea. Este energia divină care lucrează prin mine. El nu este niciodată obosit sau absent. El este întotdeauna aici, atât cât trebuie și tot timpul.¹

Î — Câte operații credeți că ați făcut în șaptesprezece ani?

R — Mii de operații, prea multe ca să mi le amintesc.

Î — În mod obișnuit, după câte zile se vindecă un bolnav pe care l-ați operat²?

R — Nu am cum să știu, în afară de cazul când bolnavii revin pentru un control, de obicei, peste patru zile. Atunci, în general, sunt vindecați.

¹ Umilința lui Tony este imensă față de posibilitățile sale. Din nefericire, el uită că este un instrument și că instrumentele se învechesc, în special datorită faptului că Corpul Energetic al vindecătorului absoarbe amprenta bolnavului. Vedeți experiența lui Abrams. Credința sa, la fel ca a celorlalți vindecători, este de invidiat.

² Observăm aici lipsa de cunoștințe medicale a reporterului, care amestecă cele mai avansate boli organice, cele mai grave, cu bolile Corpului Energetic, bolile vechi și bolile recente. Răspunsul lui Agpaoa este la fel de vag ca și întrebarea. Cred că îmi revine meritul de a fi făcut o diferențiere a rezultatelor lor în funcție de boală.

Î — Convalescența pacienților este de obicei satisfăcătoare?

R — Cel mai adesea.

Î — Cunoașteți ceva despre pacienții care nu au avut o convalescență satisfăcătoare?

R — Cazurile sunt rare¹.

Î — Credeți, după cum afirmă spiritiștii, că, dacă o persoană nu se vindecă, aceasta este o datorie karmică, urmare a unui păcat dintr-o viață anterioară?

R — Nu, eu nu cred așa ceva.

Î — Ce fel de organe ați operat ca să scoateți chisturi², tumori maligne sau altele?

R — Practic, toate organele.

Î — Care au fost cele mai grele operații?

R — Pe creier și pe inimă.

Î — Și cele mai ușoare?

R — Sinuzitele³.

Î — Cele mai frecvente?

R — Extracția dinților și sinuzitele¹.

¹ Aceste aproximații se datorează faptului că Tony, la fel ca și alți vindecători, nu avea un dosar cu urmările tratamentelor. El își revedea rar bolnavii ca să evalueze situația, pentru că cel mai adesea era vorba de pacienți locali, cu afecțiuni benigne. În privința bolnavilor care veneau din țări străine, fiecare avea un cartonaș pe care erau notate numele, vârsta, antecedentele, boala, dosar întocmit la prima consultație care preceda primul tratament. Erau apoi notate datele tratamentului. După cât știu eu, șefii de grup păstrau aceste cartonașe. Întocmirea unui dosar este o atitudine medicală sau administrativă.

² Observați că în mintea celui care pune întrebarea rămâne tot noțiunea de operație în sens chirurgical și european, în timp ce aici este vorba despre o manipulare a energiei al cărei rezultat dă naștere unui produs care nu are nimic de-a face cu ablația reală a unei tumori sau a unui chist.

³ Aceasta confirmă nota precedentă.

- Î — Care este cel mai mare număr de operații făcute într-o zi?
- R — În jur de trei sute într-o zi de lucru de optsprezece ore².
- Î — În ce provincii ați practicat *healing-ul*³?
- R — În cea mai mare parte.
- Î — Cum sunt organizate aceste ședințe de *healing*?
- R — De obicei sunt invitat de către primarii provinciilor sau de guvernatorii orașelor sau ai provinciilor.
- Î — Dar ordinele religioase?
- R — Nu, domnule. Uneori sub influența cetățenilor, politicienilor, ocazional de preoți, neoficial uneori de medici.
- Î — Cât timp rămâneți de obicei în aceste provincii?
- R — O zi, două zile, o săptămână, depinde de numărul bolnavilor pe care trebuie să-i îngrijesc.
- Î — Câți bolnavi puteți să tratați sau să îngrijiți într-o săptămână?
- R — În jur de trei mii⁴.
- Î — Cum află ei acest lucru?
- R — Vestea umblă din gură în gură. Uneori se află din ziarele locale. În prezent sunt unele persoane care mă însoțesc.
- Î — Țineți predici sau vorbiți în cadrul unor adunări?
- R — Uneori.
- Î — În ce limbă?
- R — Tagalog..., dialectul liocana.

¹ În acea epocă Agpaoa făcea multe tratamente în Filipine. Acest gen de tratament adispărut după aceea, clientela sa a devenit occidentală.

² Înțelegem deci de ce a murit atât de repede, ca și colegii săi de altfel.

³ Aici nu mai este vorba despre chirurgie ci despre *healing*, care desemnează munca de vindecător. Vedem cât de vagi sunt toate aceste noțiuni.

⁴ Înțelegem de ce vindecătorii au o carieră și o viață atât de scurtă.

Î — De câte ori ați suportat rigorile legii?

R — O dată. A trebuit să plătesc 1000 pesos pentru că am practicat medicina fără să am diplomă.

Î — Asociația medicilor a încercat să pună capăt activităților dumneavoastră?

R — Nu chiar. Dar nu le place ce fac.

Î — Câți pacienți au depus plângere contra dumneavoastră, contra practicilor dumneavoastră?

R — Niciunul în șaptesprezece ani.

Î — Deplângeți vreun caz de infecție sau de moarte, de când faceți operații și tratamente?

R — Nu, domnule.

Î — Este un record remarcabil. Cui atribuiți acest merit?

R — Protectorului meu... Puterii divine... Ei n-au permis infecțiile... ei nu-mi vor permite să operez dacă pacientul se află la capătul vieții sale.

Î — De ce, ocazional, folosiți alcool ca să faceți incizii?

R — Ca să evit infecțiile și ca să lubrifiez¹.

Î — Alcoolul nu ustură foarte tare în contact cu o rană deschisă?

R — Pacientul nu simte.

Î — Ce îi împiedică să simtă? Sunt hipnotizați?

R — Nu, Dumnezeu are grijă de ei.

Î — Când scoateți o tumoare, locul unde era fixată de corp se vindecă instantaneu? Tot așa cum se vindecă incizia când o închideți?

R — Da, domnule, instantaneu.

Î — Și pacientul poate să se scoale și să plece la lucru?

R — Da, domnule, dar uneori trebuie să se odih-

¹ Eu aș adăuga: ca să facă plăcere pacienților când i se cere acest lucru.

nească trei zile.

Î — Are dureri în timpul operației?

R — Foarte rar.

Î — Vă rugați sau spuneți ceva în gând înaintea fiecărei operații?

R — Nu, nu așa cum credeți dumneavoastră. Pot să las capul în jos și să meditez câteva secunde. Aceasta este totul.

Î — Nu faceți nimic ca să atrageți puterea?

R — Nu, puterea este întotdeauna aici.

Î — Sunteți absolut sigur?

R — Da, este un lucru sigur.

Î — Datorită cui?

R — Protectorului meu.

Î — Este adevărat, așa cum s-a spus, că v-ați putut folosi dinții ca să tăiați o bucată de uter sau alt organ, când a fost necesar?

R — Da, domnule, m-am folosit de dinți sau de limbă ca să tai sau să fac altceva.

Î — V-am văzut tăind deasupra unei umflături o bandă adezivă, folosindu-vă fie de degete, fie tăind-o cu mâna dreaptă, fie cu limba. Este aceeași putere?

R — Aceeași

Î — Este Protectorul vieții dumneavoastră?

R — Da, domnule.

Î — Pentru cât timp sunteți sigur de el?

R — Până în momentul în care misiunea mea pe pământ se va sfârși.

Î — Știți când se va întâmpla acest lucru?

R — Nu, acest lucru nu mi-a fost dezvăluit.

Interogatoriul se referă de asemenea la o întâmplare pe care martorii i-au povestit-o reporterului, Tony se afla într-un bar cu un prieten avocat. El a lipsit câteva momente ca să se ducă la toaletă și în acest timp o bandă de băieți răi,

crezând că avocatul era garda sa de corp (sau poate ca să pună la încercare capacitățile sale de autoapărare) l-au atacat și l-au lăsat K.O. pe podea. Când Tony s-a întors, l-au ochit și au tras asupra sa. Dar gloanțele nu au pornit din arme. Tony îi fixa cu privirea, reducându-i la neputință. Apoi și-a luat prietenul și l-a tras spre un taxi; gangsterii i-au urmărit, încercând să tragă, fără să reușească.

Abia după ce au fost amândoi la adăpost într-un taxi și după ce mașina a demarat, gloanțele au pornit. Taxiul a fost atins, dar nimeni nu a fost rănit¹.

RADIONICA

Metodă pe care nu o folosesc pentru că prefer să tratez un bolnav, chiar și atunci când este vorba despre corpul vibrator, după interogatoriul și examenul complet al celor Trei Corpuri, rămânând astfel în afara oricărui risc de a fi acuzată de șarlatanie, ceea ce ar duce la deprecierea muncii mele de cercetare. Accept uneori să folosesc principiul radionicii „comparate”, cu bolnavul lângă mine.

Radionica este o metodă terapeutică bazată pe folosirea și stăpânirea vibrațiilor și undelor-formă. Terapeutică la distanță se bazează pe principiile sale. Istoria descoperirii radionicii nu este lipsită de interes, întrucât ea scoate în

¹ Cei care au citit *Medic de Trei Corpuri* știu cum rămâneau în pană camerele lui Christian de Corgnoles, orice ar fi făcut. La întrebarea mea: de ce?, Tony mi-a răspuns că vindecătorii au făcut ceea ce trebuia făcut pentru ca lucrurile să fie așa. Filmul despre vindecători nu a fost realizat. Am observat că, de când a părăsit această lume, a fost posibil să reproducem un film făcut cu permisiunea sa de către o prietenă. Excepție făcând cel care îmi era destinat. Astfel încât multe întrebări referitoare la această *power* rămân în suspensie, dincolo de viață.

evidență principii pe care eu le voi descoperi mai târziu.

Să ni-l imaginăm pe doctorul Albert Abrams în cabinetul său, consultând un bolnav. Acesta are o ulceratie canceroasă pe buză (fig. 31a și 31b).

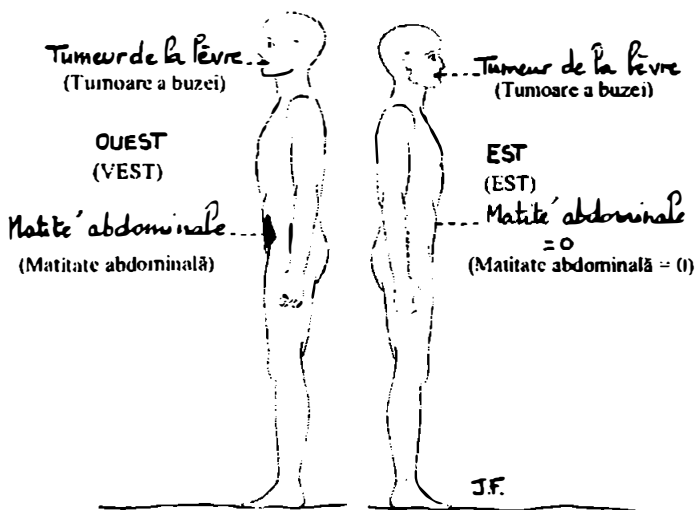

Fig. 31 a Cu fața spre vest, este prezentă o matitate abdominală

Fig. 31b Cu fața spre est, matitatea dispăre

Abrams, ca un bun medic, îi examinează atunci abdomenul, ca să vadă dacă există metastaze. Pacientul are ficatul mărit, splina mărită, tumoare digestivă - fapt care ar semnala posibilitatea unei extinderi a bolii? Punând o mână pe abdomen, descoperă o zonă care nu este sonoră, așa cum ar trebui într-o situație normală, ci prezintă un sunet mat, înfundat. Ca să fie sigur, reia examinarea câteva momente mai târziu. Tot abdomenul sună a gol. De ce? Cum?

Abrams, uimit, îl examinează cu o și mai mare atenție. Își dă seama că dacă îl întoarce pe pacient cu fața spre el, în altă direcție decât nord-sud, rezultatul palpării abdominale se modifică. Medicul își dă seama că zona mată reapare atunci când bolnavul se află cu fața spre vest, și dispare când se află cu fața spre est.

Observând acest lucru, Abrams se hotărăște să introducă unele variante experimentale. El pune un eșantion de tumoare canceroasă pe fruntea unei persoane sănătoase. Observă că acest eșantion provoacă instantaneu același sunet mat când palpează abdomenul omului sănătos¹ (fig. 32).

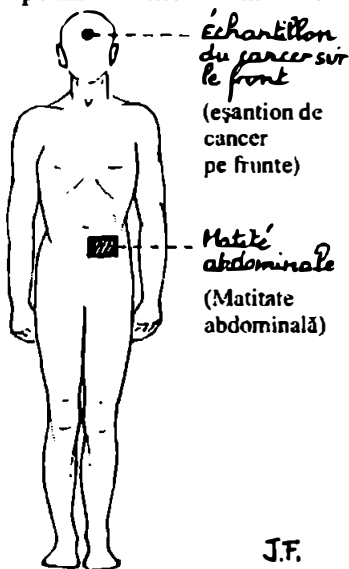

Fig. 32: La un om sănătos căruia i s-a pus pe frunte un eșantion canceros, regăsim aceeași matitate abdominală când se află cu fața spre vest

¹ Vezi *Suferințe disprețuite*, „Intoleranță și alergii alimentare”, unde aplic acest principiu în stabilirea regimului adecvat.

Va testa apoi alte eşantioane de ţesuturi bolnave, fragmente de ţesuturi bolnave de tuberculoză şi de sifilis; se va produce acelaşi fenomen¹. Fiecare boală pare că afectează o regiune diferită, deci specifică, a abdomenului.

Presupune la început că este vorba despre o reacţie a fibrelor nervoase care, stabilind relaţii particulare cu cancerul, tuberculoza, sifilisul, transmit radiaţiile caracteristice ale acestor ţesuturi.

Abrams îşi dă curând seama că aceste radiaţii fac parte din aceeaşi familie cu undele radio. Ne aflăm la începutul T.F.F.²! În consecinţă, dacă aceste radiaţii au aceeaşi origine ca T.F.F., ele vor fi capabile să afecteze o altă persoană aflată la distanţă.

Alege atunci două persoane sănătoase. Legându-le una de cealaltă cu un fir electric, el plasează un capăt al firului pe fruntea uneia, iar celălalt capăt se află în mâna celeilalte persoane. Pune în mâna primei persoane un ţesut canceros şi palpează pântecul celei de-a doua. Dacă se transmite informaţia canceroasă, trebuie să obţinem un sunet mat. Şi exact acest lucru se întâmplă (fig. 33).

Fenomenul se produce nu numai când ei se află la distanţă unul de celălalt, dar chiar şi atunci când se plasează un ecran între ei.

Testând cancerul şi sifilisul constată că cele două eşantioane produc o reacţie în aceeaşi regiune abdominală. Cum să le deosebească atunci? Îi vine ideea că ele ar putea avea lungimi de undă diferite, cu toate că ecoul bolii apare în aceeaşi zonă. Astfel încât introduce rezistenţe în circuitul care îl leagă pe omul sănătos de asistentul său. Descoperă că o rezistenţă de 50 ohmi lasă să treacă informaţiile cance-

¹ Vezi *Cele Trei Corpuri şi Cele Trei Lumi*

² T.F.F. prescurtare de la telegrafie sau telefonie fără fir (n. trad.)

roase, în timp ce una de 55 ohmi lasă să treacă informațiile venind de la sifilis.

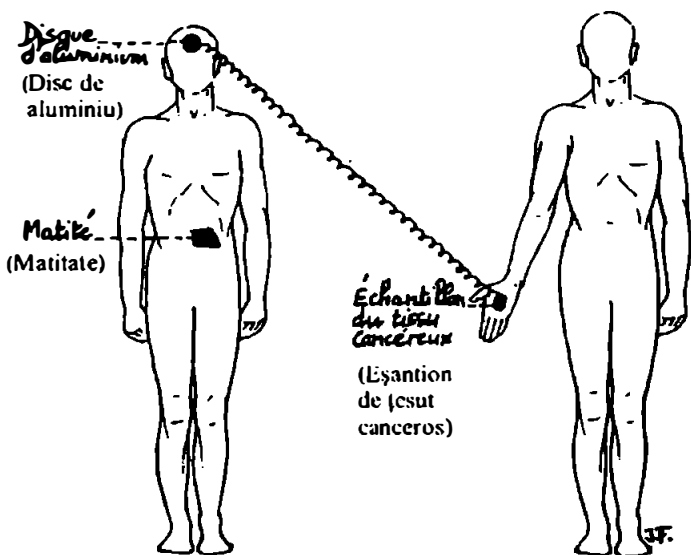

Fig. 33: Un eșantion de tumoare canceroasă pusă în mâna unui om sănătos provoacă o matitate abdominală la un om sănătos cu care se află în comunicare.

Vibrațiile patologice se transmit de la un individ la altul.

Își dă seama că o simplă picătură de sânge proaspăt de la un bolnav provoacă aceleași efecte.

Astăzi știm că este vorba despre o transmitere de informații.

Această reacție depinde de același proces ca și „scanarea” manuală, amintită în primele mele lucrări, care permite transmiterea vibrațiilor către mâna care „palpează” invizibilul și care detectează vibrațiile patologice; în acest caz nu

mai este nevoie de o palpăre¹. Este suficient să-ți treci mâna, de la distanță, pe deasupra corpului pacientului.

Aceste experiențe coroborează următoarele aspecte:

- existența corpului-undă, ca și diferențele de niveluri vibratorii,
- interferențele vibratorii care există între pacient și vindecător²,
- importanța fenomenului vibrator, suportul teoriei homeopatiei.

Abrams s-a aflat deci la originea unei tehnici, numită radionică. Prin crearea unui câmp electromagnetic constant, sunt suprimate efectele de variabilitate în raport cu orientarea.

Astfel, este posibil nu numai să stabilizăm informațiile care pot fi introduse în aparat cu scopul de a crea o informație homeopatică, ci să facem mai mult. Într-adevăr, „injectând” în câmpul vibrator al aparatului informațiile unei substanțe homeopatice și dirijându-le spre câmpul vibrator al bolnavului, ne dăm seama că acestea vor putea să contracareze anumite radiații patologice labile care provoacă boala.

Doctorul Abrams și-a condus magistral experiența; ar trebui să fie predată la facultatea de medicină pentru ca rolul influențelor de vecinătate să fie cunoscut: locul, formele arhitecturale, gândurile nocive și cât rău ne facem nouă înșine atunci când facem rău celorlalți.

¹ Din această cauză am insistat în lucrările mele precedente, să facem o diferențiere între mediumul receptor și vindecător, receptor dar și emițător și deci purtătorul unei energii de apărare.

² Acest lucru ne face să ne imaginăm efectele contactelor repetate ale unei persoane grav bolnave cu aura unei persoane deja obosite și vulnerabile. Toate aceste probleme și consecințele lor au fost deja tratate în lucrările mele precedente.

CUPRINS

Introducere	5
Partea întâi	
1. Invitația	9
Peripețiile unei călătorii. În drum spre America. Fundația. Biblioteca. Noptile mele. Gastronomie. Henry și Jack. Întrunirea. După furtună. Tot noptile.	
Cina. Amintiri. Henry și Tony. Cele șapte forțe. Radionica și reacția electronică a lui Abrams. Clipa minunată. Chakrele, prima întâlnire. Cercetările lui Motoyama. Chakrele în concepția lui Motoyama. Chakrele mele. Spiralele. Cele două Guylaine. Ultima întrunire	
Partea a doua	
1. Ancheta	67
Definiții esoterice ale chakrelor. Cele șapte chakre. Unde sunt situate chakrele? Cum funcționează chakrele? În căutarea chakrelor. „Dubla elice”. Chakrele curentului vertical. Chakrele curentului orizontal	
2. Corpurile noastre subtile	90
Teosofii. Cele șapte planuri subtile. Sistemul solar. Pământul. Omenirea.	
3. „Fantastica” noastră anatomie	105
Substanța corpurilor. Corpul fizic. Corpurile subtile. Corpul eteric. Corpul astral sau emoțional. Corpul mental. Corpul causal. Și destinul?	
Partea a treia	
1. Chakrele patologice	139
Perturbațiile chakrei Muladhara. Perturbațiile chakrei Svadhisthana. Perturbațiile chakrei Manipura. Perturbațiile chakrei Anahata. Perturbațiile chakrei Vishuddha. Perturbațiile celei de a șasea chakre, Ajna. Sahasrara. Dezinserția globală a liniei chakrelor.	

2. **Chakrele membrelor și dubla elice..... 163**
 Chakra piciorului. Chakra genunchiului. Chakra mâinii.
 Forma spiralelor. Caduceul. Chakra ombilicului sau
 chakra inițială.
3. **Distribuirea energiei 174**
 Nadi-urile. Circulația energiei și kundalini. Chakrele și
 meridianele de acupunctură. Concluzii. Semne de
 întrebare. Motivele noțiunilor disparate.
4. **Chakrele și conștiința 174**
 Chakrele și perturbațiile neurologice. Crize salvatoare?
 Tulburări ale legii gravitației. Opusul sindromului lui
 Neptun.
 - PIERDEREA GRAVITAȚIEI
 Kundalini sau efectul de gravitație în medicină. Golurile.
 Teama.
 - CHAKRE ACTIVE
 - PIERDERI DE CONȘTIINȚĂ
 - FENOMENE LUMINOASE
 Tulburări de implantare a chakrei pe orbită
5. **Al Treilea Ochi..... 229**
 Glanda pineală. Studiul experimental al celui de Al
 Treilea Ochi. Al Treilea Ochi și chakra. Hidra. Al Treilea
 Ochi si stresul. Anatomia celui de Al Treilea Ochi.
 Pendulul nostru interior.

Partea a patra

1. **Conștiință și creativitate 245**
 - CONȘTIINȚA MOBILĂ
 Consecințele călătoriilor. Câte bogății în aceste alte lumi
 - SCHIMBAREA PARADIGMEI
 Revoluționarea gândirii. Confruntarea ideilor cu faptele.
 Inspirația care extinde și călăuzește gândirea geniului.
 Durerea sublimată. Geniul mistic și forța planului
 dorințelor. Geniu și esoterism. O schimbare a paradigmei
 și a punctului de vedere. Evocarea forțelor de rotație.
 Transpunerea conștiinței în limbaj. Geniile precoce.
 Planul raționalist dezvăluit

- MIȘCĂRILE PARALELE	
Alchimia. Iluminarea. Ordinul rozicrucienilor	
Francmasonii. Teosofii. Fizicienii din zilele noastre.	
„Planurile” în fizică	
2. Inițierea și creierul.....	274
- INIȚIEREA	
- ANATOMIȘTII	
Istoria creierului. Dezvoltarea creierului. Creierul în	
secțiune. Creierele. Greșeală de structură. Ariile	
creierului. Știința întâlnește feelingul	
- DE LA CELULĂ LA COSMOS	
Creier și histologie	
- DESPRE O ATITUDINE DE CERCETARE	
În loc de concluzie.....	299
Anexă	304
TONY AGPAOA	
Radionica	